

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

OCAK 1999

SAYI: 12

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

KENDİMİZLE OLAN SAVAŞI KAZANMALI VE ÖRGÜTLENMELİYİZ

**DURSUN
KARATAŞ**

Bugün yaşananlar, yaşadıklarımız 12 Eylül ortamını aratır duruma gelmiştir. Öyle ki cunta dönemi hatırlandığında, bugünkü koşullarda yaşanan baskılarla kıyaslandığında o zaman yaşananların çok daha az olduğu söylenebilir. Elbette her uygulama kendi tarihi ve siyasal koşulları içinde ele alınır. Ama bugün gelinen aşamayı göstermek açısından bu kıyası yapmak mümkündür. 12 Eylül Cuntası ile gündeme getirilen baskı yönetimi katmerleşerek sürmüş, sınıf mücadelesinin gelişmesi ile orantılı olarak bugünkü noktaya gelmiştir. İktidarın hiç bir yasa ve kurala uymadığı, devletin bütününü devrimci mücadeleye göre şekillendiği, Susurluk olayıyla birlikte hemen bütün halk kesimlerinin gözünde açık bir hale geldi. Baskı, terör, her türlü karanlık iş ve yoğun sömürü ortamı halk kitlelerinin düşün-

celerinde büyük değişiklikler yaratmıştır. Halk burjuva partilerinin ve devletin niteliğini görmesine karşın, bunun nasıl değişebileceğinin bilincinde değildir. Devlet, sistem olarak çöktüğünün, kendini yenilemek için yeni bir şey üretmediğinin farkındadır. Çözüm için getirilen 28 Şubat kararları da çözüm olmamış, tersine baskı, yoksulluk, yolsuzluk artan oranda sürmüş; bütün partilerin, devlet kurumlarının birbirleriyle olan savaşı daha da yükselmiş ve devlet halk nezdinde inandırıcılığını yitir-

miştir. 28 Şubat, düzeni ve düzen partilerini disipline ederek baskı ve zor ile sonuç alma operasyonuydu. Bu operasyon henüz bitmemesine rağmen, daha büyük bir planın bir parçası değilse şu anda tamamen başarısız, çelişkileri çok daha derinleştirici bir pratik sergilemiştir. Öyle bir hale gelmiştir ki; burjuva partileri hemen hiç bir konuda uzlaşma sağlayamamakta ve her fırsatta çıkar kavgalarını en üst boyutta sürdürmektedirler. Bir hükümet bile kurmaktan aciz hale gelmişlerdir. Devletin baskı ve terörle halkın mücadelesini ortadan kaldırma ve düzeni yeniden onarma çabaları sonuç vermemiş, tersine ekonomik krizi üst boyutlarda siyasal krize dönüşmüştür.

MGK, orduya dayanarak kendisini partilerin ve tüm devlet kurumlarının üstünde, sorunları çözücü, etkili bir karar mekanizması olarak göstermesine rağmen, kısa süre içinde bunun ger-

**... Beynimizde,
hücrelerimizde
burjuvaziye, düzene
ait ne varsa söküp
atmalıyız. Beyni
devrimle dolu,
devrimle yatıp
devrimle kalkan
insanların önünde hiç
bir engel olamaz.**

Devamı 3. Sayfada

**THKP-C'DEN
DHKP-C'YE
KIZILDERE'DEN
BALKICA'YA
UZANAN BU
TARİH
30 YILLIK BİR
DİRENİŞ
DESTANIDIR**

KIZILDERE 1972

EGE/BALKICA 1998

**BU DESTAN TÜRKİYE
DEVİRİMİNİN ZAFERE
ULAŞMASININ DESTANININ
İLK BÖLÜMÜDÜR
YALNIZCA.**

**KIZILDERE'DEN,
ÇİFTEHAVUZLAR'A,
BAĞCILAR'DAN,
BALKICA'YA UZANAN
DİRENİŞ VE SAVAŞ ÇİZGİSİ,
TÜRKİYE HALKLARININ
KURTULUŞ YOLUDUR.
ZULÜM NİCE GÜÇLÜ
GÖRÜNÜRSE GÖRÜNSÜN,
ER GEÇ NAMLULARIMIZIN
ÖNÜNDE DİZ ÇÖKECEKTİR.**

İÇİNDEKİLER

KENDİMİZLE OLAN SAVAŞI KAZANMALI VE ÖRGÜTLENMELİYİZ.....	1
SAVAŞIMIZ BÜYÜYECEKTİR.....	12
BÜTÜN DAĞLAR BİZİM OLACAK.....	20
YENİ YIL MESAJI.....	32
İDEOLOJİK BAĞIMSIZLIK.....	34
HALKIN ADALETİ.....	43
CEPHE KAYIPLAR İÇİN VURDU.....	49

GELİŞMEK VE YENİLENMEK KESİNTİSİZ BİR SÜREÇTİR.....	54
KURALLARIN ÖZÜ.....	60
EMPERYALİZM, SOL VE GERÇEKLER.....	67
MUHASEBEDEN VE ÖZELEŞTİRİDEN KAÇIŞ.....	81
CEPHE'DEN.....	96

KENDİMİZLE OLAN SAVAŞI KAZANMALI VE ÖRGÜTLENMELİYİZ

Baştarafı 1. Sayfada

çekle bağdaşmadığı ortaya çıkmıştır. Ordunun sistem içindeki çıkar kavgasının tam ortasında olduğu, baskıyı, terörü, yolsuzlukları ve sömürüyü bizzat koruduğu ve kolladığı görülmüştür. MGK, 28 Şubat ile düzen partilerini tümüyle denetim altına almak istemiş ama yapamamıştır. Yoksulluk, işsizlik ve bütün devlet kurumlarındaki yolsuzluk Cumhuriyet tarihinde görülmemiş bir oranda yükselmiştir. Bu süreç, özellikle Susurluk'tan sonraki yıllar, Susurluk ekonomisi, siyaseti ve ahlakının bütün devlet kurumlarında hızla yayıldığı, çürümenin önüne geçilemediği yıllar olmuştur. Oligarşi cephesinde cumhurbaşkanından, MGK'sından bütün burjuva partilerine, tek tek bireylere kadar ancak mizahla anlatılabilecek büyük bir çapsizlik, kalitesizlik ve yozlaşma yaşanmaktadır. Henüz devrim saflarında olmayan çeşitli kesimler dahi, devlet kim, yöneten kim sorularını sormaya başlamış, çok yüksek sesle olmasa da memnuniyetsizliklerini dile getirmektedirler. Yine bu yıllar Susurluk'a karşıyız diyerek "temiz toplum" isteğinde bulunan bir çok parti ve kurumun aslında Susurluk'u yaratanlar olduğu ve bu koşullardan çı-

kar umdukları, halkın devrimci demokrat taleplerini geri plana itmek için bu yönetime başvurdukları açığa çıkmıştır. Bu yöntemi yalnız düzeni savunanlar değil, sözde düzene karşı olduğunu söyleyen bir kısım sol da kullanmıştır. Bunlar düzenin iflas etmeye başladığı, her yönüyle teşhir olduğu ve halkın tepkilerinin yükseldiği her koşulda oligarşi ile birlikte halkın mücadelesini engellemek için yöntemler üretirler. Oligarşi, baskı ve terörü esas alırken; sol görünenler ise bilinçleri çarpıtarak, devleti hedeften uzaklaştırıp mücadeleyi engellemek isterler.

**Bütün baskılara,
kişilişileştirmelere
rağmen, şeriatçılar
devlete karşı
savaşmayı değil,
onunla uyum
sağlamayı tercih
etmişlerdir.
Kafalarına
vuruldukça geri adım
atmış ve yine ısrarla,
halkın kurtuluş
mücadelesinden uzak
durmayı seçmişlerdir.**

Oligarşinin bugün üç hedefi vardır.

Birincisi PKK'dır. Bölücü-
lük demagojisiyle PKK nezdinde Kürt ulusal hareketini yok etmek veya ıslah etmeyi hedeflemektedir. PKK'yı yok edememiştir. Ama emperyalistlerle birlikte ıslah etme sürecine sokmuşlardır. PKK'nın hızla, varlık şartı olan emperyalizme karşı olma, bağımsızlık ve Marksizm-Leninizm çizgisinden sapması, emperyalizm ve oligarşinin işini kolaylaştırmıştır. Son olarak otonomi ve kültürel haklar isteği ile emperyalizmle paralellikler kurulması, emperyalizmden çözüm istenmesi bu ıslah sürecinin işlediğinin açık kanıtlarıdır. Bu tavırlarıyla PKK'nın Irak Kürdistanındaki Kürt milliyetçi örgütleriyle özde bir farkı kalmamıştır. Artık sorun emperyalistlerin, dolayısıyla oligarşinin denetimi altındadır. Emperyalizm ve oligarşi belirleyecekleri zamanda kültürel haklar temelinde emperyalist çözümü dayatacaklardır. PKK'nın hala bu emperyalist dayatmadan kurtulma şansı vardır. Ama bugünkü düşünce ve pratiği ile buna istekli görünmemektedir. Oligarşinin PKK'ya karşı şiddet politikası ve emperyalizmin bu politikaya desteği, PKK'ya kendi çözümünü kabul ettirmek içindir. PKK, ya emperyalizm ve oligarşiye doğrudan tavır alıp, bütün Türkiye halkları ile **birlikte mücadele ve birlikte kurtuluş** bayrağını kaldıracak veya emperyalist çözümü kabul

edecektir. **Ara yol yoktur.** PKK talepleriyle, emperyalistlerle ilişkileriyle, strateji ve taktikleriyle emperyalist çözüm politikalarına angaje olmuş görünmektedir. Oligarşi kendi çözüm planını kabul ettirmek için şiddet politikasını uygulamaya devam edecektir. Ve PKK'nın bu sürece girmesiyle giderek tehlikesiz hale geleceğini bilmektedir.

İkincisi şeriatçı güçlerdir. Bu güçleri devletin kullandığı, özellikle belli dönemlerde devrimci mücadelenin karşısına çıkardığı bilinmektedir. Boyutlanan kriz ortamında, bu güçlerin varolan memnuniyetsizliği örgütleyerek iktidar olabileceğini düşünen MGK güçleri, bu kesimleri de geçmişte olduğu gibi kullanabilmek, devletin yedek vurucu güçleri haline getirebilmek için bir operasyon başlatmıştır. Oligarşi için bu güçler bazı aykırı yanlarının törpülenip, zararsız hale getirilmesiyle devrimci mücadeleye karşı kullanılabilecek güçlerdir. Bu amaçla başlatılan operasyonda başarısız oldukları söylenemez. Öyle bir hale getirmişlerdir ki; bu kesimler türban dışında hiç bir düşüncelerini savunamama noktasına gelmişlerdir. Devlete ters düşmemek için her türlü riyakarlığa, yalakalığa başvurmaktan çekinmemektedirler. Bütün baskılara, kişiliksizleştirmelere rağmen, şeriatçılar devlete karşı savaşmayı değil, onunla uyum sağlamayı tercih etmişlerdir. Kafalarına vuruldukça geri adım

atmış ve yine ısrarla, halkın kurtuluş mücadelesinden uzak durmayı seçmişlerdir. Şeriatçıların bu tavırları devletle yeniden barışma, uyum sağlama çabalarıdır. Nitekim oligarşinin halk kitlelerine yaptığı zulüm, yoksulluk, Suriye'ye karşı savaş politikalarında çok kaba bir biçimde devletin yanında, halkın mücadelesinin karşısında olduklarını göstermişlerdir. MGK ve MGK'cılar, sözde hala şeriatçı tehlikeden söz etmelerine karşın, gerçekte bu güçlerin devlete karşı olmadığını bilmektedirler. Bu yanıyla şeriatçı güçler artan ve eksilen oranda zaman zaman devletin anti-lâiklik söylemlerinde yer alsa da tehlike değildir. Ancak MGK'nın güç toplama, politika oluşturma temelinde çeşitli politik manevralarının aracı olarak kullanılacaklardır.

Üçüncüsü devrimci-de-

Devlet reformistleri kullanmış, güç toplamış, işi bitince dur demiştir... Hızla gelişmiş ama aynı hızla küçülmüşler ve yenilmişlerdir. Burjuvazi ile birlikte yeniden meşruiyet kazanma çabaları ise giderek sol söylemlerini tümden yitirmelerine, gericileşmelerine neden olacaktır.

mokrat sol güçler ve esas olarak Parti-Cephe'dir. Oligarşinin üçüncü hedefi devrimcilerdir. Bu sıfatla anılan pekçok örgüt olmakla birlikte bunların birçoğu oligarşi açısından bir tehdit oluşturmamakta, oligarşi asıl olarak Parti-Cephe'yi hedef almaktadır. Çünkü Parti-Cephe'yi yokettiğinde diğerlerini sindirmesi çok daha kolay olacaktır.

Bugün bir çok örgüt veya kendisine örgüt diyen bir çok grup, çevre vardır. Bunları da kendi içinde üçe ayırabiliriz:

A- Yasalcı, düzen içi mücadeleyi esas almış, kitleler nezdinde hiç bir inandırıcılığı kalmamış, halkı parlamenter mücadeleye çağıran, bu nitelikleriyle yasalılar, reformistler dediğimiz güçlerdir. Özellikle Susurlukla birlikte devlet, devrimci güçleri yok etmek için bu yasalı güçlere büyük bir icazet ortamı sağladı. Bu güçler devletin, işbirlikçi tekellerin ve emperyalistlerin desteğini almak için her türlü yola başvurmuşlardır. Özellikle de emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin talepleriyle uyum sağladılar. Silahlı devrimci güçlerle ilişkileri olmadığını göstermek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Yalan, dedikodu ve örgüt düşmanlığıyla bunu başaramadıkları noktada provokasyonlar yarattılar. Provokasyon, örgüt ve mücadele düşmanlığı, bu güçlerin devrimcilere karşı mücadelesinin esas halkasını oluşturmaktadır. Devletin şiddetiyle, reformistlerin karşı propagan-

daları birlikte sürdürülmüş ve halen de sürmektedir. Ancak bütün bu devrimci ahlak ve düşünceden yoksun politikalar, devrimcilerin tarihsel ve siyasal haklı mücadelesine gölge düşürememiş ve giderek kendilerini vurmuştur.

Devrimci mücadele düşmanını bu yasalıcı partiler, devletin devrimci güçleri baskı ve zor yöntemleriyle yıldırabildiği bir ortamda yorgun ve yılgınları saflarında toplayıp büyümeyi hayal ediyorlardı. Büyüyecekler, burjuva partileriyle rekabet edecekler, burjuva partileriyle işbirliği yapacaklar ve iktidar olacaklardı. Hala bu hayallerini sürdürmektedirler. Ama oligarşinin krizi, çaresizliği öylesine büyük bir korkuyu yaratmıştır ki; oligarşi, devletin elden gideceği düşüncesiyle her şeyden korkar hale gelmiştir. Devrimci güçlere karşı bu reformist güçleri destekleyen devlet, ne reformistlerin, ne de kendi denetiminde bile olsa başka herhangi bir gücün fazla gelişmesini istememektedir. Bu nedenle oligarşi reformist güçleri kendi iç çatışmalarında ve de devrimcilere karşı kullanabildiği kadar kullanacak ve sonuçta onlara da icazetin sınırları olduğunu hatırlatacaktır. Bugün yaşanan budur. Devrimci güçlerin en ufak bir gösterisinin şiddetle dağıtıldığı koşullarda, bir zamanlar icazete dayanarak gösteriler yapan reformistlere dokunmayan devlet, bugün “icazetin sınırını aşmayın, buraya kadar” demektedir. Bir çok refor-

mist grup, parti binalarının kapısı önüne bile çıkamayacak durumdadır. Çünkü artık sadece Çiller-Ağar-Bucak’ı hedef alarak, anti-laiklik demagojisi yaparak MGK safında yeralma politikası prim yapmamaktadır. Susurluk’un sadece Ağar-Bucak-Çiller değil, devlet olduğu kesinlik kazanmıştır. Devlet reformistleri kullanmış, güç toplamış, işi bitince dur demiştir. Şimdi reformistler seçim politikalarıyla burjuva partilerine yaklaşıyor ve tekellerin talepleriyle birlik sağlayarak meşruiyet kazanmak istemektedirler. Hızla gelişmiş ama aynı hızla küçülmüşler ve yenilmişlerdir. Burjuvazi ile birlikte yeniden meşruiyet kazanma çabaları ise giderek sol söylemlerini tümenden yitirmelerine, gericileşmelerine neden olacaktır.

Seçim, seçim yasaları, burjuva partileriyle işbirliği politikalarının halkın mücadelesine

değil, burjuvaziye hizmet ettiği kesindir. Reformist kesimlerin etkisi altındaki bir çok insan bu politikaların çıkmaz yol olduğunu ve devrimci silahlı mücadelenin, illegal örgütlenmenin gerekliliğini yeniden görmeye başlamıştır. Reformistlerin solu birleştirdik, sol dalga yarattık sözlerinin büyük bir yalan olduğu açığa çıkmıştır. Moralsiz ve güçsüzdürler; öyle ki, bir çok parti ve belde binasının kapısını açacak insan bile yoktur. MGK icazeti bittiğinde devrimcilik de bitmiştir. Bu reformist kesimler tümünden çözülmeye, etkilerini yitirmeye mahkumdurlar. Hala belirli bürokrat, yığın, düzene yerleşmiş eski solcu unsurlardan güç almakla birlikte, gelişme ve büyüme yolları tıkanmış, her gün biraz daha gerilemek durumundadırlar.

B- Marksist-Leninist söylemi kullanan, ama bunun özünü hiç bir zaman kavramamış; özgüvenden, yaratıcılıktan yoksun, oportünist dediğimiz çevrelerdir. Varlığı, adı bilinen veya bilinmeyen bir çok gruptan sözedilebilir. Bir çoğunun halk içinde hiçbir faaliyeti yoktur. Kendisine örgüt demektedir. Örgüt müdür, değil midir bu da bilinmez. Adeta sırdır. Örgüt olup olmamanın kıstası bir düşüncenin savaşıcısı olmak, kitleleri örgütlemek ve devlete karşı mücadeleyi ortaya çıkarmaktır. Mücadele etmeyen, halk kitlelerine kendini ispat etmeyen hiç bir çevre, ben örgütüm demekle kimseyi inandıramaz. Bugün kendisine örgüt diyen

**Örgüt olup
olmamanın kıstası
bir düşüncenin
savaşıcısı olmak,
kitleleri örgütlemek
ve devlete karşı
mücadeleyi ortaya
çıkarmaktır.
Mücadele etmeyen,
halk kitlelerine
kendini ispat
etmeyen hiç bir
çevre, ben örgütüm
demekle kimseyi
inandıramaz.**

öyle kesimler vardır ki; ayda yılda bir çıkardığı ve içeriğinde ne dediği belli olmayan üç beş dergi sayfasından ibarettir. O da olmazsa hiç kimse varlığından haberdar olmayacaktır. Hiç bir örgütlü işleyişi, hiç bir bağımsız düşüncesi olmayan çevreler vardır. Bunlar başka bir örgütün güç kazanmak, politik manevralar yapmak için bazı insanlarına “*sen bu adı kullan*” dediği kesimlerdir. Başka bir örgütün seksiyonu, komitesi bile değildir. Varlık şartları bağlı oldukları örgüte hizmet etmektir. Bu ortadan kalkınca, onlar da o ismi artık kullanmazlar.

Kendisine örgüt görünümü verip, halkı ve kendilerini aldatma yolunu seçenleri ciddiye alamayız. Gruplar, çevreler hep olacaktır. Devrimden önce veya sonra bunları tümünden yok etmek veya yok saymak mümkün değildir. Bu grup ve çevreler kendilerini doğru tanımladıkları, mücadele içinde şu veya bu biçimde yer aldıkları sürece değerlendirilmelidir. Ama niteliğinin dışında kendisine farklı misyonlar yüklediğinde doğal ki çelişkiler gündeme gelecektir. Bu kesimler genellikle şekillenmemiş, daha çok suni ayrışmaların sonucu ortaya çıkmışlardır. Ya süratle şekillenip kendi işleyişlerini oturtarak, mücadele içinde kendilerini kanıtlayıp örgüt olacaklar ya da bir grup ve çevre olarak bile kalma şansları olmayacaktır. Oportünist cephenin yeni bir şey üretmeme, gelişememe, taklitçilik, faydacılık ve fırsatçılık an-

layışı devam ettiği sürece bu tür çevre ve grupların kopması yeniden gündeme gelecektir. Ne yapay birlikler, ne başkalarına dayanarak güç toplama, ne de partimize düşmanlıklar bu gerçeği değiştiremez.

Düşüncelerini, strateji ve taktiklerini doğru bulmasak da, tarihleri, mücadeleleri, şehitleri ve hala varlıklarıyla ciddiye alınması gereken az sayıda örgüt vardır. Bunların bir kısmı bugün lafızda farklı olsalar da pratikte PKK’nın emperyalist çözüm politikalarına hizmet eder duruma gelmişlerdir. Güçsüzlüklerini, politikasızlıklarını PKK gücüne dayanarak gidermek istemektedirler. Ama bu düşüncelerinin iflas ettiği, güçlenme yerine daha da zayıfladıkları, hatta giderek kendi kimliklerini yitirmeye başladıkları

rının işaretlerini vermektedirler. Denilebilir ki bu örgütler ülke gerçeğinde hiç bir özgün politikaya sahip olmamışlardır. Bu nedenle de düşünceleri zikzaklardan, belirsizliklerden kurtulamamıştır. Bu zaaf onları giderek şekilsizleşmeye, hatta bazılarını kendi stratejilerini pratikte reddetmeye kadar götürmüştür. Bu zikzaklı tutumların onları nerede, ne zaman, nereye savuracağı belirsiz hale gelmiştir. Bu belirsizlikler, güçsüzlükler, politikasızlıklar, faydacılığı, grupçuluğu, küçük-burjuva rekabetini geliştirmiştir. Keskin söylemlere karşın pratikte ileriye yönelik tek bir adım atamama, kendi içlerinde de moral bozukluğu ve yılgınlığı sürekli beslemektedir. Bu durum onları daha da hırçınlaştırmakta, hatta zaman zaman gerici tavırlara itmektedir.

Her şeye, bütün olumsuzluklara rağmen, ülke gerçeğimiz içinde bu örgütleri doğru devrimci çizgiye çekebilmek için uyarmak, eleştirmek görevini sürdürmeliyiz.

C- Doğruyu görerek veya farklı amaçlarla emperyalist Kürt çözümüne angaje olmamış ve bu birliğin dışında kalmış örgütler de vardır. Bunların nitelikleri, düşünce yapısı öz olarak yukarıdakilerden farklı değildir. Ancak bağımsız çizgilerini korumada ve iddialarında ısrarlı olduklarında diğerlerinden daha avantajlı bir konumdadırlar. İddialarını büyütme, bunun için kendi iç sorunlarına eğilme ve politika üretmek ko-

Düşman bu tehlikeli gücü yok etmek için sürekli imha politikalarına başvurmaktan çekinmemiştir. Parti-Cephe denilince bütün yasa ve kurallar bir kenara itilmiştir. Her türlü zorbalık, terör, ideolojik ve psikolojik savaş Parti-Cephe’ye karşı uygulanmıştır... Parti-Cephe’yi silahlı veya silahsız yaşatmamak için her şey yapılmıştır.

nusunda daha elverişli koşullardadırlar. Bağımsız gelişme ve doğru devrimci birlik arayışlarını sürdürürlerse bugün kendileri için açmaz olan bir çok yol açılacaktır. Doğru devrimci birlik çizgisi her örgütün kendini daha iyi gördüğü, oligarşiye büyük darbeler vurduğu koşulları yaratacaktır. Ama bu çizgiye gelinmez, geçmiş yanlış politikalarda ısrar edilirse büyümenin yerini küçülme, hizipler, ayrışmalar alacaktır. Olumsuz birlik deneyleri çokça yaşanmıştır. Bu yaşananlar, bu deneyler birliğin nasıl olacağını ve olmayacağını herkesin gündemine yeniden getirecektir. Devrim iddiasında olan herkes bütün bunları yeniden düşünmek zorundadır. Mücadele için, birliğin tek yol olduğunu söyleyenlerden değiliz. Ama birliğin daha büyük bir güç olduğunu da kimse inkar edemez. Göstermelik, halkı aldatan, “on-beş örgüt” imzası yayınlayıp hiç bir şey yapmayan, bir eyleme her örgütten on insan bile getiremeyen, başkasının emekleri, gücü üzerinde isim reklamı yapmaya çalışan birliklerden yana olmayacağız.

İşte bu siyasal tablo içinde, oligarşinin hedefindeki **üçüncü güç, PartiCephe’dir**. Parti-Cephe siyasi arenaya çıktığından itibaren ülke, emperyalizm ve devlet gerçeğini doğru tahlil etmesiyle, strateji ve taktikleriyle, pratiğiyle düşman için en korkutucu ve tehlikeli güç olmuştur. Düşman bu tehlikeli gücü yok etmek için sürekli im-

ha politikalarına başvurmaktan çekinmemiştir. Parti-Cephe denilince bütün yasa ve kurallar bir kenara itilmiştir. Her türlü zorbalık, terör, ideolojik ve psikolojik savaş Parti-Cephe’ye karşı uygulanmıştır. Denilebilir ki infazlar, katliamlar, kayıplar Parti-Cephe’nin savaşıyla oligarşinin gündemine girmiştir. Parti-Cephe’yi silahlı veya silahsız yaşatmamak için her şey yapılmıştır. Parti-Cephe cumhuriyet tarihinin en büyük saldırılarına rağmen, her koşulda direnmesini, savaşmasını ve yeni politikalar üretmesini bilerek ayakta kalmıştır. Bu tehlikeli gücü düşman terörle dize getirmeye çalışırken, soldan da bir çok kesim Parti-Cephe’nin etkinliğini, kitleselliğini, savaş gücünü zayıflatmak için bir devrimcinin asla düşünemeyeceği yöntemlere, karşı propaganda-

Parti-Cephelilik düşüncesinde belirsizliğe, kararsızlığa yer yoktur. Yaşamda ve teoride her şey açık ve nettir. Hiç bir sorun karmaşık, anlaşılmaz hale getirilmez. Parti-Cephe, mücadeleyi geliştirmeyen, halkı mücadeleye katmayan hiç bir politikaya değer vermez.

lara başvurmaktan çekinmemişlerdir. Öyle bir hale gelmiştir ki, Parti-Cephelilerin olduğu her yerde düşman ve sol refleks halinde harekete geçmiştir. Parti-Cephe’nin gelişmemesi için şiddet ve yalan propaganda başvurulmuştur. Parti-Cephe’nin olduğu her yerde kitle-sellik, örgütlenme, direniş ve mücadele vardır. Hiç bir zaman, hiç bir ilerici demokrat güç - istisnalar hariç- Parti-Cephe’nin denetimindeki kitle eylemini veya silahlı hareketi desteklemek için çaba sarfetmemiştir. Tersine onu zayıflatmak, prestijini zedelemek doğrultusunda hareket etmiştir. Bu yanıyla Parti-Cepheliler bütün tarihleri boyunca esas olarak düşmanla savaşırken, bir yandan da sol kesimlerin politikalarıyla uğraşmak durumunda kalmıştır. Bu sürecin olumsuzlukları yanında olumlulukları da olmuştur. Düşmanın saldırıları iddiamızı kararlılığımızı büyütüp Parti-Cephe kişiliğini, mücadele tarzını geliştirmiştir. Solun saldırıları ise, oportünizm ve reformizm gerçeğini insanlarımızı öğretmiştir. Bağımsız düşüncenin, örgütsel bağımsızlığın, devrimci ahlak ve değerlerin, güçlü kişiliklerin, Parti-Cephe çizgisinin doğruluğunu pekiştirmiştir.

Parti-Cepheliler yaşadıklarıyla, gördükleriyle her seferinde kendilerine dönüp bakmışlardır. Başkasının yanlışlarını, olumsuzluklarını gördükçe kendilerini, kendi güçlerini çok daha iyi tanıdılar. Parti-Cephelilik düşüncesinde belirsizliğe,

kararsızlığa yer yoktur. Yaşamda ve teoride her şey açık ve nettir. Hiç bir sorun karmaşık, anlaşılmaz hale getirilmez. Parti-Cephe, mücadeleyi geliştirmeyen, halkı mücadeleye katmayan hiç bir politikaya değer vermez. Parti-Cephe her zaman geniş halk kesimlerinin taleplerini, ruh hallerini dikkate alarak politikalar oluşturur. Parti-Cephelilikde kuru, soyut, ezberlenmiş dogmalara yer yoktur. Devrimin çıkarı nerededir, kitlelerin örgütlenmesinin, gelişmesinin, savaşının önünü nasıl açacağız, sorularına cevap ararken Marksist-Leninisttir. Ama Marksizm-Leninizmi soyut kalıp ve reçetelere tutsak edemez. Marksizm-Leninizmi ülkemiz ve halkımız gerçeğine uygun olarak ele alır.

Parti-Cephelilik küçük-burjuva aydınlarının emperyalistlerden alınmış ahlak ve değerlerini, yaşam biçimini taklit etmez. Halkımızın ve devrimci hareketin tarihine sahip çıkar. Mücadeleyi kendi tarihimiz ve değerlerimiz üzerinde inşa eder. Parti-Cephe bu tarihte olumlu olan her şeye sahip çıkarken, olumsuzlukları reddeder. Parti-Cephe bu yanıyla yeni bir yaşam biçimi, yeni bir kültür, yeni bir tarzdır. Bu tarz, bu yaşam, düşmanın hatta solun anlayamadığı bir tarzdır. Parti-Cephe'yi bunun için kimse kendi kalıplarına sığdıramaz.

O, hayatın içinde devrimi büyütmek isteyen, kendi tarihine, ahlak ve geleneklerine bağlı, çizgileri başkalarından kalın bir

biçimde ayrılmış farklı bir güçtür. Parti-Cephelilik her değişen koşulda yeni politikalar üretendir. Yenilebilir, güç kaybedebilir. Ama yeniden ayağa kalkma ve yürüme direnci çok büyük olan bir harekettir.

Ne bürokratik işleyişler, ne bitmez tükenmez tartışmalar Parti-Cephenin tarzı olmamıştır. Kitlelerin, devrimin çıkarları gerektirdiğinde bir günde, hatta bir kaç saatte bir çok şeyi değiştirebilme yeteneğindedir. Parti-Cepheliler yaşadıkları çağda bütün teknik gelişmeleri takip ederler. Teknik büyük mesafeler katetmişken eski olanda ısrar etmezler. Parti-Cepheliler sağ veya soldan etkilenmez, yalnız başına da kalsa doğru bildiklerini savunurlar. Parti-Cepheli teo-

riyi, devrimciliği, kitleleri örgütlemek ve savaşmak için öğrenir. Örgütlemeyen ve savaşmayan Parti-Cepheli olamaz. Parti-Cepheliler Türkiye sol hareket tarihinin en büyük direniş kahramanlıklarını yaratmış insanlardır. Direnmek ve teslim olmamak Parti-Cephelilerin yaşam biçimidir.

Parti-Cepheliliğin özelliklerini daha da çoğaltabiliriz. İşte bütün bu özelliklerdir ki Parti-Cephe'yi yenilmez yapmış ve düşman için en tehlikeli güç haline getirmiştir. Bütün bunlar bizim gururla sahipleneceğimiz tarihimiz ve karakterimizdir.

Ama bunları bugün geliştiremezsek, bu özelliklerde binlerce kadro, binlerce savaşçı, onbinlerce taraftar yetiştiremezsek, kitlelerin mücadelesini büyütemezsek bu onurlu tarih de bizi kurtaramaz ve zaferi elde edemeyiz.

Bu tarihte, yüzlerce şehidimiz, kahramanımız, tutsağımız gece gündüz bir saat bile demeden bize devrimi öğütlüyor. Kendinizi tekrar etmeden, yeni ve ileri adımlar atın, devrimi örgütleyin diye emrediyor. Bu emirlerin gereğini yapmalıyız. Bunun için, kendimize dönmeliyiz. Dışımızdaki sol güçler vardır, şu veya bu biçimde tek kişi kalana kadar parçalansa da, tek bir satır bildiri dağıtacak gücü bile kalmasa da var olmaya devam edecek ve karışımızda olacaktır. Soldaki olumsuz kültür değişmedikçe bırakın birliği, karşısındakini güçsüzleştirmeyi amaçlayacaktır.

**Kendini yenileyip
kitlelere gitme, savaş
büyütme yerine
başkasından güç
alarak varolma
yolunu seçmiştir. Bu
yol hiç bir devrimci
gücü geliştirmez.
Onlarca örgüt
birleşse bile güç
değilsen, halkı
savaştıramıyorsan,
oligarşiye sürekli
darbeler
vuramıyorsan ciddiye
alnamazsın. Güç
olamazsın. Bunun için
biz kendimize
dönmeliyiz.**

Biz birlik konusunda iki yıl çok büyük çabalar harcadık. Ama hiç bir sonuç vermedi. Bu nedenle yakın dönemde birliğin koşulları yoktur. Bizim dışımızda, esasta bize karşı yapılan bazı birliklerin ise, yaşama şansı olmayacaktır. Kaldı ki onbeş örgüt bir araya gelip ciddi hiç bir şey yapamıyorsa ortada birlik değil, çok farklı amaçlarla bir araya geliş var denilebilir. Bunlardan uzak duracağız. Onlarla kaybedecek zamanımız yoktur. Zaten kendimize dönmezsek, kendi eksikliklerimize, yapamadıklarımıza cüretli vuruşlar yapmazsak, kendi kendimizi yok etmenin yolunu açarız. Bugün oportünizmin içine düştüğü durum bundan farklı değildir. Kendini yenileyip kitlelere gitme, savaşı büyütme yerine başkasından güç alarak varolma yolunu seçmiştir. Bu yol hiç bir devrimci gücü geliştirmez. Onlarca örgüt birleşse bile güç değilsen, halkı savaştıramıyorsan, oligarşiye sürekli darbeler vuramıyorsan ciddiye alınamazsın. Güç olamazsın. Bunun için biz kendimize dönmeliyiz.

Daha yakın zamanda devrimin koşullarının olmadığını iddia edenler, bugün çok farklı şeyler yazıyorlar. Bugün yaşananlar, oligarşinin içinde bulunduğu kriz, cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan en derin krizdir. Artık burjuva ekonomistleri, devletin sözcüleri bile bu durumu inkar edemiyor. Yoksulluk ve zenginlik kelimeleri bile açılmaya muhtaç ifadeler haline gelmiştir. Büyük uçurumlar oluşmuştur.

Ve her gün onbinlerce insan açlıkla, işsizlikle başbaşa kalmaktadır. Oligarşinin halk kitlelerine vereceği hiç bir şey kalmamıştır. Devletin çözüm bulacağı, devletin büyüklüğü gibi anlayışlar süratle yok olmaktadır. Halk kitleleri, hatta bazı burjuva kesimler arayış içindedir. Burjuva kesimler hala devletin yeniden kendini yenileyebileceği umutlarını taşıırken, halk kitleleri büyük bir umutsuzluğa sürüklenmektedir. Bütün burjuva partileri ve ordunun hiç bir şeyi çözemeyeceği giderek halkın beyninde şekillenmektedir. Ancak bu durum, gelişen yok-

Önemli olan ben yaptım, şu kadar insan örgütledim, şu eylemleri yaptım, şu kadar olanak yarattım diyebilmektir. Bir Parti-Cepheli bunları diyemiyorsa, olmazların teorisini yapıyorsa zavallılığı teorileştiriyor demektir. Parti-Cephe karakterinden uzak demektir. Her Parti-Cepheli, her sempatizan, bulunduğu her yerde Parti-Cepheli olarak yaşayacaksa örgütleyici olmak durumundadır.

sulluk ortamı, halkı kendiliğinden mücadeleye katamaz. Yer yer kendiliğinden kitle hareketleri, ayaklanmalar, direnişler olabilir, olacaktır da. Ama bunlar örgütsüzse, devrimcilerin yönetiminde değilse, hala işleyen zor mekanizması bu hareketleri bastıracaktır.

Bugün devrimcilerin temel sorunu halka devletin, sömürünün ne olup olmadığını göstermek değil, bu devletten kurtulmak için nasıl mücadele edeceğiz, nasıl örgütleneceğiz ve ne yapacağız sorularını cevaplayabilmektir. Bütün çalışmalarımızın odağında örgütlenme yoksa, her gün artan oranda insan örgütlemiyorsak, taraftar kazanamıyorsak, gerekli çalışmayı yapmıyoruz demektir. Her Parti-Cepheli, illegal veya legal, demokratik, siyasal veya silahlı hangi alanda çalışırsa çalışsın örgütlenme yapmak durumundadır. Biz örgütlenmezsek düzen kendi işleyişi içinde milyonlarca gencin, halkın haklı taleplerini, haksızlığa karşı çıkan duygu ve düşüncelerini, adalet isteklerini, hatta namusu ve onuruyla yaşama özlemlerini bir biçimde yok edecektir. Solun ne icazetli politikaları, ne birbirleriyle uğraşmaları bir sonuç veremez. Örgütlenmeyi bekleyen, haksızlıklara karşı mücadele etmek isteyen milyonlarca insan arayış içindeyken, halkla bir ilgisi olmayan gruplarla uğraşmak görevimiz olmamalıdır. Bu da bir yerde kaçıştır. Devrimden, halktan kaçıştır. Kitlelere, mutlaka

kitlelere dönmeliyiz. Bunun için kendimize dönmek, kendimizi eleştirmek, “**biz ne yapıyoruz, neyi niçin yapamadık?**” sorularını gerekirse onlarca kez doğru cevaplar alıncaya kadar sormak görevini benimsemeliyiz. Kitleleri örgütlemeyen, silahlı eylemi yükseltmeyen herşey, her anlatım kendimize yeterince dönmediğimiz, doğru cevaplar almaktan korktuğumuzun, kaçışımızın, eksik ve zaaflarımızın ifadesidir.

Hiç kimse Parti-Cephe’nin büyük bir potansiyeli olduğunu inkar edemez. Şehirlerden, kırsal alanlara kadar bu böyledir. Ama sorun bizim bu potansiyele ne kadar örgütleyebildiğimizdir. Binlerce taraftarımız, gönül bağı olanlar, dostlarımız herkes gücü oranında savaşmaya, katkıda bulunmaya, desteklemeye hazırdır. Ama bir çok alan ve bölgede bizim onları gidip bulup örgütlememiz yerine, onların gelip bizi bulduğuna tanık oluyoruz. Bu ne demektir? Bu, bizim yeterince kitlelere gitmediğimiz, örgütlenme yapmadığımızın, mücadeleyi büyütmek için seferber olmadığımızın açık göstergeleridir. Olanak, güç, herşey kitlelerdedir. Kitlelere gitmeyenler hiç bir şeye sahip olamazlar. Giderek umutsuz, iddiasız yorgunlar olmak zorundadırlar. Aciz, zavallı, hiç bir şeyi örgütleyemeyen insanlar değilsek kitlelere gitmeliyiz.

Her kadro, hatta taraftarlarımız neden yapamadığının gerekçeleriyle rapor doldurmalıdır. Önemli olan ben yaptım,

şu kadar insan örgütledim, şu eylemleri yaptım, şu kadar olanak yarattım diyebilmektir. Bir Parti-Cepheli bunları diyemiyorsa, olmazların teorisini yapıyorsa zavallılığı teorileştiriyor demektir. Parti-Cephe karakterinden uzak demektir. Her Parti-Cepheli, her sempatizan, bulunduğu her yerde Parti-Cepheli olarak yaşayacaksa **örgütleyici** olmak durumundadır. En küçük bir potansiyeli, en küçük bir olanağı, en küçük bir kitle hareketini değerlendirmek ve şekil vermek zorundadır. Öncü güç olmak zorundadır. Bir kitle hareketinde, örgütlenmede, tavır alışıda benim konumum şu, bu demeden öne atılmak zorundadır. Kararlı olmak zorundadır. Doğrudur, düşman boş

**Düşman kadri
mutlak bir güç
değildir. Düşmanın
devasa gücüne
rağmen, devrimci
mücadeleyi
engelleyemeyeceği
defalarca
kanıtlanmıştır.
Bugün güçlü olan
düşman değil biziz.
Her şeyden önce
düşman kitleleri
kaybetmiştir.**

**Kitlelere vereceği hiç
bir şey kalmamıştır.
Sorun sadece bizim
kitleleri
örgütleyemememizdir.**

durmuyor. En küçük bir açığımızı, zaafımızı değerlendiriyor ve buluyor. Düşman nasıl vuruyor, nasıl çalışıyor diye düşünülmezse, geceler ve gündüzler devrime katılmazsa, ne düşmanı ne de kendimizi tanırız. Düşmanı iyi tanıyan onun yöntemlerini de iyi bilir. Neyi yapıp yapmayacağını da iyi bilir. Düşmana fırsat vermez. Bizim kadrolarımız, birim ve alan örgütlenmelerimiz çok geniş inisiyatiflere sahiptirler. Kitleler ve örgüt çıkarına olan her türlü kararı alma yetkisine sahiptirler. Mücadele eden, devrimi düşünen herkes kararlarının sorumluluğunu duyar. Aldığı kararın ne anlama geldiğini bilir ve çekinmeden karar alır. Düşman teknik olarak çok gelişkindir. Biz de gelişmeliyiz. Düşman sınırsız devlet gücünü kullanıyor, bizim bu gücümüz yoktur. Ama yaratıcılığımızla, kararlılığımızla, hızlılığımızla düşmanın yöntemlerini etkisiz hale getirebiliriz. Düşman kadri mutlak bir güç değildir. Düşmanın devasa gücüne rağmen, devrimci mücadeleyi engelleyemeyeceği defalarca kanıtlanmıştır. Bugün güçlü olan düşman değil biziz. Her şeyden önce düşman kitleleri kaybetmiştir. Kitlelere vereceği hiç bir şey kalmamıştır. Sorun sadece bizim kitleleri örgütleyemememizdir.

Bütün birim ve alanlardaki yoldaşlarımız daha hızlı bir gelişimin yolunu açmak için **ama’sız, ancak’sız** düşünmek zorundadırlar. Kurnazlıklarla, hilelerle, kaçak güreşmekle hiç

kimse bir yere varamaz. Kaçış yolu yoktur, ya devrimcilik la-yıkıyla yapılır ya da düşman bulur etkisiz hale getirir. Ama köylü kurnazları kendi gerçeklerinden kaçarak üç beş gün daha yaşamayı maharet sayar. Bu yol devrimcilik değildir. Parti-Cepheli olacaksak, şehitlerimizin takipçisi olacaksak, kitleleri örgütleyeceğiz. Bu ülkenin bütün dağlarında ve şehirlerinde olmayı hedefleyeceğiz. Halkın olduğu her yerde Parti-Cephe örgütlerinin oluşmasını sağlayacağız. Elbette yerimizde saydığımız, hiç bir şey yapmadığımız, gelişmediğimiz söylenemez. Örgütlenmemizin hiç olmadığı, bütün örgütlenmelerimizin dağıldığı alanlara yeniden girdik. Çeşitli silahlı örgütlenmeleri yeniden oluşturduk. Bir çok savaşımızı yeniden eğittik, silahlandırdık, eylemler yaptık. Kitlelerin örgütlenmesinde yeni politikalar geliştirdik. Ama bütün bunlar hedeflerimize ulaşmamızdan uzaktır henüz. **Politika kitleler ve silahlarla yapılır.** Daha büyük kitleler ve daha çok silahlı güç ve ülkenin her tarafında örgütlenmeyi amaç edinmeliyiz.

Düşünmeyen, devrim için yoğunlaşmayan kişiler kendilerini eğitmezler. Kendilerini eğitmeyenler yaşamdan öğrenmenin, büyümenin önüne set çekmişler demektir. Bu kişiler doğal ki öğrenmedikleri gibi öğretmeyeceklerdir. Öğretmeyenler kimseyi örgütleyemez. Örgütlenme, insan kazan-

ma yerine sorun yaratır, mevcut bir örgütlenme varsa onu da dağıtır. Bu da yetmez, kendisini yok eder. Hala eğitim faaliyetini ısrarla sürdürmemekte ısrar eden insanlarımız bu ısrarlarından vazgeçmezlerse, bu, kendilerinin bitişlerinin ifadesi olacaktır. Ne açık saldırılar, ne de bu tür gizli saldırı ve engellemeler bizi hedeflerimizden uzaklaştıramaz. Önlem almak zorundayız. Hiç kimseye devrimcilik zorla yaptırılamaz. Ama kişiler devrimci faaliyete gönüllü katılmışsa onun kurallarına uymak ve gerekenleri yapmak zorundadır. Yapmayanlar düzenin pisliğine dönebilirler. Ama bırakın devrimciliği, biraz ahlakı ve kişiliği olan, ilericiyim demokratım diyen hiç kimse bugünün koşullarında mücadele etmeden, bildiklerini insanlara öğretmeden, kitleleri eğitmeden bir gece dahi rahat uyumamalıdır. Bilip de yapmayan-

Bilip de yapmayanlar, bilip de devrimci mücadeleye katılmayanlar, destek vermeyenler, görünüşleri ne olursa olsun düşmana hizmet ediyorlardır. Mevcut koşullarda mücadele etmek artık bir ideoloji sorunu değil, ahlak ve vicdan sorunu haline gelmiştir.

lar, bilip de devrimci mücadeleye katılmayanlar, destek vermeyenler, görünüşleri ne olursa olsun düşmana hizmet ediyorlardır. Mevcut koşullarda mücadele etmek artık bir ideoloji sorunu değil, ahlak ve vicdan sorunu haline gelmiştir.

Düşman her yerdedir. Kitlelerin olduğu her yerde düşman da vardır. Biz de olacağız. Onların bulunduğu her yerde biz de olmalıyız. Kitlelerin yanbaşı, ortasında, dağda, şehirde, halkın olduğu her toprak parçası bizim çalışma alanımızdır. Güçsüz ve korkak olan, çaresiz olan biz değil, düşmandır. Kitle örgütlenmesinde, gerillada, propaganda ve ajitasyonda, yayında yenilenmek durumundayız. Alışlagelende ısrar ileri sonuçlar yaratamaz. Hiç bir hazır reçeteye bağlı kalmadan bütün birimler kendi alanına özgü propaganda, ajitasyon, örgütlenme ve eylem biçimleri yaratmak zorundadır. Alışlagelenin dışına çıkarak cüretli kararlar alıp pratikte denemek zorundayız. Bütün bunları başarmak için, Parti-Cephe kimliğini içselleştirmek için, beynimizde, hücrelerimizde burjuvaziye, düzene ait ne varsa söküp atmalıyız. Beyni devrimle dolu, devrimle yatıp devrimle kalkan insanların önünde hiç bir engel olamaz. Çözumsuz hiç bir şey yoktur. Bütün Parti-Cepheliler kendilerine bu tarzla yeniden bakmalıdır. O zaman kendimizi de, düşmanı da tüm açıklığıyla bir kez daha göreceğiz.

HİÇ BİR KUŞATMA ARTIK HALKIN SAVAŞINI, CEPHENİN GELİŞİMİNİ ENGELLEYEMEZ KRİZ DERİNLEŞECEK, SAVAŞIMIZ BÜYÜYECEKTİR

Oligarşi, tüm kurumlarını seferber ederek saldırıyor; bu, beklenmeyen bir saldırganlık değildir. Oligarşi, ancak “devrimci” bir ülkenin egemen sınıflarının gösterebileceği bir pervasızlıkla zulümü yaygınlaştırıyor. Uzun süre inkar edilen kriz, gelinen noktada oligarşinin hemen tüm kesimleri tarafından itiraf edilmeye başlandı. Kriz elbetteki yeni bir olgu değildi, ama bir derinleşme söz-konusuydu. Kriz, ne yalnız ekonomik, ne de yalnız siyasaldır. Her alanı, her kesimi etkileyen bir kriz sözkonusudur. Hem oligarşiyle halk arasındaki, hem de oligarşi içi çelişkiler üzerinde etkilidir. Oligarşi içi çelişkiler oldukça derinleşmiş, MGK-TÜSİAD desteğindeki ANASOL-D hükümeti, seçime az bir zaman kala hükümetten düşürülmüştür. Ancak MGK bu çelişkinin, oligarşinin belli kesimleri açısından geri plana atılmasını istemektedir. Çünkü, oligarşi, krizin yükünü çok daha boyutlu olarak halka yükleyecektir ama bir yandan kendi iç çelişkilerinin yolaçtığı “istikrarsızlığı” tam olarak çözemekte, öte yandan “sosyal patlama” korkusu da yakasını bı-

rakmamaktadır.

ANASOL-D hükümeti, giderayak tekелci kesimlerin krize karşı istediği “önlemleri” aldı, tekeller için yeni kaynaklar yaratıldı. Ancak, halkın mücadelesinin, devrimci mücade-

**ANASOL-D hükümeti,
giderayak tekелci
kesimlerin krize karşı
istediği “önlemleri”
aldı, tekeller için yeni
kaynaklar yaratıldı.**

**Ancak, halkın
mücadelesinin, devrimci
mücadelenin
bastırılmadığı
koşullarda bunların
fazla bir önemi yoktur.**

**Oligarşi açısından
krizin yükünü halka
yükleyebilmenin ve
halkın bu yük altında
patlamasını önlemenin
tek bir yolu vardır. Halk
ve devrimciler üzerinde
daha fazla terör estirip,
örgütlü güçleri
sindirerek, dağıtarak
kıpırdamaz hale
getirmek.**

nin bastırılmadığı koşullarda bunların fazla bir önemi yoktur. Oligarşi açısından krizin yükünü halka yükleyebilmenin ve halkın bu yük altında patlamasını önlemenin tek bir yolu vardır. Halk ve devrimciler üzerinde daha fazla terör estirip, örgütlü güçleri sindirerek, dağıtarak kıpırdamaz hale getirmek.

MGK’nın uzun süredir uyguladığı politika da budur zaten. Hükümetlerin istikrarsızlığına ve politikasızlığına rağmen, MGK krizin derinleşeceği tesbitini önceden yapmış, oligarşinin uzun vadeli çıkarları doğrultusunda halka karşı savaşı doğrudan yönetip tırmandırmaya başlamıştır. 28 Şubat Kararları, bu saldırıda yalnızca bir halkadır. MGK’nın sürece müdahalesini 28 Şubat’la özdeşleştirirler, MGK kurmaylığında halka karşı yürütülen savaşı görmemektedirler.

Oligarşi gündemdeki seçimden fazla umutlu değildir. Adeta bu seçim istenmemektedir. Çünkü, seçimlerin klasik işlevi olan halk kitlelerinin öfke ve tepkilerini geçici bir süre için yumuşatma, ve oligarşi içi çelişkileri çözme konusunda, bu seçimden bekleyebilecekleri faz-

la bir şey yoktur. Seçimler oligarşinin yönetememe krizini daha da ağırlaştıracak sonuçlar da çıkartabilir ortaya. Bu, seçimler konusunda öngörülebilir olasılıklardan biridir. Ama kesin olan şudur; seçimler hangi hükümeti işbaşına getirirse getirsin, MGK politikaları uygulanmaya devam edecektir.

Her alanda MGK politikalarının devamı, krizin devamı demektir. 1998 Kasım ve ardından Aralık ayı sonunda yapılan MGK toplantılarında alınan kararlar, son bir yıldır alınan kararların adeta kopyası niteliğindedir. Aynı hedefler sıralanmakta ve bunlara karşı mücadelenin “**kararlılıkla ve kesintisiz sürdürülmesi kararlaştırılmıştır**” denilmektedir. “**Yıkıcı, bölücü terör ve irtica**” olarak adlandırılan bu hedeflere karşı, uzun süredir aynı kararların tekrar edilmesi, MGK politikalarının belli kesimleri bastırmakta, sindirmekte istediği sonuçları alamadığını göstermektedir. Bu kesimlerin başında devrimci hareket geliyor. Esasında islamcı kesim, kendisi için simgeleşmiş bir kaç noktada direnişini sürdürüyor gözükse de büyük ölçüde MGK politikalarıyla aynı paralele çekilmiştir. Kürt ulusal hareketinin siyasal gerileyişi ise malumdur.

Elbette MGK için, siyasal tavır açısından geriletmek yetmiyor. Kürt, islamcı veya devrimci, bu anlayışların **kitle tabanlarını** da daraltmak, hareket-siz hale getirmek istiyor. Devrimci basının susturulmak, ha-

pishanelerin disipline edilmek, şovenist saldırılarla halkın birbirine düşürülmek istenmesi, üniversitelerde faşist çetelerin harekete geçirilmesi, kayıp eylemlerine saldırılması, demokratik kurumlar üzerinde yoğunlaşan baskılar, en basit demokratik talepli gösteriler karşısındaki tahammülsüzlük hep bu amaca yönelik olarak birbirini izleyen ve birbirini bütünleyen saldırı hamleleridir.

ÖNERMEK YETMEZ, DİRENİŞ VE SAVAŞI ÖRGÜTLEMELİ, YÖNETMELİYİZ

Çok açıktır ki, oligarşi “sosyal patlama” tehlikesini görüyor, bundan korkuyor. Ama görmek ve korkmakla kalmıyor. Korkusunu yaratan nedeni ortadan kaldırmaya, etkisizleştirmeye çalışıyor. Peki ne yapıyor? Oligarşiyi asıl korkutan kendi-

Bulunduğumuz her alanda, tüm imkanlarımızı seferber ederek, direnişleri örgütlemeye, mevcut direnişlere müdahale edip güç vermeye çalışmalıyız. Bu yalnızca işçi alanının, işçi hareketinin görevi olarak da görülmemelidir. Tüm alan ve birimler, kendi açılardan bu görevi üstlenmelidirler.

liğinden başlayıp sönecek olan bir “sosyal patlama”dan çok, devrimcilerin önderlik edeceği veya müdahale edebilecekleri bir patlamadır. Bu korku, uygulanan baskı ve terörün Cephe üzerinde bir “kuşatma”ya dönüştürülmek istenmesinin de nedenidir. Oligarşi, devrimci harekete karşı yürüttüğü imha ve sindirme operasyonu bu önlemini almaya çalışıyor. İşçi sınıfı içinde devrimci sendikacıların tasfiyesinden gecekondu semtlerinde halk örgütlülükleri üzerinde estirilen teröre, devrimci basının susturulmak istenmesinden, infaz, kayıp politikasına kadar her şey bu çerçevede yürütülmekte, halkın tepkisine, öfkesine, ayaklanmasına önderlik edecek yapı dağıtılmaya çalışılmaktadır. Bu arada “işsizlik sigortası”, “yargı reformu”, “çetelerin temizlenmesi” gibi halkın en duyarlı olduğu konularda çeşitli vaatler gündemde tutularak, halk kitlelerinin tepkilerini yumuşatıcı manevralara da başvuruluyor. Keza, oligarşinin bu noktada, halkın, özel olarak da işçi sınıfının öfkesini, tepkisini boğmakta MGK sendikacıları gibi işbirlikçileri de kullanacağı unutulmamalıdır. Çünkü, sosyal patlama korkusu, en az tekeller kadar, MGK sendikacılarının da korkusudur. Bu korkuyla MGK politikalarına çok daha sıkı sarılmaktadırlar. Ancak sonuçta tüm bu yöntemlerin ve araçların etkisinin geçici olacağı da açıktır.

Çok çeşitli biçimlerde eylemler, direnişler gelişecektir.

Oligarşinin ne yapacağı, neyi hedeflediği aşağı yukarı ortadadır. Sürecin nasıl gelişeceği ise, bizim ne yapacağımıza, neyi ne kadar başarabileceğimize bağlıdır. Belirttiğimiz gibi, oligarşinin tüm baskı, tehdit ve oyalama manevralarına rağmen, eylemler, direnişler olacaktır. Süreç açısından öncelikli görevlerimizden biri, işte bu noktada ortaya çıkıyor.

Bu noktada sadece “**tah-lil**”lerle, “**çağrı**”larla yetinenler, koşullar üzerinde hiçbir etki de bulunamazlar. Bulunduğumuz her alanda, tüm imkanlarımızı seferber ederek, direnişleri örgütlemeye, mevcut direnişlere müdahale edip güç vermeye çalışmalıyız. Bu yalnızca işçi alanının, işçi hareketinin görevi olarak da görülmemelidir. Tüm alan ve birimler, kendi açılarından bu görevi üstlenmelidirler. Keza krizin sonuçları bugün daha çok işçi sınıfı üzerinde yoğunlaşmasına rağmen tüm halk kesimleri bundan bir biçimiyle etkilenmektedir ve bu etkilenme daha da artacaktır. Dolayısıyla tüm alan ve birimler bu açıdan da hazırlıklı olmak durumundadırlar.

Kuşku yok ki, bu süreçte çeşitli halk kesimlerinin en önemli sorunu **örgütsüzlüktür**. Mevcut örgütlülüklerin geriliği veya yetersizliğidir. MGK sendikacıları daha baştan krizin yükünün halka, işçi sınıfına yüklenmesi karşısında göstermelik açıklamalar yapmaktan öteye geçmemiş, asıl olarak da tavırlarını tekellerden yana belir-

lemişlerdir. KESK’ten de oligarşi tarafından hesaba katılır güç ve kararlılığa sahip bir tavır yoktur ve kısa vadede olması fazla muhtemel değildir.

Yerel direnişler, asıl olarak küçük, orta ölçekli işletmelerde, sendikalar dışında gelişmektedir. Bu, direnişler açısından bir dezavantaj yaratmaktadır kuşkusuz. Ancak bu aynı zamanda müdahale açısından bir avantajı da içerir.

Konfederasyonlar dahil, tüm demokratik kitle örgütlülüklerini tavır almaya, direnişlerle dayanışma içine girmeye zorlamak elbette gerekli ve yapılması gerekendir. Ancak şu veya bu alanda her şey buna bağlandığında, orada bir şey yapılamaz. Her kesimin kendi özgücüne ve devrimcilerin önderliğine, desteğine güvenmekten başka bir çıkar

Çeşitli alanlarda taban örgütlülüklerinin yaratılması, hak ve özgürlükler mücadelesinin geliştirilmesi, mevcut direnişler çerçevesinde müdahalenin ve dayanışmanın örgütlenmesi, ve tabii diğer mücadele biçimleriyle de sürece müdahale edilmesi, bütün bunlar aynı zaman kesiti içinde gerçekleştirmekle karşı karşıya olduğumuz görevlerdir.

yolu yoktur. **Çeşitli alanlarda taban örgütlülüklerinin yaratılması, hak ve özgürlükler mücadelesinin geliştirilmesi, mevcut direnişler çerçevesinde müdahalenin ve dayanışmanın örgütlenmesi, ve tabii diğer mücadele biçimleriyle de sürece müdahale edilmesi**, bütün bunlar aynı zaman kesiti içinde gerçekleştirmekle karşı karşıya olduğumuz görevlerdir.

MGK’nın düzen üzerindeki belirleyiciliği 12 Eylül’den bu güne uzanır. Ancak Susurluk süreci, bu belirleyiciliği daha ön plana çıkarmıştır. Susurluk’la birlikte düzen partileri iyice etkisizleşmiş, MGK öne çıkmıştır. Burjuva politikacıları, generallerin işaretleriyle, mesajlarıyla hareket eder durumdadırlar. MGK’nın öne çıkması, MGK’da alınan kararların dayatılmasıyla kalmamış, MGK, “Kriz Merkezleri”, “Batı Çalışma Grubu” gibi yeni örgütlenmelerle, devletin diğer kurumları içindeki düzenlemelerle yönetim içindeki yerini, daha alt kademelere indirmiştir. Diyanet İşleri Başkanlığından RTÜK’e kadar artık hemen her yerde MGK temsilcileri vardır.

Gerillaya karşı operasyonlardan, devrimci basına, radyolara yönelik baskı ve kapatmalara kadar hemen tüm saldırılar bu anlamıyla MGK’da merkezileşmiş, kuşatma buradan koordine edilmektedir. Saldırının MGK tarafından mı, hükümet tarafından mı yönetildiği esasında mücadele açısından çok belirleyici

değildir; bizim açımızdan asıl önemli olan saldırının **niteliği, biçimlenişi, hedeflerinin çözümlenmesi ve nasıl geriletilceğidir.**

DİRENİŞ VE SAVAŞIMIZ MEŞRUDUR: Saldırı kişileri ve kurumları kuşatarak, **geriletmeyi, yıldırma, yoketmeyi** hedefliyor. Saldırıları göğüslemek, direniş çizgisini tereddütsüz uygulamaktan geçiyor. Direnişin siyasal temeli, **meşruluğa inançtır.** Buna **sabır ve cüreti** de eklemeliyiz. **Meşruluğa inanç** tam olduğunda, **sabır ve cürete** sahip olduğunda bu saldırıları göğüslemek, saldırı ve kuşatma altında dahi gelişimi sürdürmek **mümkündür.**

Kuşkusuz bunların yanında daha pek çok şey sıralanabilir. Bunları özel olarak vurgulamamız, sürecin temel bazı özellikleri açısından.

Yıllardır kitlelerin en sıradan hak ve özgürlük eylemleri, “**terörizm**”, “**bölücülük**” olarak nitelendirilmiş, devlet terörü bu demagoji üzerinde geliştirilmiş, bu politika, kitleler ve reformizm üzerinde belli sonuçlar yaratmıştır. Kitleler nezdinde, devlet terörünün yarattığı korku, yer yer meşruluk duygusunun önüne geçmekte, reformizm ise, devletin, polisin çizdiği sınırlar içinde hareket etmeyi kabul ederek, kendi meşruluğunu inkar eden bir çizgiye gerilemektedir. Bu gerileme, reformizmle de sınırlı olmayıp, oportünizmden Kürt ulusalcılarına

kadar pek çok kesimi etkilemekte, bu kesimler de meşru mevzilerini savunmakta oldukça geri bir çizgide durmaktadırlar. Dolayısıyla böyle bir saldırı dönemini püskürtmekte, meşruluğa inanç, bu meşruluğun pratikte ortaya konulması son derece belirleyici olacaktır. Cephelilerin hayatın çeşitli alanlarındaki direniş çizgisiyle, reformizmin, oportünizmin direniş çizgisi arasındaki temel farklılık da bu noktada somutlanır.

Meşruluk, her alana yönelik propaganda ve ajitasyonda, eğitim faaliyetlerinde, hatta tek tek insanların eğitiminde öne çıkarılmalıdır. Bu noktada herkesin kafası net olmalıdır. Netlik yalnızca Cephelilerle sınırlı kalmamalı, bulunduğumuz alandaki kitlelere taşınmalıdır. Oligarşi yoğun bir biçimde işçi çıkarmanın, zamların doğal, zo-

Meşruluk, her alana yönelik propaganda ve ajitasyonda, eğitim faaliyetlerinde, hatta tek tek insanların eğitiminde öne çıkarılmalıdır. Bu noktada herkesin kafası net olmalıdır. Netlik yalnızca Cephelilerle sınırlı kalmamalı, bulunduğumuz alandaki kitlelere taşınmalıdır.

runlu olduğunun, “teröre karşı mücadele”nin “toplumun huzuru” için olduğunun propagandasını yapıyor. MGK sendikacılarının, reformistlerin tavırları bu propagandaya güç veriyor. Bu kanıksatmaya karşı ideolojik olarak kitlelere krizin bizim krizimiz olmadığını, halkın, devrimcilerin mücadelesinin “terör” olmadığını, direnişimizin haklı, meşru olduğunu kavratmalıyız.

Kitlelerin meşruluk sorunu varsa, bunu çözmek görevimizdir. Bunu kendiliğindenliğe bırakamayız. Ve bunu yalnız eğitimle de başaramayız. Eğitim temel halkalardan biridir, ama pratik olarak da göstermeliyiz. Devrimci teorinin bilinen bir doğrusudur: “**Kitleler esas olarak kendi deneyleriyle öğrenirler**”. Kitleler kendi deneylerini yaşayarak öğreneceklerdir. Deneyler üzerine oturmuş bir eğitim ise bilince dönüşecektir. Aksi halde, kitleleri suçlama gelişir ki, bu -kitleler açısından değil ama, kitleleri suçlayanlar açısından- politikasızlığın, yılgınlığın, yorgunluğun ifadesidir.

DEVİRİM İÇİN GEREKEN SABIRA VE CÜRETE SAHİBİZ: Sabır ve cüret de bu süreçte özel bir rol oynayacaktır. Bu nedenle, bunlar her Cephelinin kuşanması gereken iki silahtır. Sabır, bizi küçük burjuvaca yakın devrim hayallerinden ve dolayısıyla hayal kırıklıklarından korur; cüret ise devrimin şiddeti karşısında küçük burjuvaca geriye

çekilişin, sinmenin önünde barikat olur.

Cüretin gerekliliği üzerinde söylenecek sözler fazla da görülebilir. Bu nedenle önderliğin bu konudaki deyişlerinden birini aktarmak yeterli olacaktır. *“Daha yüksek bir savaş, daha büyük bir kararlılık, daha çok cesaret, daha çok cüret demektir. Savaş bir yerde cesaret ve cüretle sürmek zorundadır. Daha cesaretli, daha cüretli, daha kararlı olan kazanacaktır. Bugünkü savaş gücümüzü ancak daha kararlı ve cüretli olmakla büyütebiliriz. Büyümek, düşman güçlerine vurmak, etkisiz kılmak ve imha etmek demektir. Dağda, şehirde, ovada, zindanlarda, her yerde Parti ve Cephe anlayışıyla düşmana vurmalıyız. Vurmak kazanmaktır.”*

Sabır da gereklidir. Çünkü saldırıların göğüslenmesini, kuşatma altında mücadeleyi, kısa vadeli süreçler olarak görmek durumundayız. Oligarşi esas olarak saldırıyı **her zaman sürdürecektir**. Bunun sürekliliği ülkemiz koşullarının ortaya çıkardığı bir özelliktir. Tartışılan daha çok **artması, azalması, farklı yönlerde yoğunlaşması veya farklı biçimler almasıdır**. Bu anlamda saldırının gelip geçici olmadığının bilinciyle örgütlenmeli, çok kısa vadeli ama geçici sonuçlar ortaya çıkarmak yerine, **kalıcı örgütlülükler yaratmayı, mücadeleyi süreklileştirecek temelleri atmayı hedeflemeliyiz**. Bu, anlık durumlarda ge-

reken tepkileri göstermenin, gelişmelere müdahale etmenin, hızlı örgütlemeler yapmanın önünde engel değildir tabii ki.

Halkın ve devrimcilerin hemen her kesimi MGK’nın saldırı hedefleri içindedir. Kuşkusuz MGK belli öncelikler koyup bu önceliklerine göre **zamanlama** da yapmaktadır. Ama son bir kaç ayın pratiğine bakıldığında bile, en reformist kesimlerin, sendikaların dahi belli bir sınır içinde tutulmasına yönelik genel bir saldırı politikasının izlendiği görülebilir.

Bu saldırının öncelikli üç hedefinin Kürt ulusal hareketi, islamcı kesim ve devrimci hareket olduğu tartışılmayacak kadar açıktır. Ama bu, diğer muhalif kesimleri saldırı hedefi olmaktan çıkartan bir politika değildir. ÖDP, EMEP gibi reformist partiler, işçi veya memur sendikaları, İHD gibi kurumlar

Gözaltı, tutuklanma, deşifrasyon gibi nedenlerle yöneticilerin, komitelerin sürekli değişmesi, plan-program yapmaktan vazgeçip kendiliğinden bir çalışmanın hakim hale gelmesinin gerekçesi olursa, bu, düşmanın saldırısının bir yerde amacına ulaşması demektir. Bu, örgütsel faaliyetimizi bir kısır döngüye hapsetmek demektir.

da en geri noktaya çekilmeye zorlanmaktadır. **Reformizm**, icazetli çizginin onları nerelere kadar hapsettiğini artık görmelidir. Binalarının önünde bile basın açıklaması yapamayıp, bina içine girip balkondan seslenmek zorunda kalmak, reformistleri de yeniden düşündürmelidir. **Nereye kadar gireceksiniz?** Özgürlük, emek, sosyalizm deyip, bu kavramların temsil ettiği değerlerin meşruluğunun savunulamadığı yerde, hiç bir mücadele verilemez. Bunu görmelisiniz artık.

Meşruluk, saldırılar karşısında direnmenin ön koşuludur. Susmak, sinmek, meşru direniş ve savaş biçimlerinden vazgeçmek, yenilgiyi baştan kabullenmektir.

YAŞADIĞIMIZ SÜRECİN ÖZGÜNLÜKLERİ AÇISINDAN KADROLARIN, TARAFTARLARIN SORUMLULUĞU

Düşman demokratikte, legalde veya illegalde sürekli olarak birim, alan örgütlenmelerinin yönetim mekanizmalarını dağıtmayı, kadro ve yöneticileri etkisizleştirmeyi hedefliyor. Hiçbir hukuki dayanağı olmayan gözaltı ve tutuklamalar, kaçırma, haber gönderme gibi doğrudan ve dolaylı değişik biçimlerdeki tehditler öncelikle buna yöneliyor.

Yönetim mekanizmalarına, yönetici kadrolara yönelik bu sürekli saldırılar uzun vadeli

planlar yapmayı zorlaştırıyor. Pekala bu durumda plan, program yapmaktan vaz mı geçeceğiz? Elbette hayır. Gözaltı, tutuklanma, deşifrasyon gibi nedenlerle yöneticilerin, komitelerin sürekli değişmesi, plan-program yapmaktan vazgeçip kendiliğinden bir çalışmanın hakim hale gelmesinin gerekçesi olursa, bu, düşmanın saldırısının bir yerde amacına ulaşması demektir. Bu, örgütsel faaliyetimizi bir kısır döngüye hapsedmek demektir.

Saldırının bu biçimi tüm kadrolarımız, yöneticilerimiz ve taraftarlarımız açısından bazı konularda çok daha özenli olmayı, bazı görevlerin, her ne olursa olsun asla ertelenmeyecek görevler olarak ele alınmasını gerektirir. Bunlardan biri, alternatif yöneticiler yetiştirmek, bir diğeri birimin, alanın güvenliğini sağlamak ve de denetleyici olmaktır.

ALTERNATİFİMİZİ HAZIRLAMALIYIZ: Kadro ve yöneticiler, birim ve alanda yönetici olarak görev aldıkları andan itibaren **alternatiflerini** de hazırlamaya, yetiştirmeye başlamalıdır. Alternatifini yetiştirmek, kendi altındaki insanları eğitmek ve birime, alana vakıf hale getirmektir.

Yönetici, kendi altındaki insanları, yalnız anlatarak değil, **pratigin içinde yetiştirecektir.** Yönetici arada “iletme” mekanizması değildir. Yalnızca hareketten gelen talimatları, programları altındakilere ak-

tarıp, uygulayın demek, yönetmek değildir. Bürokrasi tam da budur işte. Bu konumdaki bir yöneticinin bir bürokrattan farkı yoktur.

O konuşacak, alttakiler yapacak, uygulayacak; Birincisi, bu devrimci bir tarz değildir. İkincisi, hiçbir yönetici hiçbir alanda bunu yapabilecek hazır bir alt yapı bulamaz. Ugulayın, yapın! Solun kitleleri harekete geçirme, kitlelere iş yaptırma tarzı da budur zaten. O yüzden de bu tarzdan hiçbir iş çıkmamaktadır. Özetleyerek söylersek, yöneticilik örgütlemektir. Yönetici fetva veren değil, yol gösteren, yolu altındakilerle birlikte arşınlayandır. Alternatif

Bir yönetici, gerektiğinde kendi bölgesinde, gerekli tüm önlemleri yirmidört saat, hatta daha kısa süre içinde alabilmelidir. Yer değiştirmeli, malzemeleri, insanları çekebilmeli ve yirmidört saat sonra da herşeyi tekrar yerine yerleştirip, faaliyetin sürekliliğini sağlayabilmelidir. Bu ne zor, ne de imkansızdır. Aksine yapılması zorunlu olmalıdır. Yapmamak düşmanın önünü açmaktır.

yöneticiler de böyle bir pratik içinde çıkar.

Yoğun bir teorik eğitime tabi tutmak ve daha fazla pratik görev vermek elbette alternatifimizi hazırlamak açısından yapılması gerekenlerin içindedir. Ancak yoğunlaştırılmış bir teorik eğitim ve pratik, bir insanı yetiştirmekte önemli olsa da onu alanındaki yöneticinin **alternatifi** yapmaya yetmez. Alternatifini yetiştirmek, kadrolaştırma açısından gerekenleri yapmanın ötesinde **alana, birime vakıf hale getirebilmektir.** Yani sorunlara tek tek insanlar, tek tek eylemler açısından değil, **alanın bütünü açısından** bakabilecek bir bakış açısını vermek ve bu bakış açısının altını gereken bilgi ve tecrübeyle doldurmaktır. Tabii bütün bunların ancak kolektif bir işleyiş içerisinde mümkün olabileceği açıktır. Eğer siz, bulunduğunuz alanda, birimde “**tek başına**” yönetmenin kolaycılığına kaçmadan bir komite oluşturmuşsanız, yapılacak işleri, ortaya çıkan sorunları o alanın, birimin komitesinde ele alıyorsanız, zaten o komitede yeralanları alana vakıf hale getiriyorsunuz demektir.

GÜVENLİĞİ SAĞLAMALIYIZ: Kadro ve yöneticiler, kendilerinin, altlarındaki insanların, bütün olarak birimin **güvenliğini** sağlamak zorundadırlar. Güvenlik çok çeşitli yanları içerir, ancak özü birimdeki, alandaki faaliyetin sürekliliğinin sağlanmasıdır. Mese-

le kişilerin korunmasının ötesinde budur.

Yönetici, bunları yapabilmek için, düşmanı iyi tahlil eden, takip eden, düşmanın ne yaptığını çözümleyebilen bir kadro olmalıdır. Savaşın bu boyutunu görmeden yöneticilik misyonunu yerine getirmek zordur. Düşman nasıl yapıyor, nasıl hazırlanıyor, nasıl darbe vuruyor, bunun karşısında biz ne yapacağız? Her bölge, birim bu soruların kendi alanlarındaki cevaplarını ve dolayısıyla çözümlerini bulmak zorundadır. Her bölge birim açısından bu çözümler farklı farklıdır. İşte bu nedenle bu konuda sunulacak genel perspektifler yeterli olamaz. Bu perspektifi yönetici kendi alanında somutlamalıdır. Her kadro kendi üretecek, yaratacaktır. Merkez onun sorununu çözemez. Merkez, alan ve birim yöneticisine çeşitli önerilerde bulunabilir. Ama onun altındaki, onun daha altındaki ne olacak? Yöneticinin sorumluluğu işte tam da buradadır. O altındakilerin, tüm birimin güvenliğini düşünecek, planlayacak ve onu uygulayacaktır.

Bir yönetici, gerektiğinde kendi bölgesinde, gerekli tüm önlemleri yirmidört saat, hatta daha kısa süre içinde alabilmelidir. Yer değiştirmeli, malzemeleri, insanları çekebilmeli ve yirmidört saat sonra da herşeyi tekrar yerine yerleştirip, faaliyetin sürekliliğini sağlayabilmelidir. Bu ne zor, ne de imkansızdır. Aksine yapılması zorunlu olandır. Yapmamak düşmanın önünü açmaktır.

Polis hemen almıyor, önce bilgi biriktiriyor. Takibini yapıyor, ifadelerle, dinlemelerle, “kanıt” oluşturuyor. Ve sonra yükleniyor. Burada düşmanın saldırısını boşa çıkaracak, en azından fazla bir zarar verebilmesini önleyecek olan, legal ya da illegal nerede olursak olalım ilke ve kuralları çok dikkatli olarak uygulamaktır. Ne demokratik alanı, ne de bu alanda kazanılan mevzileri terketmek söz konusu değildir. Ancak bu alanın rehavet, ilke ve kuralların esnetilmesi, disiplinsizlik gibi olumsuz yönde gelişen alışkanlıkları hızla terkedilmek zorundadır. Mevziler terkedilmeden, çalışma aksatılmadan, polisin gözünden, takibinden mümkün olduğunca uzak bir faaliyeti örgütleyebilmeliyiz.

Yönetici onlarca işi denetleyecektir. Düşmanın örgütlenme faaliyetimizi, mücadelemizi plansızlığa, programsızlığa mahkum etmeye yönelik saldırıları karşısında, denetim en güçlü silahlarımızdan biridir ve bu silah ancak herşeyi denetleyecek dinamizmi, ısrarı gösteren yöneticiler elinde etkili bir biçimde kullanılabilir.

HERŞEYİ DENETLEMELİYİZ: Yönetici onlarca işi denetleyecektir. Düşmanın örgütlenme faaliyetimizi, mücadelemizi plansızlığa, programsızlığa mahkum etmeye yönelik saldırıları karşısında, denetim en güçlü silahlarımızdan biridir ve bu silah ancak herşeyi denetleyecek dinamizmi, ısrarı gösteren yöneticiler elinde etkili bir biçimde kullanılabilir. Yönetici “*Ya işte zaten biliyordur*”, “*O kadarını da yapar, tekrar anlatmaya gerek yok*” diye düşünmeyecek. Tekrar tekrar anlatacak. Ayrıntılandırarak, maddelelendirecek. “*Söyledim işte*” demekle yetinmeyecek. “*Yaptım*”, “*tamam*” cevaplarıyla da yetinmeyecek. Somut cevap almamışsak, sonuçlarını görmemişsek işi yapılmamış kabul edeceğiz.

Yönetici her şeyi düşünecek, her şeyi hesaplayacaktır. Engellerin gerekçe haline getirilmesi kabul edilemez. Engel doğal olmalıdır. Engeli aşmak da öyle olmalıdır. “*Böyle olacağını, polisin bu kadar yığınak yapacağını veya saldıracağını tahmin etmemiştik*” gibi bir gerekçe olamaz örneğin. Yaptığımız her işi ciddi hazırlıklarla yapmalıyız. Bir eylemin, bir faaliyetin askeri, politik, kitlesel, teknik her yanıyla inceden inceye uğraşmalıyız.

"Düşünmedim, düşünemedim demek bir açıklama olamaz. Niye düşünmedim, niye düşünemedim sorusunun cevabı bulunmalıdır... Yirmi dört saatini devrim için harcayan, devrimden başka bir işi olma-

yan bir insanın düşünmemesi mümkün değildir. Düşüncede ve eylemde yoğunlaşan insan soru sormaya başlayan insandır. Sorular cevapları ortaya çıkartacak, cevaplar eksik ve yanlışları gösterecektir. Soru sormayan yönetici, düşünmeyen, üretmeyen, yasak savan gerçekte profesyonel devrimci olmayan insandır. Devrimci yaşam biçimini gerçek anlamda uygulamayan, bir yanılla düzende yaşayan insandır.“ (DHKP Kuruluş Kongresi Kararları, Karar No: 12)

Saldırının örgütlülükleri dağıtmak, kısır döngüye sokmak temelindeki bu biçimleniş, yöneticiler dışındaki tüm kadro ve taraftarlarımıza da özel görevler yüklemektedir.

İNSİYATIFLI, SORUMLULUK ÜSTLENEN, MÜDAHALE EDEN, BOŞLUKLARI DOLDURAN OLMALIYIZ: Taraftarlar, doğan, doğabilecek her boşlukta insiyatifli davranmalı, sorumluluk üstlenmelidirler. Bunun için birikimleri yetersiz olabilir, müdahaleleri yetersiz kalabilir. Ancak, bu yönde harcanacak her çaba mutlak bir dağınıklıktan, müdahalesizlikten daha iyidir. Bu müdahale bireysel değil, kolektif bir müdahale olarak düşünüldüğünde, muhtemel eksikliklerin önüne de zaten daha baştan geçilmiş olacaktır.

Düşmanın saldırısı altında “bana görev verilmedi”, “ben ne yapabilirim ki”, “benim yetkimi (veya kapasitemi) aşar”

türünden düşünceler sorumluluktan kaçışın değişik biçimleridir. Cepheli, bu durumda “ya yanlış yaparsam” kaygısıyla da görevden kaçamaz. Evet, yanlış yapmamak için her zaman beş kere düşünüyorsa, onbeş kere düşünmeye başlayacaktır, ama görevi, müdahale sorumluluğunu üstlenecektir.

İnsiyatifsizliğin kökeninde herşeyden önce kendine güvensizlik vardır. Hangi düzeyde olursa olsun tüm Cepheliler genç komutanlarımızı düşünsünler. Kendine güvensizliği aşmanın en kestirme yolu, kendimizi tümüyle harekete, devrime sunmaktır. Bunda netleştığımızde, kendimize güvenimizi de buna paralel olarak kazanırız. Genç komutanlarımızın en önemli niteliği budur. Cesaretle ileri çıkmış, ben bunu yapacağım demiş,

Alandaki kadro ve taraftarların boşluğu doldurmak üzere geliştireceği insiyatif ve müdahale, düşmanın saldırılarının göğüslenmesinde kilit bir öneme sahiptir. Bu insiyatif ve müdahale yapıldığında, düşmanın örgütlülüğü dağıtma hedefi boşa çıkarılıyor demektir. Düşman sonuç aldıkça saldırıyı aynı çizgide sürdürüp pervasızlaşacaktır. Bunu bozmalıyız.

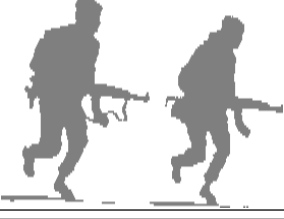
adımlarını buna uydurmuşlardır.

Alandaki kadro ve taraftarların boşluğu doldurmak üzere geliştireceği insiyatif ve müdahale, düşmanın saldırılarının göğüslenmesinde kilit bir öneme sahiptir. Bu insiyatif ve müdahale yapıldığında, düşmanın örgütlülüğü dağıtma hedefi boşa çıkarılıyor demektir. Düşman sonuç aldıkça saldırıyı aynı çizgide sürdürüp pervasızlaşacaktır. Bunu bozmalıyız. Yöneticilerimizin alternatiflerini yaratma görevi de, tüm kadro ve taraftarlarımızın insiyatif ve müdahale görevi de işte buna yoğunlaşmalıdır: **Düşman sonuç alamamalı.**

DİRENİŞ VE SAVAŞI BÜYÜTECEK, DEVRİMİ GELİŞTİRECEĞİZ

Emperyalist ülkelerde de kriz her geçen gün derinleşirken, bağımlı bir Türkiye ekonomisinin krizden çıkması mümkün değildir. Halkın mücadelesini bastıramadıkları sürece, siyasal krizden de kurtulamayacaklardır. Böyle bir ülkede, devrimci görevlerini yerine getirdikleri takdirde, devrimin gelişmesi için hiç bir neden yoktur. Cepheliler, bulundukları her alanda direniş ve savaşı geliştireceklerdir. Direniş ve savaş, devrimi geliştirmektir. Türkiye halkları, Cephe önderliğinde direnecek, savaşıyor, devrim geliştirecektir. Emperyalizmin ve oligarşinin hiç bir vahşeti, hiçbir manevrası, artık bunu engelleyemez.

BÜTÜN DAĞLAR BİZİM OLACAK! BÜTÜN ANADOLU SAVAŞ ALANIMIZDIR!

Anadolu ihtilali büyüyor. Dağlarda açılan yeni bir gerilla cephesi, gecekonduarda kurulan bir halk örgütlülüğü, dizginsizce bir terör karşısında Cephe bayrağı altında toplanan onbinler, düşmanın kuşatmasına rağmen korunan bir mevzi, düşmana vurulan darbeler, askeri, demokratik, lojistik örgütlenmelere eklenen yeni bir halka, halkın biriken ve büyüyen öfkesi, kendiliğinden eylemler... bu büyümenin birbirinden farklı ama birbirini tamamlayan parçalarıdır. Ege dağlarında yankılanan silah sesleri, Anadolu ihtilalinin yaygınlaşması doğrultusunda yeni bir savaş cephesi açmıştır. Bu cephede gerilla savaşının başlatılması, Parti-Cephemizin devrim ve **iktidar iddiasının**, savaşı geliştirmekteki **sabır, irade ve kararlılığının** sonucudur.

Emperyalizm ve oligarşinin başta Parti-Cephe ve Kürt ulusal hareketi olmak üzere tüm muhalif kesimlere karşı imha ve etkisizleştirmeye yönelik terörünü tırmandırdığı, tüm halka karşı pervasızca bir saldırıya geçtiği, operasyonların aralıksız sürdüğü, bazen gözaltıların bir günde yüzlerle ifade edildiği, reformizmin mücadele arenasından neredeyse tümüyle

çekildiği, oportünizmin iyice daralarak faaliyetinin varlık yokluk mücadelesine dönüştüğü, PKK'nın emperyalist çözüm tercihine doğru hızla yol alıp, devrimden her geçen gün uzaklaştığı bir süreçte, Ege'de gerilla, devrimci alternatifin DHKP -C çizgisinde somutlandığının açık bir göstergesi; iktidar hedefimizdeki netliğin, devrimi geliştirmedeki kararlılık ve ısrarımızın ifadesidir.

Düşman, çok çeşitli araç ve yöntemleri kullanıp sürdürdüğü imha politikalarıyla, kitlelerle bağ kurulmasında belli bir işlevi olan tüm kurum ve araçlara yönelik yaygın saldırılarıyla,

Ege dağlarında yankılanan silah sesleri, Anadolu ihtilalinin yaygınlaşması doğrultusunda yeni bir savaş cephesi açmıştır. Bu cephede gerilla savaşının başlatılması, Parti-Cephemizin devrim ve iktidar iddiasının, savaşı geliştirmekteki sabır, irade ve kararlılığının sonucudur.

dört Cepheliyi birden kaybedecek kadar pervasızca bir şiddetle devrimci hareketi bitirmeye oynarken, **Balkıca direnişi**, onun tüm psikolojik ve fiziki saldırılarını etkisizleştirip, planlarını bozmuştur. Hiç beklenmeyen bir zamanda ve özellikle böyle bir süreçte hiç beklenmeyen bir yerden gerillayı büyüten adımlar atmamız, düşmanlarımızı da dostlarımızı da şaşırtmıştır. Ancak yine de düşmanlarımızdan çok solun şaşırdığını söyleyebiliriz. Çünkü düşmanlarımız çok yaşamıştır bunları, kendince sonuçlar çıkarmıştır; ancak sol böyle bir iradeye, bu tür dönemlerde böyle adımların atılabileceğine inançsızdır. Şaşkınlığı bundandır. Düşmanın, kuşatma altında bitirdik, yok ettik sandığı, dost bildiklerimizin bir çoğunun da hah işte bitiyorlar diye seyrettiği anda, Devrimci Hareketi karşılarında çok daha güçlenmiş olarak bulmaları ilk değildir. Son da olmayacaktır.

Düşmanı da, dostlarımızı da şaşırtmaya devam edeceğiz.

Devrim uzun vadelidir. Silahların bir kaç ay susmasından hareketle Cephe hakkında tahliller yapanlar, **bir**, Cephe'yi yeterince tanımamakta, **iki**,

devrim sürecini kafalarında şekillendirememektedirler. Her yaptığı işi, “varolma”, “varlığını kanıtlama” temelinde yapanların, böyle sabırlı, uzun vadeli adımları değil anlaması, planlaması, hayal bile etmesi zordur.

Oligarşinin devrimci harekette karşı yürüttüğü bitirdik, yok ettik demagojileri çoğu kez önce solu etkisi altına almıştır. Devrimci hareketin bitirildiğinden hareketle, yürütülen silahlı mücadeleyi sorgulamaya kalkışmıştır. Artık eski gücümüze kavuşamayacağımız, toplanamayacağımız tespitleri yapmıştır. Bunları, mücadelenin çok yönlülüğü içinde ortaya koyduğumuz başka önerilerle birleştirip reformist olduğumuz hakkında tahliller döktürmeye başlamıştır. Esasında tüm bu değerlendirmeler, **mücadelenin çok yönlülüğünü, halkımızın ve coğrafyamızın zenginliğini, savaş gerçeğini kavramaktan, Cephe gerçeğini görmekten** uzaktır. Ve yine bu değerlendirmeler, kimsenin bir kaç askeri eylemle radikal, devrimci olamayacağı gibi, silahlı bir hareketin bir dönem silahlı mücadele vermemesiyle reformist de olmayacağı gerçeğini de anlamaktan uzaktır.

Bu tahliller, günlük, oligarşinin propagandalarının etkisi altında ve kendi subjektif kaygılarıyla biçimlenmektedir. Böyle olunca da doğruyu tespit etmesi mümkün olmamaktadır. Oportünizmin stratejisi, taktikleri yoktur, ancak eleştirir. Reformist olsak, bundan ade-

ta gizli bir sevinç duyacak olanların eleştirileri bizi çok fazla etkilemez. Çünkü o eleştiri, hiç kuşku yok ki, devrimin çıkarları gözetilerek yapılmış eleştiriler değildir; bizim reformist olmamızla kendine yer açılacağını düşünen küçük hesapların ürünüdür. Biz reformist olsak, bundan ancak devrim zarar görür. Dolayısıyla devrimin çıkarlarını düşünen birinin bundan üzüntü duyması gerekir. Biz ne yaptığımızı biliyoruz. Savaş gerçeğinden uzak olanların, silahlı savaş nedir bilmeyenlerin eleştirilerini okuyor, değerlendiriyor ama asıl olarak işimize bakıyoruz. Bu nedenle onlar nasıl reformist olduğumuzun

Ege’ye gerilla çıkarmamız, beyinlerini alt üst ediyor. Düşmanı da, dostlarımızı da şaşırtmaya devam edeceğiz dedik. Tabii ki dostlarımızın şaşırmamasını istemeyiz. Ama şaşırmamak için Cephe’yi tanımak, savaş gerçeğini görmek zorundalar.

Ege’ye, Toroslara, Karadeniz’e, Kürdistan dağlarına tohumlar ekiyoruz. Karda kışta, halkımızın beyninde, yüreğinde filizleniyor bu tohumlar. Savaşımız böyle geliyor ve yayılıyor.

teorisini yaparken düşmana vurduğumuz bir darbe, Ege’ye gerilla çıkarmamız, beyinlerini alt üst ediyor. Düşmanı da, dostlarımızı da şaşırtmaya devam edeceğiz dedik. Tabii ki dostlarımızın şaşırmamasını istemeyiz. Ama şaşırmamak için Cephe’yi tanımak, savaş gerçeğini görmek zorundalar.

Ege’ye, Toroslara, Karadeniz’e, Kürdistan dağlarına tohumlar ekiyoruz. Karda kışta, halkımızın beyninde, yüreğinde filizleniyor bu tohumlar. Savaşımız böyle geliyor ve yayılıyor. Onyıllardır bıkmadan, usanmadan ektiğimiz tohumlar, kimi yerde fidan olmuş durumda, kimi yerde meyve veren ağaçlara dönüştüler. Tohumları, filizleri, yalnız şiirlerden bilenler, savaşın bu yanını, zorluklarını da, güzelliklerini de bilmezler. Zorluklarını da yaşıyoruz, güzelliklerini de. Gerilla, Ege dağlarına iğneyle kuyu kazar gibi ince, ısrarlı, sabırlı, kararlı bir çalışmayla çıkarıldı. Gerillayı çıkarmakla da iş bitmiyordu kuşkusuz. Gerilla orada yaşamasını, savaşmasını öğrenecek, deniziyle yani halkıyla bütünleşecekti. Zordu bütün bunlar. Ama Ege dağlarında yankılanan silah sesleri, tüm bu zorlukların karşılığını bulmasıydı. O silah sesleri ki, Börklücelerden ve Çakırcalılardan sonra, Ege dağlarında düşmana silah sıkma onurunu Cephe’ye kazandırmıştır. Yarın çok daha büyük savaşları yönetebilecek kararlılık ve kapasitede iki savaşçımız, birliğimi-

zin komutanı ve komutan yardımcısı, oligarşiyle Ege dağlarındaki bu ilk büyük çatışmada şehit düştüler. Ve dediğimiz gibi, tohum oldular. Sıkıtları kurşunlar, başta gençlerimiz olmak üzere, Ege köylülerinin yüreğinde derin yankılar bıraktı. Parti-Cephemizin iradesi, önderliği, o yankılardan yeni savaşları örgütlemeye başlamıştır bile. Anadolu ihtilali böyle sürüyor, böyle büyüyor. Hiç kimsenin kuşkusunu olmasın ki, büyümeye devam edecektir.

Anadolu'nun Her Karış Toprağı, Halkımızın Olduğu Her Yer Savaş Alanımızdır;

Savaşımız Anadolu halklarının savaşıdır. Savaşımız, tüm Anadolu sathında süren bir savaştır. Çok çeşitli nedenlere bağlı olarak değişik bölgelerde, değişik düzeylerde sürmektedir. Farklı bölgelerde mücadelenin düzeyi farklı olabildiği gibi, hangi mücadele ve örgütlenme biçimlerinin öne çıkacağı da birbirinden farklıdır. Bütün bölgelere, bütün alanlara aynı şablonla yaklaşmak, savaş gerçeğini kavrayamamak, ülkemizin ve halkımızın zenginliğini reddetmektir.

Ülkemizin her köşesi, savaş geliştirmeye uygundur. Bu, siyasal açıdan da, askeri açıdan da böyledir. Hemen her yerde öfkeli, tepkili, düzenden umudunu kesmiş bir halk potansiyeli vardır. Doğru yöntemlerle gidildiğinde, belli önyargıları

kırıldığında bu potansiyelin devrimcileri kucaklamaması ve bizzat savaşmaması için de bir engel yoktur. Devrimci Sol olarak ortaya çıktığımızdan bu yana bu bakış açısıyla hareket ettik. Gerek demokratik mücadeleyi, gerek silahlı savaşı ülke çapında stratejik bir bakış açısıyla ele aldık. Mücadele biçimleri açısından, alanlar ve sınıflar açısından temel-tali ilişkisini, tali olanın yok sayılması olarak görmedik. Anadolu'nun hiçbir köşesi, ihmal edilemezdi. Silahlı savaşı Anadolu'ya yaymak, bu açıdan her zaman önemle ele aldığımız bir hedef oldu. 80 öncesinde kendiliğinden anti-faşist mücadele dışında silahlı eylemleri Anadolu'ya yayan Devrimci Sol'dur. Ankara'dan İzmir'e, Eskişehir'den Elazığ'a, Van'a, Bursa'dan Adana'ya askeri örgütlenmeler oluşturulmuş, düşmana değişik boyutlarda

darbeler vurulmuştur. 90 atılımımız aynı anlayışla biçimlenmiştir. Ne İstanbul, ne Dersim, asla yetmez. Silahlı mücadele ve örgütlenme doğası gereği, belli şehirlerde, belli kırsal bölgelerde, belli halk kesimleri içinde yoğunlaşacaktır. Bu yoğunlaşma stratejiye hizmet eden, ülke çapında etkiyleyciliği, yönlendiriciliği sağlayacak bir tarzda şekillenecektir.

Gerillacılık sadece geçit vermez dağ ve ormanlarla kaplı bölgelerde yapılabilir diye bir kural yok. Ege'de gerilla da bunun kanıtlarından biridir. Her yerde, her koşulda gerilla var olabilir, savaşabilir. Çalışma tarzı, savaş tarzı farklılıklar gösterebilir belki ama savaşın sürdürülemeyeceği toprak yoktur. Vietnam, Küba ya da kızgın kumdan başka bir şey bulunmayan Fas çöllerinde savaş sürdüren Polisario gerillalarının koşulları ve savaş yöntemleri elbette farklıdır. Karadeniz'de, Dersim, Sivas ya da Ege'deki gerilla savaşının da bölgenin coğrafisi, siyasal, sosyal koşullarına göre kendine özgü yanları olacaktır. Savaş, gerilla geliştikçe kendine has özgünlükleri de daha net ortaya çıkacaktır. Elbette kayıplar olur, çok daha büyük kayıplar da olacaktır. Bu savaşın acımasızlığı, ama bir o kadar da gerçeğidir. Ama bir gerçek daha var ki, koşullar ne olursa olsun bir halk direnmekten vazgeçmediği, savaşma ve kazanma azmini yitirmediği sürece her yerde savaşılır, her yer-

**Gerillacılık sadece
geçit vermez dağ ve
ormanlarla kaplı
bölgelerde yapılabilir
diye bir kural yok.
Ege'de gerilla da bunun
kanıtlarından biridir.
Her yerde, her koşulda
gerilla var olabilir,
savaşabilir. Çalışma
tarzı, savaş tarzı
farklılıklar gösterebilir
belki ama savaşın
sürdürülemeyeceği
toprak yoktur.**

de gerilla olur ve yaşar. Her yerde kazanılır. Dünya bunun onlarca, yüzlerce örneğiyle doludur.

Şehir kır ayrımı yapmadan söylüyoruz; **gerilla halkın kurtuluş umududur. Gerilla, iktidar iddiasının temsilcisidir.** Askeri örgütlenme savaşın sürekliliğinin garantisi, güvencesidir.

Silah zorunludur. Gerilla zorunludur. Dağlarda olmak zorunludur. Şehirlerde olmak zorunludur. Kitlesele örgütlenmeler zorunludur. İşçi, köylü, gençlik, gecekondu, halkın çeşitli kesimlerinin içinde olmak zorunludur. Legalitede olmak zorunludur. İllegalite zorunludur. Bu zorunlulukların üstünden atlayan hiç bir hareketin zafer şansı yoktur. Savaş, bu bütün içinde yürütülmediğinde, şu veya bu alanda belli başarılar kazanılabilir, ama o kadar.

Bu bütün içinde elbetteki silahlı mücadele temeldir. Silah-tan, gerilladan vazgeçen, iktidar iddiasından da vazgeçmiş demektir. Düşman her zaman bizi stratejik alanlardan, stratejik mücadele biçiminden uzaklaştırmaya, belli alanlara, belli biçimlere hapsetmeye çalışacaktır. Bu noktada düşmanın da politikaları, devrimci hareketin direncine, politikalarına göre değişebilir. Düşman bir dönem hareketi legaliteye çekip orada eritmeyi hedefleyebileceği gibi, bir başka dönem illegaliteye hapsedip orada boğmayı da hedefleyebilir. Burada yaratıcılık, ısrar, kararlılık ö-

nemlidir. Düşman bizi bir yerde boğmaya çalışıyorsa, onda ısrar ederken farklı yerlerden çıkış yapacağız, belli mücadele ve örgütlenme biçimleri, düşmanın terörü altında yetersiz kalıyorsa, yeni mücadele ve örgütlenme biçimleri bulacağız. Burada aslanan, hem stratejik olandan asla vazgeçmemek, ve hem de belli kalıplara uyacağız diye düşmanın iradesine teslim olmamaktır. **Yaratıcılık ve irade**, bizi hem stratejik çizgimizde tutacak, hem düşmanın baskı çemberinin dışına çıkarak, örgütlenmemizin ve savaş geliştirmemizin önünü açacaktır.

Stratejiye Hayat Veren Doğru Önderlik, Israr ve Kararlılıktır;

Parti-Cephe açısından Ege'deki gerilla çıkışının anlamı, "biz Ege'de de varız"ın çok ötesindedir. Ege'de çok çeşitli bi-

**Ege'de gerillanın
örgütlenmesi Anadolu
ihtilalinin gelişimi
açısından hiç kuşku
yok ki, temel öneme
sahip bir adımdır.
Olmaz denilenin,
olabilirliğinin kanıtı,
statükoların Parti-
Cephe tarafından bir
kez daha ve güçlü
biçimde sarsıldığı,
yıkıldığı bir adımdır.**

çimlerde zaten vardık. Bu, THKP-C'den bu yana böyledir. Sorun devrimci savaşı yaygınlaştırmak, halkı savaşa katmanın yeni cephelerini açmak, halkın iktidarına varacak olan stratejik ilerleyişi gerçekleştirmektir. Ege'de gerillanın örgütlenmesi Anadolu ihtilalinin gelişimi açısından hiç kuşku yok ki, temel öneme sahip bir adımdır. Olmaz denilenin, olabilirliğinin kanıtı, statükoların Parti-Cephe tarafından bir kez daha ve güçlü biçimde sarsıldığı, yıkıldığı bir adımdır. Bu açıdan Ege-Balkıca direnişi için düşman cephesinden bazı kesimlerin dahi yaptığı **İkinci Kızıldere** değerlendirmesi hiç de boşuna yapılmış bir tanımlama değildir.

Devrim, strateji ve taktik meselesidir. Strateji ve taktikler, karanlıkta el yordamıyla yürümek zorunda kalmamak içindir. Kısa bir tanımla **zafere giden yolun güzergahı**'dır onlar. Bu güzergahın sayısız kıvrımları, engebeleri vardır, ve esasında onlarca, yüzlerce patikadan yararlanılan bir ana yoldur.

Stratejik ve taktik ustalık, tüm engebelere, kıvrımlara rağmen, devrim yürüyüşünün sürekliliğini, hep ileriye gidişi sağlamaktır.

Devrim, işte tam bu noktada bir ısrar ve kararlılık meselesidir. Teoriye, stratejiye ilişkin doğru veya doğruya yakın çeşitli formülasyonları savunuyor olabilirsiniz; ancak devrimci süreçler, hiç bir ülkede,

hiç bir koşulda o stratejilere uyan düz bir çizgi üzerinde gelişmezler. Yenilgiler, darbeler, gerilemeler yaşanır. İşte bu noktada, **stratejiler belirleyici olmaktan çıkar, bu stratejileri uygulamaktaki kararlılık ve ısrar** belirleyici hale gelir.

İsrar ve kararlılık, **önderlikte** somutlanır. Doğru ve güçlü önderlik, yenilgiler, darbeler karşısında stratejiden savrulmanın önündeki barikattır. Bıkmadan, usanmadan strateji doğrultusunda ilerleyişin pratik adımlarını örgütler.

Devrimci Sol'un ve DHKP-C'nin pratiği böyle bir gelişimin tarihidir.

SDB'ler ve FTKSME'ler esasında Türkiye solunda askeri örgütlenme anlamında ilk sistemli ve iradi adımlardır. O döneme kadar, silahlı mücadeleyi savunan hiç bir hareketin, belli eylemler için veya kamulaştırmalar için biraraya getirilmiş militan grup örgütlenmeleri dışında özel bir askeri örgütlenmeleri yoktur. Silahlı mücadelenin ve gerillanın çokça sözü edilmesine karşın, pratik daha çok kendiliğindendir. 78-80 döneminde, sürecin ihtiyaçlarını karşılama anlamında oluşturulan militan gruplar halindeki askeri örgütlenmeler, SDB'ler ve FTKSME'lerle iradileştirilmiş, stratejik temelde yürütülen silahlı mücadelenin organları olmuşlardır. SDB'ler 90'lı yıllarda yeniden örgütlenirken, askeri nitelikleri daha ön plana geçmiş, şehirde ve kırdaki **halk ordusuna** dönüşecek bir

perspektifle ele alınmışlardır.

Bu askeri örgütlenme, çeşitli ülkelerdeki gerilla örgütlülüklerinin modeli esas alınarak oluşturulamaz; gerilla savaşın gelişimi, strateji ve taktikler açısından, eylem tarzının biçimlenişi açısından şu veya bu ülkenin örneğiyle aynı olmayacaktır.

Parti-Cephe'nin şehirde ve kırdaki gerilla savaşı açısından küçümsenmeyecek bir birikimi vardır. Bunun dışında ülkemizdeki en yaygın gerilla tecrübesi PKK önderliğinde gelişen kır gerilla savaşının ortaya çıkardığı tecrübedir. Ancak bu tarz, milliyetçi temelinden dolayı, kendi içinde pek çok açmazı ve yanlışlıkları taşıyan bir tarzdır. Gerilla savaşının genel gelişimi açısından daha çok bir Vietnam öykünmesi vardır. Ancak bu model, Kuzey Kürdistan'daki savaş gerçeği içinde karşılığını bulmamış, öngörülen ve kısa sürede kurtarılmış bölge-

lere ulaşılması temelindeki model hayata geçirilememiş, çelişkinin çözümü ise bilindiği gibi, barış politikalarında aranmaya başlanmıştır. Keza **gerilla tarzı** açısından da PKK tarzı, asıl olarak **güce dayanan** bir tarzdır. Sonuçta ortaya sayısal olarak büyük güçlere, büyük miktarda silaha dayanan bir gerilla tarzı çıkmıştır. **Kısa vadedeli** sonuçlar peşinde olan askeri taktikler hakim olmuştur. Eylem biçimi ve hedefleri açısından da sınıfsallıktan uzak, pragmatizm temelinde yanlış hedeflere yönelebilen bir çizgi söz konusudur. Ülkemiz devrimcilerinin kuşkusuz ki, yaklaşık 15 yıllık bu gerilla tecrübesinden alacağı şeyler vardır. Ama bu gerilla tarzını tekrar etmeye kalkışmak da bir başka açmazdır, bu da şablonculuğun, taklitçiliğin yeni bir biçimi olur ve bu tarzı tekrar etmeye kalkanları aynı yanlışlara götürür.

Strateji ve Taktikler Belli Şablonların İçine Sıkıştırılamaz;

Ülkemizdeki koşullar ve sınıfların durumları, şabloncu bir mantıkla tahlil edildiğinde, bu tahlil üzerinde hiç bir stratejinin başarı şansı yoktur. İşçi sınıfı, tarihsel rolünü oynamasının önüne geçen çok çeşitli özelliklere sahiptir; Tekelci burjuvazi, kendi işyerlerinde çalışan işçileri etkisizleştirmek için ekonomik, sosyal çok çeşitli önlemler geliştirmiştir. İşçi sınıfı

Bu askeri örgütlenme, çeşitli ülkelerdeki gerilla örgütlülüklerinin modeli esas alınarak oluşturulamaz; gerilla savaşın gelişimi, strateji ve taktikler açısından, eylem tarzının biçimlenişi açısından şu veya bu ülkenin örneğiyle aynı olmayacaktır.

hareketi açısından ağırlıklı bir yer oluşturmak durumunda ki İskenderun, Seydişehir, Ereğli Demir-Çelik gibi fabrikalar-daki işçi sınıfı, sınıfın diğer bölümlerinden büyük ölçüde kopuktur ve kriz ortamında kendilerinin nisbeten istikrarlılığı, onların dinamiklerini belli ölçüde törpülemektedir, bütün olarak işçi sınıfı, çok çeşitli küçük-burjuva özelliklerle biçimlenmiştir vb. Kırılarda “savaşmaya hazır” bir köylülük arayanlar da yanılacaktır. Yoksul, topraksız köylülük, kırsal alanda ki asıl devrimci dinamiktir. Ancak dağınık ve örgütsüzdür. Öte yandan, göçler, kırsal alanın bu en önemli dinamiklerini şehirlere taşımaktadır. Küçük üreticiler, iktidarlar ve tefeci tüccar tarafından sürekli sıkboğaz edilmekte, güçlkle yaşamını sürdürmektedir; ancak statükoların kökten alt üst olması yine de onu kaygılandırır... Bu sınıf ve katmanların tahlili elbette ayrı bir yazı konusudur. Belirtmek istediğimiz, klasik kalıplarla bakıldığında onların devrimci dinamiklerinin ve onları engelleyen etkenlerin anlaşılamayacağıdır. Ama sonuçta ülkemizdeki tüm halk kesimlerinin savaşması, mücadele etmesi için nedenler fazlasıyla mevcuttur.

Devrimci önderlik, tüm alanların olanak ve avantajlarını, halkın her kesiminin dinamiklerini doğru biçimde biraraya getirebildiği ölçüde misyonunu yerine getirmiş olur. Devrimci savaş bu zenginlikle gelişip büyür.

yür. Che'nin gerilla savaşının gelişimi içinde bunların nasıl birleştiğine ilişkin anlatımı öğreticidir; “**Köylülük** dayanıklılığı, acıya karşı direncini, arazi bilgisini, toprak sevgisini, tarım reformu isteğini gerilla ordumuza aşıladı. **Aydının**, kim olursa olsun bu teori yaratılırken çorbada tuzu oldu. **İşçi**, örgütçülüğüyle, içten gelen birleşme eğilimiyle, birlik kurma becerisiyle katılımında bulundu. Tüm bunların üzerinde, ‘mahmuz’dan daha fazla bir anlam taşıdığını artık kanıtlamış olan **Direnış Güçlerimiz** yeralıyordu. Verdiğimiz ders kitleleri öylesine tutuşturmuş ve ayaklandırmıştı ki cellattan bile korkuları kalmamıştı. Bu karşılıklı etkileşim kavramı hiç o günlerdeki kadar kafalarımızda net-

**Ama sonuçta
ülkemizdeki tüm halk
kesimlerinin
savaşması, mücadele
etmesi için nedenler
fazlasıyla mevcuttur.
Devrimci önderlik,
tüm alanların olanak
ve avantajlarını,
halkın her kesiminin
dinamiklerini doğru
biçimde biraraya
getirebildiği ölçüde
misyonunu yerine
getirmiş olur. Devrimci
savaş bu zenginlikle
gelişip büyür.**

leşmemiştir. Bu karşılıklı etkileşimin nasıl olgunlaştığını hissedebilmiştik, silahlı ayaklanmanın etkisini, bir insanın kendisini savunacak başka insanlara, elinde bir silaha ve gözlerinde zafere erişme kararlılığına sahip olduğunda kazanacağı gücü gösteriyorduk. Köylülerse Sierra’da kurulacak tuzakları, orada yaşamak ve yenmek için, halkın kaderini ileriye götürmek için gereken gücü, gözüpekliğin, dayanıklılığın ve fedakarlığın dozunu gösteriyorlardı.” (Che, Politik Yazılar, sayfa 63)

Halkın bütün kesimlerini savaşımız etrafında birleştireceğiz. Odağında devrimci gerilla savaşının yeraldığı bu süreçte, halkın çeşitli kesimleri farklı örgütlenmeler, farklı mücadelelerle katılacaktır. Bu sağlanamadığında savaşın halklaşması mümkün değildir. Halkın her kesiminin devrime katacağı kendi özgün yanları vardır. Halk, gerilla, partili, cephe- li, birbirinden öğrenerek, birbirine öğreterek, birbirine inanç, coşku aktararak, halkın savaşını geliştirecektir.

Kurtuluşa Kadar, Zafere Kadar Savaş!

Düşmanın, halkın devletin yanında olduğu safsataları sadece psikolojik savaşın bir parçası olarak kullandığı, korkularını gizlemek, paralı katillerine moral aşılamak için sürdürdüğü demagojilerden ibarettir. Elbette düşmanın propagandaları-

nın etkisi altında kalan, bilmediği, tanımadığı devrimcilerin, gerillaların karşısında yer alan belli bir kesim vardır. Ancak faşistler, satın alınmışlar dışında kimse bilinçli olarak devletin aktif destekçisi durumunda değildir. Devrimcilere karşı Susurluk devletiyle işbirliği yapan belli kesimler dışında bir halk yoktur. Eğer aksi olsaydı, eğer halk solun bu güne kadar yaptığı ve yapmaya devam ettiği onca yanılsa, eksiklik ve yetersizliklerine rağmen devrimcilerin, gerillanın yanında yer almasaydı, destek vermeseydi, şu veya bu düzeyde savaşa katılmasaydı, bunca yıl onca saldırıya rağmen bu savaş bugüne kadar sürdürülebilir miydi? Onca imha politikalarına ve katliamlara rağmen hala bu ölçüde yaygın bir örgütlülük ve hala gerilla varolabilir miydi?

Düşman, Ege’de gerillalara karşı sürdürdüğü operasyon ve Balkıca’daki direniş boyunca da hemen her zaman yaptığı gibi bu tür propagandalara başvurmuş, karşı propagandasını güçlendirmek için de sağdan soldan toplayıp “halk desteği” senaryosuna figüran yaptığı faşistleri ya da olup bitenlerle fazla bir ilgisi olmayan avcılar devlet yanında, gerillaya karşı köylülermiş gibi göstermeye çalışmıştır. Oysa televizyon ekranlarına yansıtılmayan görüntüler çok daha farklıdır. Devletin yanında denilen köylüler gerillaya yardım ettikleri gerekçeyle, daha kuşatma ve çatışma

sürerken dayaktan geçirilmiş, hakaretler yapılmıştır. Çatışmanın bitmesinden sonraki günler köylerden dışarı çıkma yasağı başlatılmış, köylünün tarlasına gitmesine, ava çıkmasına izin verilmemiştir. Hani köylü devletin yanındaydı? Hani gerillaya karşı silahlanıp devletle beraber hareket ediyordu? Öyleyse bu baskı, bu zulüm niye yapılıyor?

Elbette meseleyi abartarak ve genelleştirerek köylüler gerillanın yanındadır, tüm olanaklarıyla gerillayı destekliyorlar gibi bir tespit yapmak da yanlıştır. Ama bu, oligarşinin yalan propagandalarında olduğu gibi köylünün devletin yanında olduğu anlamına da gelmiyor. Yoksul ve yoksullaşma sürecindeki köylünün kaygıları, güvensizlikleri, statükoları vardır, ama bunun yanında isya-

na karşı hep bir saygısı, sempatisi de vardır. Ege’nin bir çok bölgesinde köylüler devrimcileri, Devrimci Solcuları 80 öncesinden tanır. Ancak 80’den bu yana da yine bizim sınırlı ilişkilerimizin dışında solun köylülere, köylülere yönelik bir çalışması olmamıştır. Kır gerilla çalışması ise yine bizim daha önce yaptığımız bir çıkışın dışında hiçbir zaman olmamıştır. Ama buna rağmen yine de geçmişten bu yana gelen anti-faşist, demokrat nitelikte, devrimci çalışmaya açık yaygın bir potansiyel vardır.

Halk kitlelerinin, özel olarak köylülüğün gerillaya yaklaşımında hiç kuşku yok ki, bir bakma, izleme, “sonucunu görme” aşaması yaşanacaktır. Mahir’in belirttiği kavramlarla ifade edersek, gerilla halk ilişkisinde genelde ve yerel düzeyde şaşkınlık, sempati, güven aşamaları yaşanacaktır. Bu aşamalar, çeşitli bölgelerde farklı farklı noktalardadır. Şehir veya kır, bazı yerlerde gerilla belli halk kesimlerinin sempatisini ve yer yer de güvenini kazanmış durumdadır. Bu süreç yaşanmaya devam edecektir. Oligarşi halkı gerillanın karşısına çıkaramaz, yapabileceği en fazla “koruculuk” vb. uygulamalardır. Devrimci gerilla, bunu da etkisizleştirecek yolları bulmakta zorlanmayacaktır.

Halkın silahlı savaşı, egemen sınıfların halkın tüm umutlarını, çarelerini tükettiği noktada ortaya çıkmıştır. Meşruluğu hiç bir biçimde tartışılmaz.

Ege’nin bir çok bölgesinde köylüler devrimcileri, Devrimci Solcuları 80 öncesinden tanır. Ancak 80’den bu yana da yine bizim sınırlı ilişkilerimizin dışında solun köylülere, köylülere yönelik bir çalışması olmamıştır. Kır gerilla çalışması ise yine bizim daha önce yaptığımız bir çıkışın dışında hiçbir zaman olmamıştır.

Düşmanın binlerce asker, özel tim, ağır silahları ve tüm teknik üstünlüğüne rağmen küçük sayılabilecek bir alanda bir avuç gerillaya ulaşabilmek için 10 gün boyunca süren bir operasyon yapmak zorunda kalması, gerillanın gücünün, düşmanın tüm teknik, silah üstünlüğüne rağmen yenilebileceğinin bir kez daha kanıtlanmasıdır.

Statükoculuk, yetinmecilik, hazırlopçuluk bize göre değildir. Bu zaaflarla malul bir hareketin, iktidarı rüyasında bile göremeyeceği kesindir. Biz ise iktidar iddiasına sahibiz. Bu iddiayı gerçekleştirmeye kararlıyız. Bu nedenledir ki, politika ve taktiklerimiz, pratiğimiz günü kurtarmak değil, iktidar peşindedir. Türkiye solunda, propaganda-ajitasyon ile pratik arasında çok çok büyük mesafeler açılmıştır. Propaganda hep **devrimden** sözetmekte, ama pratik **günü kurtarmaya** bile yetmemektedir. Uzun koşmak zorunda bırakılmış kısa mesafe koşucuları gibi, sık sık nefesleri kesilmekte, biraz soluklanıldığında ise ancak bir kaç adım atmaya derman bulmakta, ve bu kısır döngüden de çıkamamaktadırlar. Ege'deki gerilla, hazırlık aşamasından gerillala-

10 gün boyunca süren operasyon ve 20 saat boyunca süren kahramanca direniş, düşmanın tüm olanaklarını kullanarak onyıllardır acımasızca sürdürdüğü tüm saldırılarına rağmen halkımızı teslim alamayacağının, Anadolu halklarının sömürüye ve zulme teslim olmayacağının kanıtlanmasıdır. Halkımız onuruna, namusuna sahip çıkmaktadır, çıkmaya devam edecektir.

rın Balkıca'da şehit düşmelerine kadar her aşamasıyla, bu direniş içinde bir kez daha gücü görülen geleneklerle, herkese bu kısır döngüden nasıl çıkılacağını göstermektedir.

10 gün boyunca süren operasyon ve 20 saat boyunca süren kahramanca direniş, düşmanın tüm olanaklarını kullanarak onyıllardır acımasızca sürdürdüğü tüm saldırıla-

rına rağmen halkımızı teslim alamayacağının, Anadolu halklarının sömürüye ve zulme teslim olmayacağının kanıtlanmasıdır. Halkımız onuruna, namusuna sahip çıkmaktadır, çıkmaya devam edecektir. Düşmanın bundan sonra uygulayacağı çok daha iğrenç, acımasız saldırıları, imha politikaları da halkımızın Anadolu İhtilalini büyütmesini engellemeyecek, devrim yürüyüşümüzü durduramayacaktır. **Ege-Balkıca** direnişi bunun kanıtlanmasıdır. **DHKP-C**'nin varlığı, savaşı bunun kanıtıdır. Anadolu'nun her karış toprağını kanlarıyla sulayan şehitlerimiz bunun kanıtıdır.

Erhan ve Mehmet yoldaşlarımız geleneklerimize, şehitlerimize, halkımıza bağlı olarak düşman karşısında direnişleriyle halkın, Parti-Cephe'nin yenilmezliğini ilan ederken, halkımızın, Parti-Cephemizin onuru, gururu olmuşlardır. DHKC savaşçılarına yakışır tarzda çatışıp şehit düşerlerken, devrime inançları, kararlılık ve cesaretleriyle geride bıraktıkları tüm yoldaşlarına, halkımıza savaşma gücü vermişlerdir. Bu güçle savaşı sürdürüyoruz. Bu güçle zafere ulaşacağız.

1970'lerden itibaren ülkemizin şehirlerinde, dağlarında ihtilalin öncüleri Parti-Cepheli'ler hiç eksik olmadı... Anadolu ihtilaline öncülük yapabileceklerini bütün dünyaya gösterdiler. Yendiler, yenildiler; öldüler, öldürdüler. Yokettik, bitirdik dedikleri anda yeniden biz varız dediler. Devrim tarihini lafazanlıkla değil eylemleriyle, özverileriyle, kanlarıyla yazdılar.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 2 Aralık 1998

Açıklama: 78

İHTİLALİN ÖNCÜLERİ EGE DAĞLARINDA

1970'lerden itibaren ülkemizin şehirlerinde, dağlarında ihtilalin öncüleri Parti-Cepheli'ler hiç eksik olmadı. Faşizmin hiç beklemediği anda yüzlerce eylem gerçekleştirdiler. Faşizm kendisini burada devrimciler yaşayamaz diye ikna ederken onlar; halkın olduğu her yerde, vatan dediğimiz bütün topraklarda Parti-Cepheli'lerin yaşayabileceğini, Anadolu ihtilaline öncülük yapabileceklerini bütün dünyaya gösterdiler. Yendiler, yenildiler; öldüler, öldürdüler. Yokettik, bitirdik dedikleri anda yeniden biz varız dediler. Devrim tarihini lafazanlıkla değil eylemleriyle, özverileriyle, kanlarıyla yazdılar.

ÜLKEMİZİN DAĞLARI, ŞEHİRLERİ BİZİMDİR ŞİMDİ EGE DAĞLARINDAYIZ

Ege dağları sessiz ve sakindi. Faşizm için hiç kimsenin silahlanarak yaşayamayacağı bir yerdi. Sözde her şey onların kontrolü altındaydı. Parti-Cepheli'ler sessiz ve mütevazı adımlarla yeniden Ege dağlarına çıktılar.

Şehirlerde başlayan savaş, büyük şehirlere yayılmış, Anadolu'nun bir çok kentinde mücadele yeniden gelişirken Türkiye Kürdistanı'nda, İç Anadolu'da, Karadeniz'de, Toroslar'da ve Ege'de de geliyordu. İsyanlar diyarı Ege, BÖRK-LÜCE'lerin ayaklanmalarından sonra Parti-Cepheli'lerin öncülüğüne tanıklık ediyordu. Denilebilir ki, Ege'nin ihtilalci tarihinin Bork-lüce'lerden sonraki takipçisi Parti-Cepheli'ler-

dir. Faruk, Olcay, Kahraman, Hamiyet ve Ali Rıza Kurt'un şehir gerillasında yarattığı destansı direnişlerden sonra, şimdi Ege dağlarında sürdürülüyor savaş.

EGE DAĞLARINDA PARTİ- CEPHE'NİN SİLAHLARI SUSMAYACAK

Ege dağlarında Parti-Cephe'nin varlığı Susurluk Devleti için tam bir şoktu. On gün boyunca büyük bir panik yaşadılar. Küçük bir gerilla birliği devletin en büyük korkusu haline gelmişti. Denizli'nin çevre illerinden binlerce asker, özel timci, tanklar, panzerler ve tüm ağır silahlar eşliğinde Gölgeli dağları kuşatıldı. Onların asıl korktukları küçük bir gerilla birliğinin varlığı değil, devrim iddiasının güçlü olduğu ve koşullar ne olursa olsun bu iddiadan vazgeçmeyecek olan Parti-Cephe'dir. Ülkenin her tarafında, şehirlerinde, dağlarında; milliyet ve din farkı gözetmeksizin bütün halklarımızı birleştirmeye çalışan ve savaştıran devrimci bir örgütün varlığı devlet için en tehlikeli güçtür. İmha ve baskı ile bitiremediği Parti-Cephe şimdi de Ege dağlarındaydı. Düşman; ordusu, polisi, medyası, tankı, topu ve yalan haberleriyle Ege dağlarına yığınak yaptı. Oligarşiyle halkın savaşı şimdi burada sürecekti.

İKİ PARTİ-CEPHELİ VE HALKIMIZA ARMAĞAN EDİLEN BİR DİRENİŞ DESTANI

Ege'nin tarihi isyanlarla doludur. Ege'nin tarihi yığıtlık tarihidir. Bu tarihte halka ihanet yok-

tur. Kahramanca ölümler ve direnişler vardır. Ama düşmana boyun eğmek, diz çökmek yoktur. 29 Kasım akşamı **Gölgeli dağları** eteklerinde Balkıca Köyünde kuşatılan **Erhan Yılmaz** ve **Mehmet Yıldırım** adlı savaşçılarımız bu tarihe sadık kaldılar. Düşman güçleri binlerce asker, polis ve en ağır silahlarıyla kuşattılar. Savaşçı yaşama bağlıdır. Yaşama bağlılığı; halkına, ülkesine ve örgütüne bağlılıktır. Devrim yapmak için, halkı için yaşayacak, savaşıacaktır. Ama savaşımadan teslim olmanın yaşamak olmadığını, devrime ve halkına ihanet olduğunu bilir. Artık o an, binlerce düşmana karşı halkın haklılığını, ihtilalin sesini en yüksek sesle, gerektiğinde kendisini de feda ederek gösterme anıdır. Hiç tereddüt etmediler. Düşman binlerce askerle kuşatmıştı. O an **Balkıca**'daki köy evi Parti Cephe idi. Parti Cephe ve ihtilal Erhan'la Mehmet'in kişiliğinde simgeleşmişti. Bütün halkın gözleri onların üzerindeydi. Ege dağlarında ihtilalin tohumları atılıyordu. Tohumlar yeşermeli ve büyümeliydi. Ege dağlarında gerillanın olabileceğini, Parti Cephe'nin yenilmezliğini göstermeliydiler. Binlerce askeri, tankı, topuyla kendini güçlü sanan Susurluk generalleri: "teslim olun" diyorlardı. Gerilla cevabını silahlarıyla verdi. Balkıca'daki küçük köy evi, binlerce mermi, roket ve havan topu altında, Ege dağlarında iki Parti-Cepheli'nin kahramanca direnişine tanıklık ediyordu. Türkmeni, Rumu, Yahudisi, Kürdü, Çerkezi, Gürcüsü, alevisi, sünni si, hristiyanı ile bir kardeşlik ormanı olan Ege, böylesi bir direniş görmemişti. İki Parti Cepheli binlerce mermi ve top atışları altında bir düşman ordusuna meydan okuyordu. **"Biz Parti-Cepheli'yiz, biz DHKP-C'liyiz, teslim olmayız, teslim alamazsınız, Parti-Cepheli'ler ölmez"** diye haykırıyorlardı.

Tam 20 saat, düşman, bir köy evindeki iki Parti-

Cepheli'yi susturamadı.

Tam 20 saat. Uykusuz, aç ve soğukta geçen 20 saat. Parti-Cepheli iki savaşçı sloganlarıyla, marşlarıyla, devrimci konuşmalarıyla ve silahlarıyla hiç susmadılar.

Düşman şaşkındı, halk şaşkındı. Ege halkı Parti-Cepheli'leri, Ege dağlarında düşman kuşatmasında kahramanca direnişiyle tanıyordu. Bundan böyle Ege'de bu direniş konuşulacaktı. Düşman zavallıydı. Ahlaksız ve çaresizdi. Binlerce asker ve ağır silahla iki Parti-Cepheli savaşçıya diz çöktüremiyordu. Binlerce askere rağmen Balkıca'daki iki Parti-Cepheli'nin mevzilendiği köy evine yanaşamıyordu bile. Üstelik kayıp veriyorlardı. Parti-Cepheli iki savaşçı mermi ve top yağmuru altında düşmana bir kayıp ve iki yaralı verdirdi. Binlerce askerle yaptığı kuşatmaya güvenen düşman bir kez daha gerillanın yaratıcılığı karşısında bozguna uğramıştı. Binlerce asker ve sadece iki Parti-Cepheli vardı. İki Parti-Cepheli halka, partilerine ve vatanlarına bağlılıklarından aldıkları güçle ye-

nilmez ve güçlüydü. Düşman ise binlerce asker ve ağır silahlarına rağmen sömürüyü, zulmü, ahlaksızlığı temsil ettiğinden; güçsüz ve yenilmeye mahkumdu.

Binlerce savaşçımızı daha katledebilirler ama tarihsel ve siyasal olarak haksız olanlar, halka düşman olanlar er geç yenilecektir. Yendik dedikleri noktada bile yenileceklerdir. Balkıca'daki küçük köy evini bütün dünyanın gözleri önünde havan toplarıyla, roketlerle yaktılar, yerle bir ettiler. Balkıca'da Gölgeli dağlarını aydınlatan ateş, köy evinin ateşi değil, Ege dağlarına yayılacak olan isyan ateşidir. İki Parti-Cepheli'nin yaktığı o ateşi hiç bir güç söndüremeyecektir. Düşman ancak iki Parti-Cepheli'nin yanmış cesetlerini teslim alabildi.

Kim yenmiş, kin yenilmişti?

**"İnsanlar, tanık
olunuz ki bugün
olmazsa yarın,
mutlaka sömürünün
tüm çarkları
kırılacak, nice
direnirse dirensin,
sömürgen
yeryüzünden
kalkacaktır..."**

Şeyh Bedreddin

Binlerce asker ve tonlarca ağır silah ile iki savaşıyı teslim alamamışlardır.

Tam 20 saat. Parti-Cephe savaşçıları kuşatanlar, her dakika, her saat bütün dünyanın tanıklığında yenilmişlerdir. Korkak, bencil ve inançsızdılar.

İki Parti-Cepheli zaferlerine, geleneklerine yeni bir halka ekledi.

Tam 20 saat. Bir orduya karşı direnmiş, davalarına bağlılıklarını göstermiş ve Ege dağlarına hiç silinmeyecek biçimde kanlarıyla bir tarih yazmışlardır. Parti-Cephe'yi, halkı, adaleti, bağımsız demokratik ve sosyalist bir Türkiye'yi haykırdılar. Yenmişlerdi. Düşman ancak yanmış cesetlerini teslim alabildi. Artık Ege dağlarında Parti-Cephe'liler vardı.

Şeyh Bedreddin'in yüzyıllar öncesinde söylediklerini şimdi Ege dağlarında Erhan ve Mehmet söylüyor: **"İnsanlar, tanık olunuz ki bugün olmazsa yarın, mutlaka sömürünün tüm çarkları kırılacak, nice direnirse dirensin, sömürge yeryüzünden kalkacaktır..."**

ŞEHİTLERİMİZ

Erhan YILMAZ (Kenan):

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde 1976 yılında da yoksul bir Türkmen ailesinin çocuğu olarak

doğdu. Çocukluğu köyde geçti. Ailesi yoksul olduğundan, ortaokul ve lise yıllarında öğrenimini sürdürebilmek için çok çeşitli işlerde çalıştı. Haksızlık ve zulmü bizzat yaşamamasından, düzene karşı tepkileri lise yıllarında onu devrimci düşüncelere götürdü. Başlangıçta genel olarak devrimcilere sempati duyarken 16-17 Nisan direnişi onu derinden etkiledi. Ve Devrimci Sol düşünceleriyle tanıştı. 1993'te Balıkesir'de üniversiteye başladığında artık bir Devrimci Solcu'ydu. Üniversite gençliği içerisindeki çalışmalarıyla hızla gelişti. Sorumluluklar almaya başladı. Gençlik çalışmaları yanı sıra Balıkesir, Bandırma, Susurluk il ve ilçelerinin sorumluluklarını üstlendi. Örgütlenme ve bir çok kitle eylemlerinin yapılmasında doğrudan yeraldı. Yeri geldiğinde sıradan bir militan, yeri geldiğinde yöneticilik yaptı. Parti-Cephe'yi, devrimi öğrenme sürecinde tutsak düştü. Tutsaklık Erhan için bir dönüm noktası oldu. Düzenle olan hesaplaşmalarını üçbuçuk yıllık tutsaklık sürecinde bitirdi. Çok genç yaşta Parti-Cephe'yi tanıdı. Kahramanlıkları, ihanetleri yaşadı. Onurlu yaşamının savaşmaktan geçtiğini bütün hücrelerinde hissetti. O **"Benim için dünyanın en güzel ve değerli işi devrimci olmak, Parti-Cepheli olmak, vatanımızın ve halkımızın kurtuluşu için savaşmaktır. Bu nedenle ölünceye kadar Parti-Cepheli kalacağım and içiyorum. Bu onurlu ve namuslu olmaktır, bunu koruyacağım..."** diyordu. Tutsaklığı bittiğinde andına sadık kaldı. Vatanı ve halkı için savaşmaya koştu. Kinli ve öfkeliydi. **"Büyük bir savaşma isteği taşıyorum"** diyerek düşüncelerini ifade ediyordu. Yaşam onun için Parti-Cephe ile başlamıştı **"Parti-Cepheli yaşadığım her andan gurur duyuyorum"** diyordu. Her alanda görev yapmaya hazırды. Düşünceleriyle, duygularıyla, bütün hücreleriyle partinindi. Ama o silah elde savaşmak istiyordu. Parti onu Ege Kır Gerilla Birliğinin Komutanlığına atadı. Ve Parti-Cepheli yaşadığı her andan gurur duyarak, son nefesine kadar yeminine sadık kalarak 30 Kasım 1998 günü şehit oldu. Şimdi Ege dağlarında Erhan ve yol-

daşı Mehmet'in direniş destanı yazılıyor. Partiyi yanıltmadan, sözüne sadık kalarak nefes nefese yaşanmış onurlu bir geçmiş, onurlu bir tarih, Erhan'ın yaşamıdır.

Ege dağlarına çıkmadan hemen önce **"Ege dağlarında biz kanat vuran şahiniz marşını söyleyeceğimiz günler yakındır"** diyordu.

Parti ona devrimi, devrimci kişiliği öğretti. O savaşıyla, ya-

şamıyla, direnişiyle Partiyi yücelterek, Ege dağlarına gerillanın tohumlarını ekerek ölüm-süzleştirdi.

Mehmet YILDIRIM (Necati):

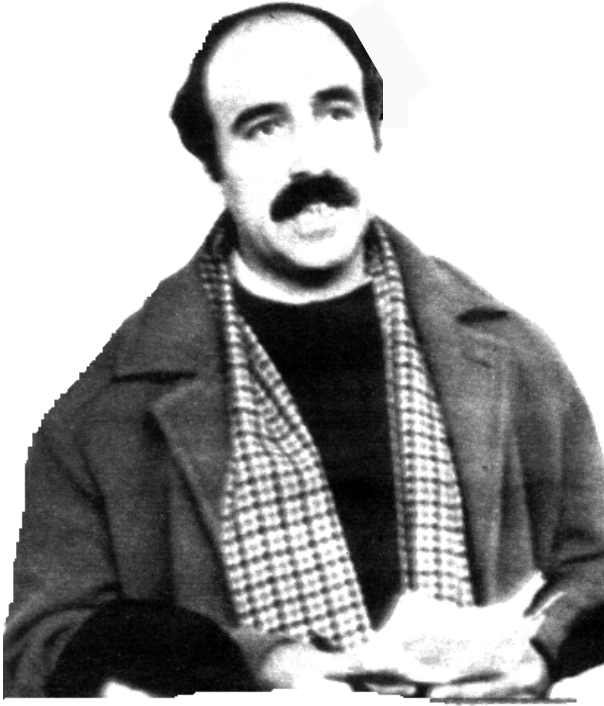
Kars'ın Kağızman ilçesinin Oluklu köyünde 1964'de yoksul bir Kürt köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yoksulluğu nedeniyle ilkokuldan sonra öğrenimine devam edemedi. Genç yaşta çok çeşitli işlerde çalışarak yaşamını kazanmaya başladı. İşçilik yaşamında sömürünün ve adaletsizliklerin en çarpıcı biçimlerini yaşadı. 1993'te devrimcilerle tanıştığında, devrimci düşünceleri süratle benimsedi. İstanbul Alibeyköy'de Devrimci Sol sempatizanı olarak çeşitli faaliyetler sürdürdü. Mehmet için devrimcilik geçmiş yaşamına göre yeni bir şeydi. Bu yaşamı tüm yönleriyle tanımak ve örgütün mütevazı bir neferi olmak istiyordu. Düzenin kirine, pasına bulaşmamıştı. Devrimciliği öğrenmek ve yaşamak onun için

bir tutkuydu. Yaşamından edindiği emekçiliği devrim saflarında da sürdürdü. Küçük büyük iş demeden tüm görevlere koştu. Kısa süre sonra tutsaklıkla tanıştı. Tutsaklık onun için erken gelen ama devrimi tüm yönleriyle öğreneceği bir okul haline dönüşecekti. **"Herkesin yaptığını ben de yapabilirim"** özgüvenine sahipti. Bir çok yoldaşına göre yaşlıydı. Ama o, çok genç yaşta ki yoldaşlarından öğrenmeyi ve onların komutasında savaşmayı büyük bir coşkuyla sürdürdü. Devrimci saflara geç adım atmıştı. Bir devrimci olarak yaşayamadığı boş geçen yıllarını telafi etmek istiyordu. Özgürlüğüne kavuştuğunda **"Artık ben bir savaşçıyım ve partimin emrindeyim"** diyordu. 24 saatini Parti'ye vermek istiyordu. Kısa bir süre şehir silahlı ekiplerinde görev aldı. 1995'de Karadeniz Kır Birliğine savaşçı olarak katıldı. Burada savaşırken donma tehlikesi geçirdi ve tedavisi için şehire alındı. Onun için devrimcilik ve savaş uzun soluklu bir işti. Yaşam boyu sürmeliydi. Sağlığına kavuştuğunda, yeniden savaş alanına gitmek için emir bekliyordu. Ege Kır Birliği Komutan Yardımcılığı'na atandı.

Ege dağlarına giderken **"Tüm devrim şehitlerimizi yaşatmak, onların yerini doldurmak, yükselttikleri bayrağı daha yükseklere, oligarşinin burçlarına dikmek bizim görevimizdir. Bu onurlu görevi bir Parti-Cephe savaşçısı olarak kanımın son damlasına kadar sürdüreceğim..."** diyordu. Öyle de yaptı. Kanının son damlasına kadar devrimi, halkın haklı mücadelesini, Parti-Cephe'yi haykırdı. Düşmanlarına meydan okudu. Kenan yoldaşıyla birlikte son nefesini verirken Ege dağlarında isyan ateşleri yanıyordu. Bu ateşi onlar yaktı, büyütme ve hiç söndürmemek sözümüzdür.

ERHAN VE MEHMET'İN EGE DAĞLARINDA YAKTIĞI ATEŞ HİÇ SÖNMEYECEK!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ'IN PARTİ-CEPHELİLERE YENİ YIL MESAJI: "BÜTÜN PARTİ-CEPHELİLERİN YENİ YILDA ZAFERE DAHA HIZLI KOŞACAKLARINA İNANIYOR VE GÜVENİYORUM"

YOLDAŞLAR!

Bir yılı arkamızda bırakırken, örgütlenmede, propagandada, direnişte, kahramanlıklarda biraz daha ustalaştık. Genç, yaşlı bütün insanlarımız acılarıyla, sevinçleriyle, devrimi biraz daha yakından hissettiler. Bu ülkede devrim yapılacaksa onu bizim yapacağımıza daha fazla inandılar. Hiç kimsenin beklemediği zamanda ve yerlerde kahramanlıklar yarattık. Kitlelerin olduğu her yerde, ülkemizin bütün topraklarında Parti-Cephe'nin varlığının yok edilemeyeceği gerçeği bir kez daha belleğimize kazındı. Her türlü sapkın akımların bütün dünyada geliştiği, reformizmin ve milliyetçiliğin hala etkin olduğu dünyamızda Parti-Cephe yalnız ülkemizde değil, dünya çapında ideolojik bir güç olduğunu herkese kanıtlamıştır. Koşullar ne olursa olsun Parti-Cephe'nin Marksizm-Leninizm yolundan sapmayacağı, sağ, sol

veya millici akımlara taviz vermeyeceği, Parti-Cephe sağlamlığının Marksizm-Leninizm sağlamlığı olduğu çok daha açık ve net görülecektir. Bizim kahramanlıklarımız, zor koşullardaki destansı direnişlerimiz tartışılmaz. Ama biz bunlarla yetinemeyiz. Biz zaferin peşinde olmalıyız. Yendik, yenildik tekrar ayağa kalktık. Parti-Cephe denilince savaşçılarıyla önderleriyle tereddütsüz ölümler, teslim olmazlar, iddialarından vazgeçmezler düşünceleri artık hemen her çevre tarafından paylaşılan düşüncelerdir. Ama bunlar bizi tatmin edemez. Eğer biz devrimi her gün biraz daha büyütüyorsak, daha çok kitle, daha çok silahlı eylem, şehirde, kırdada, ovada daha büyük eylemler gerçekleştiremiyorsak, gerilla birliklerini ülkenin bütün topraklarına yayamıyorsak, yüzbinleri hareket ettiremiyorsak, kitlelerle ve silahlarla politika yapıp gündemi belirleyemiyorsak, henüz zafere çok uzağız demektir. Biz başkaları ile kendimizi kıyaslayamayız. Biz her gün biraz daha büyüyüp kendi özgün tarzımızla devrime yürürken başkaları bizi örnek almalıdır.

Bizi taklit etmelidir. Bütün PARTİ-CEPHELİLER, kadrolarımız, taraftarlarımız, hatta dostlarımız, gönül bağı olanlar Parti-Cephe'yi büyük bir kıskançlıkla sahiplenmelidir. Sahiplenmek yaşamın her dakikasında devrime, Parti-Cephe'ye katkıda bulunmaktır. Devrime hizmet etmeyen her an boşa geçmiş, dahası düşmana hizmet etmiş zamandır. Bütün PARTİ-CEPHELİLER Parti-Cephe'yi kıskançlıkla, inatla, büyük bir ısrarla sahiplenip korurken, bunun odağına mücadeleyi oturtmak zorundadır. Parti-Cepheliler dünyanın en kararlı, kendisine en çok güvenen insanlarıdır. Ben yapamıyorum, ben kendime güvenmiyorum sözlerini literatürden çıkartmış insanlar olmak zorundadır.

Kendine güvenmeyenler düşmana güveniyordur.

Devrime inanmıyorlardır. Güvenmiyorum düşüncesi düşmana yardım etmek için, düzende yaşamak için bilerek, isteyerek beyinde yaratılmıştır. Beyinde bu düşüncüyü yaratanlar önce gizli sonra açık düşmana hizmet ederler. Belirsizlikler, gri tonlar artık yoktur. Ya devrimden ya düzenden yana olacağız. Bu tercihi yapmayanlar düşmanın saldırılarını daha çok üzerine çekecek ve

netleşeceklerdir. Düşmanın saldırısı ile netleşme olumsuzluk demektir. Bunun için beynimizde, hücrelerimizde devrimden başka hiçbir şey olmamalıdır. PARTİ-CEPHELİLER hiç kimse-den geri olmadığı gibi çaresiz, ben yapamıyorum diyen miskinler değildir. Kahramanlıkların, direniş destanlarının tarihini yazmış Parti-Cephe, genç kuşaklara ve bütün halka büyük bir miras bırakmıştır. Dahası bu mirası yenilmez Marksizm-Leninizmle taçlandırmış ve gelecek hakkında hiçbir belirsizlik bırakmamıştır. Sadece Parti-Cephe yolunu takip etmek, onun düşüncelerini ve şehitlerimizin mirasını klavuz edinmek, yaşamak için, mücadele etmek için yeterlidir.

Yeni yıla yapamadıklarımızı, eksik bıraktıklarımızı esas alarak girmeliyiz. İhtiyaçlarımız olan güç şehitlerimizde ve PARTİ-CEPHE'DEDİR... Neyi yapamadık, nerede, neyi eksik bıraktık sorularını cevaplandırarak girmeliyiz. Biz bu soruları cevaplandırmazsak düşman bunun hesabını şu veya bu biçimde bize soracaktır. Bu sorulara yeterli doğru cevapları vermediğimiz için, bir çoğumuz hala kaçak güreştiği için, her gün onlarca insan şu veya bu biçimde tutsak düşmekte, şehit olmaktadır. Tutsaklar ve şehitler her zaman olacaktır. Ama daha büyük bir savaşı ortaya çıkartarak bunları asgariye indirmek mümkündür. Temel sorunumuz yaşadığımız süreci ve düşmanı iyi tanımadır. Düşmanı iyi tanıyanlar aynı zamanda kendini tanıyan ve kendi gücü-

nü görenlerdir. Düşmanın tüketişini, ne hale geldiğini artık sokaktaki insan bile görüyor. Ama biz hala çoğu kez sokaktaki insanın davranışlarından farklı düşünmüyoruz. Hata üstüne hatalar yapıyoruz. Oysa biz sokaktaki milyonları örgütlemek için yola çıkmışız. Onların düşünemediklerini düşünecek, görmediklerini görecektir, örgütleyecek ve savaştıracaktır. Bugün her şey, beynimizin ve enerjimizin büyük kısmı örgütlenmeye yönelmek durumundadır. Örgütlenmek, daha çok örgütlenmek, kendimizi örgütlemek, kitleleri örgütlemek, silahlı eylemi örgütlemek düşmana daha çok vurmak herkesin görevi olmak zorundadır. Örgütlenmek sağlam, net bir düşünce demektir. Örgütlenmek sonuç almak, "ben yaptım" demek "biz yaparız" demek, büyük bir ideolojinin büyük bir inancın sonucudur. İnanan insanlar ancak inandırabilir. Büyük inançlı insanlar olmalıyız. Gerçek anlamda Parti-Cepheliler olmalıyız.

Kendisini örgütlemeyen inanmıyor demektir. İnanmayanlar ikna edemez ve örgütleyemezler. Er veya geç düzene teslim olmaya, yok olmaya veya sürünmeye mahkumdurlar.

Yeni yıl... PARTİ-CEPHELİLER için örgütlenmenin ve büyük inancımızı kitlelere yaymanın, kitleleri savaştırmmanın yılı olmalıdır. Bu savaşı Parti-Cepheliler yaratmazsa hiç kimse yaratamaz. Bu yanıyla BEN PARTİ-CEPHELİYİM diyen herkesin sorumluluğu çok büyüktür. Parti-Cepheliler hiç bir koşulda umut-

suz değildir. Umut ve güçlü insan, Parti-Cephenin nitelikleridir.

Umudumuzu, gücümüzü büyütmek savaşı büyütmektir. Şehitlerimize layık olmak, PARTİ-CEPHE takipçisi olmak ancak bunlarla mümkündür. Hiç kimse yaptığı işle, sorumlulukla yetinemez. Büyük bir hırsla daha fazlasını, daha fazlasını istemek zorundadır. Ülkemizin bu koşullarında kitleleri örgütleyememeyi, savaştıramamayı onur sorunu haline getirmeliyiz. Neyimiz eksik, neden yapamıyoruz sorunu gerekirse yüzlerce kez kendimize sormalıyız. Açlık, yoksulluk, onursuzluk şaha kalkmıştır adeta... Ama biz hala zaferin uzağındaysak sorun bizdedir. Yeni yıl bu yanıyla kendimizi geliştirmenin, yeniden örgütlenmenin ve savaşı büyütmeyenin yılı olmalıdır. Parti-Cephelilerin biz herşeyi yaparız, yapamayacağımız, altından kalkamayacağımız hiçbir görev yoktur dediği yıl olmalıdır. Parti-Cephelilerin ideolojik ve pratik olarak hakimiyet sağladığı, zaferden zafere koştuğu yıl olmalıdır. Yeni yıl Parti-Cephelilerin, Parti-Cepheliliğin her yönü ile içini doldurduğu ve savaştığı, yenilmez olduğu bir yıl olmalıdır. Yeni yıl da, her Parti-Cephelinin benim olduğum yerde bir örgüt vardır, bir savaş vardır, kitlelerin örgütlenmesi vardır dediği yıl olmalıdır. Bütün PARTİ-CEPHELİLERİN YENİ YILDA ZAFERE DAHA HIZLI KOŞACAKLARI İNANCI VE GÜVENİYLE HEPİNİZİN YENİ YILINI KUTLAR ÖZLEMLE KUCAKLARIZ.

İDEOLOJİK BAĞIMSIZLIK

80’li yılların ortalarından bu yana geçen dönemde, Türkiye soluna bakan biri, çok büyük savrulmaların yaşandığını görecektir. Bir cunta döneminin yaşanmış olması, bu savruluşa büyük bir etkidir tabii. Ancak, yine de bu kadar siyasi hareketi, böylesine savuranın tek başına cuntanın terörü olmadığı açıktır. Bu terör karşısında savrulmayan, yerinde duranlar da vardır. Cuntanın terörü, asıl etkisini, köksüz, zayıf yapılar üzerinde göstermiştir. Bu anlamda, cunta, denilebilir ki, çeşitli siyasi hareketlerde zaten varolan eğilimleri açığa çıkarmış, bunlar kendi zayıf temelleri nedeniyle esen sert rüzgarların önünde duramayıp savrulmuşlardır.

Bunun böyle olduğunun bir

diğer kanıtı da, savrulmaların cuntanın üzerinden uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen devam etmesidir. Gorbaçov rüzgarında, emperyalizmin dünya çapında terörünü artırdığı yıllarda da yeni bir savrulma dalgası yaşandı Türkiye’de. Karşı-devrim cephesinden gelen her rüzgar, onları biraz daha geriye savurdu.

1990’lı yılların sonuna yaklaştığımız bu süreçte, halen çok çeşitli savrulmalar görüyoruz. Önceki rüzgarlarda kısmen ayakta kalabilenlerin, veya kendini daha sonra az çok toparlayabilenlerin, bu defa farklı savrulmalar yaşadığı görülüyor. Emperyalist çözüm, barış politikaları, kimilerini önüne katmış götürüyor. Bu savruluşlar, bazen “taktik” adına yaşanıyor, savruluşun açıklaması bazen “birlik”ler oluyor, ama gerekçe şu veya bu olsa da sonuç değişmiyor. Böylelikle bir bakıyorsunuz ki, birbirinden oldukça farklı şeyler savunan **ÖDP**’si, **PKK**’sı, **SİP**’i, **MLKP**’si, **EMEP**’i... (hala farklı gerekçelerini söylemekte koruyor gibi görünseler de) aynı barış eylemlerinde, aynı taleplerde buluşabiliyorlar. Bu ve benzeri bileşimlere bakıldığında hangileri sağa, hangileri sola savrulmuş, birbirine karıştırmak da mümkün. Savruluşun yönünü asıl tayin eden elbette, kimin kimin ya-

nına geldiğinden çok, hangi politikada buluşulduğudur. Bu yanıyla bakıldığında da, savruluşun sürekli sağa olduğu açıktır. Keskin sloganlar, söylemler bunu değiştirmiyor.

Ülkemizde Marksist-Leninist olduğu iddiasında çok sayıda örgüt vardır. 12 Eylül öncesi bu iddiada bulunanların sayısı daha fazlaydı... Ülkemizde halk savaşını savunduğunu iddia eden örgütlerin sayısı da hiç az değildir. 12 Eylül öncesiyle bugün arasında yine bir fark var... Farklılıklar, Marksist-Leninist olduğunu iddia edenlerin, halk savaşını savunanların “**azalması**” yönündedir. Elbette bu aynı zamanda bir netleşme, saflaşmadır. Netleşme, belli iddialarla ortaya çıkan çeşitli grupların bu iddialardan uzaklaşmaları ve belki asıl yerlerine dönüşleriyle gerçekleşiyor. Peki, bu savrulmalar, neden ve nasıl yaşanıyor? Bu savrulmaları yaşayan örgütlenmelerin ortak özellikleri nelerdir?

Türkiye solunun geçmişinden söz ederken klasikleşmiş bir kavram kullanılır: “**50 yıllık revizyonist gelenek**”. İşte bu 50 yıllık revizyonist geleneğin en önemli özelliklerinden biri de ideolojik ve örgütsel bağımlılıktı. Devrimin yolunun netleştirilmesi ve bu yolda yürüyebilecek devrimci bir örgüt

Türkiye solunda ideolojik ve örgütsel bağımsızlığa sahip olunmayışın en yaygın biçimleri ve nedenleri şöyle sıralanabilir:
Şablonculuk,
taklitçilik,
enternasyonalizmin yanlış kavranışı ve uygulanışı, düzen içi eğilimler taşımak, kendine ve ideolojisine güvensizlik...

Solu kim yönlendiriyor gerçekten? Bir bakıyorsunuz emperyalist medyadan etkileniyor. Bir bakıyorsunuz TÜSİAD'ın bir söylemi etkiliyor onu. Tarihe ilişkin hemen tüm tahlilleri kendi sentezinin değil, üç beş aydının yazdığından, "orjinal" teorilerinden ibarettir.

anlayışının şekillendirilmesi, bu geleneği de yıkmak zorundaydı. Türkiye devriminin yolunda yürüyecek olanlar, ideolojik bağımsızlığa sahip olmalıydılar. **THKP-C**'nin çıkışı, bunun da gerçekleştirildiği bir çıkıştır.

Türkiye solunda ideolojik ve örgütsel bağımsızlığa sahip olunmayışın en yaygın biçimleri ve nedenleri şöyle sıralanabilir: **Şablonculuk, taklitçilik, enternasyonalizmin yanlış kavranışı ve uygulanışı, düzen içi eğilimler taşımak, kendine ve ideolojisine güvensizlik...**

İdeolojik ve örgütsel bağımsızlık çizgisinin terkedilmesi, kimileri tarafından "enternasyonalizm" arkasına gizlenmişti. 1960'lar Türkiye'sinde sola egemen olan anlayışa göre enternasyonalizm, **SBKP**'cilikti. **SSCB**'nin çıkar ve politikaları esas alınacak, örgütsel yapı, **SBKP**'nin Türkiye sorumlula-

rının şemsiyesi altında kurulup yönetilecekti. Bu enternasyonalistlik, hiç kuşku yok ki, Marksist-Leninist değildi. **THKP-C**, daha partileşme sürecinden itibaren bu tür ilişkilerin uzağında olmuştur. Yönümüzü, politikalarımızı diğer ülkelerin komünist partileri değil, Marksist-Leninist ilkeler ve Türkiye devriminin çıkarları belirlemiştir. O günden bugüne de bağımsızlığımızı ortadan kaldırabilecek hiçbir uluslararası ilişkiye girilmemiş, şu veya bu sosyalist ülkenin desteğini almak için **faydacılık** yapılmamıştır.

İdeolojik bağımsızlığın kaybedilmesinin bir diğer biçimi ise, şablonculukta ifadesini buluyordu. Devrim, başka ülkelerde nasıl olmuşsa, bizde de öyle olacaktı. Revizyonizmin üstesinden gelmek, Türkiye devriminin yolunu çizmek ancak, **"Marksizm-Leninizm'i bir dogma değil bir eylem klavuzu olarak"** kavrayarak, Marksist-Leninist ilkeler ışığında hareket edilerek başarılabildi. Bunun anlamı ise strateji, taktik ve politikaları, kendi ülke gerçeğine dayanarak belirlemektir. Her türden şablonculuğu, taklitçiliği reddetmektir. **THKP-C** bu çizgide yürüyerek 50 yıllık revizyonist geleneği ve karşısına dikilmeye çalışılan oportünist barikatları parçalamış, ülkemizde Marksist-Leninist çizginin temsilcisi ve uygulayıcısı olmuştur.

THKP-C bugün DHKP-C'dir; **THKP-C**'den **DHKP-C**'ye uzanan 30 yıllık uzun dö-

nemin en karakteristik özelliklerinden biri, **istikrardır**, aynı çizgide sağa-sola sapmadan bugünlere gelinmiştir.

İdeolojik ve örgütsel bağımsızlığımız, bu istikrarın en güçlü ayaklarından biridir. Parti-Cephe hiçbir zaman, diğer ülkelerin devrimlerini taklit etmeye kalkmamıştır. Ayaklarımız kendi ülke topraklarımıza basmıştır. Bugün 12 Eylül öncesi varolan onlarca örgütün büyük çoğunluğu yok olmuş, kalanların bir kısmı, büyük oranda "tabela örgütü" durumuna düşmüş, diğerlerinin de yine büyük bölümünün bugün savunduklarının dün savunduklarıyla ilgisi kalmamışsa, bunun en başta gelen nedeni, ayaklarının bu ülke topraklarına basmaması, omuzlarının üstünde kendi kafalarını taşımamalarıdır.

Solu, Kimler ve Neler Yönlendiriyor?

Solu kim yönlendiriyor gerçekten? Bir bakıyorsunuz emperyalist medyadan etkileniyor. Bir bakıyorsunuz TÜSİAD'ın bir söylemi etkiliyor onu. Tarihe ilişkin hemen tüm tahlilleri kendi sentezlerinden değil, üç beş aydının yazdığından, "orjinal" teorilerinden ibarettir. "Bir kitap okuyor", kalıp siyaset adına Kurtuluş savaşına yeni bir ad koyuyor. Bu tabii aynı zamanda ideolojik düzeysizliktir. Çeşitli durumlarda -mesela bir Çavuşesku olayında- çok rahat bir şekilde "emperyalist medyadan etkilendikler-

ini, bu nedenle yanıldıklarını... söyleyebilmişlerdir. Ama sorunun basit bir yanılgı değil, ideolojik bir sorun olduğu görülmek istenmiyor. Ortadaki soru şudur; sen “Komünist, devrimci, sosyalist” adına, sıfatına rağmen nasıl oluyor da emperyalist medyadan etkileniyorsun? Bu zayıflığın **kaynağı** nedir? Çok daha ilginç olanı da, emperyalist medyadan etkilenerek "yanıldıklarını" söyleyenler, bu yanılgılarıyla emperyalizmin yedeğine düşen politikaların altına imza atanlar, kendilerini "en Marksist-Leninist" olarak ilan etmekten de hiç geri durmuyor. Bu nasıl bir Marksist-Leninistlik ki, emperyalist medyadan bile etkileniyor?

Politika belirlerken, onu yönlendiren ya “güç”tür, güçlü olanın politikalarıyla paralellik kurarak ondan güç almayı hesaplar; ya insan hakları kurumlarıdır, aydınlarla yakınlaşabilmek

adına o geri politikaları benimser. Büyük iddialara sahip bir siyasi hareket olarak yönlendirilmesi gereken kesimlerin yönlendirmesi altında hareket eder. İdeolojisi, stratejisi belirsiz veya söylemde belli ama bu ideolojiye güvensiz olanlar, sürekli başkalarına bakıp, taklit etmeye çalışırlar. Kendi ideolojilerine güvensizlik, başkalarının yaptıklarına yerli-yersiz özentiler doğurur çünkü. Bakar kitle nerede, onun yaptığını yapmaya çalışır. Reformist ÖDP gibi olmak ister bir yandan, ama bir yandan da Cephe gibi olmak... Burjuvazinin, küçük-burjuvazinin çeşitli kesimleriyle reformistler gibi ilişkilere sahip olmak ister, onu bir şey sanır. Tabii bunları yaparken, kendi söylemlerinin, teorik görüşlerinin de baskılanması altındadır... Velhasıl bu çok yönlü etkiler altında bir o yana, bir bu yana savrulur durur.

Kendi Ayakları Üzerinde Duramayanın Desteği Çekildiğinde Yıkılır!

Çeşitli vesilelerle vurguladığımız gibi, diğer ülke devrimlerinin deneyimlerinden, mücadele ve örgütlenme yöntemlerinden yararlanmayı, onlardan öğrenmeyi, dersler çıkarmayı reddetmiyoruz. Bu dünya halklarının mücadelesinin zenginliğine sırt çevirmektir. Ancak bizim ülkemizin koşulları tamamen farklıdır. Anadolu topraklarında Marksist-Leninist olmak, bu farkı gözönüne alarak, bu

farklılığa özgü strateji, taktik, politika ve örgütlenme yöntemleri geliştirilerek mümkündür.

Bunu başarabilmenin yolu, Marksizmi bir eylem kılavuzu olarak kavramaktan geçer. Bu ideolojik sağlamlıktır. İdeolojik güvenin, ideolojik sağlamlığın olmadığı bir yerde, **başka güçlere bel bağlamak, kendine güvensizlik, bir çizgi tutturamama ve sağa sola sapsmalar** kaçınılmazdır. Ülke gerçeğinden kopuk üretilen strateji ve politikalar pratiğe geçirilmeye kalkıldığında arka arkaya gelen **başarısızlıkların** doğuracağı sonuç, ideolojiye, kendine ve halka güvensizlik olacaktır. Bu güvensizlikle yürümeye devam edildiğinde hataların kökeni, yanlış çizgide, yanlış kavrayışta değil, Marksizmde aranmaya başlanacaktır. Nitekim de öyle olmuştur. ‘90’lı yıllara gelindiğinde SBKP, AEP, ÇKP’nin yönlendirmesi ve etkisi altında olan örgütler, bunlarla birlikte dağılmaya, legalleşip düzenle bütünleşmeye, suçu da Marksizm-Leninizmin üzerine atmaya başlamışlardır. Sırtını ÇKP’ye, SBKP’ye dayayan, oradan destek alarak, onların vereceği desteğe güvenerek mücadele sürdüren gerilla hareketleri ise, sosyal sistemin dağılmasıyla birlikte silahlı mücadeleyi terketmişler, reformizmin yolunu tutmuşlardır. Emperyalizm karşısında korkuya kapılarak ilkelere sürekli tavizler vermeye, en sonunda onunla uzlaşarak barış masalarına oturmaya başlamışlardır.

Sen ancak sırtını bir yere dayayarak ayakta durabiliyorsan, sırtını dayadığın şey yokolduğunda, ayakta duramayıp düşeceğin kesindir. Bu bir fizik kuralıdır. Ama o arada, ya yaslanılacak yeni bir yer aranır, veya kendi başına ayakta durabilmenin yolu, yöntemi keşfedilir. Bunları keşfedemeyen ölür...

"Yalnız başına emperyalizme, oligarşiye ve onun uzantılarına karşı savaşmak, hiçbir teknik ile silahla değiştirilemeyecek dünyanın en büyük gücüdür. Bu kendine güvendir. Bu ideolojik sağlamlıktır. Dışarıda veya tutsaklıkta bizi yenilmez kılan ideolojik sağlamlığımız ve bunun getirdiği güven devam ettikçe, tüm saldırılara karşı yine zaferden zafere koşacağız."

Sen ancak sırtını bir yere dayayarak ayakta durabiliyorsan, sırtını dayadığın şey yokolduğunda, ayakta duramayıp düşeceğin kesindir. Bu bir fizik kuralıdır. Ama o arada, ya yaslanılacak yeni bir yer aranır, ve ya kendi başına ayakta durabilmenin yolu, yöntemi keşfedilir. Bunları keşfedemeyen ölür. Kendi başına ayakta durmayı öğrenmeyip, yaslanacak yeni bir yer bulanlar ise, ömrünü ancak biraz daha uzatmış, bir sonraki güçlü fırtınaya kadar idare etmiş olur. Ama sonu yine ölümdür. Mesela TKP, onyıllarca sırtını SBKP'ye dayamış, SBKP dağılınca da bir kaç yıl bile ayakta durabilecek iradeyi gösteremeyip kendi çöküşünü yaşamıştır. Mesela TDKP bir dönem Çin, Çin deyip durmuş, son-

ra Halk Savaşını reddedince, bu defa AEP'e yaslanmaya çalışmış, AEP tarafından tanınmak için olmadık şeyler yapmış, AEP yıkılıp gidince, dünyanın yeni koşullarında sırtını dayayacak yeni bir yer bulamamış ve kendini boylu boyunca legalizmin içine atmıştır. Fizik kuralı, siyasette de geçerli olmuştur.

Herkesin bildiği ve tanık olduğu gibi, 90'lı yıllarda reformist dalga tüm dünyayı sardığında bu dalgadan etkilenmedik. Marksizm bayrağını dalgalandırmaya devam ettik. Sosyalizmi tek başımıza savunmanın onurunu yaşadık. Emperyalizmin kendini en güçlü hissettiği, sosyalizmin ise prestij kaybettiği bu şartlarda, anti-emperyalist çizgimizi sürdürmekten, sosyalizmi savunmaktan vazgeçmedik. Bunun bedeli ağır olabilirdi. Olmuştur da. Ama bundan korkmayız. **Tam tersine bizi korkutacak olan şey, emperyalizme darbe vurmamak, sosyalizmi sahiplenmemektir.** Çünkü bu, devrimci bir hareket için kendi varlık şartlarının ortadan kalkmasıdır. Önderimiz Dursun Karataş'ın belirttiği gibi; **"Bugünün dünyasında, yalnız başına kalmayı göze almadan güçlü olmak ve düşmana karşı savaşmak mümkün değildir."**

"Yalnız başına emperyalizme, oligarşiye ve onun uzantılarına karşı savaşmak, hiçbir teknik ile silahla değiştirilemeyecek dünyanın en büyük gücüdür. Bu kendine

güvendir. Bu ideolojik sağlamlıktır.

"Dışarıda veya tutsaklıkta bizi yenilmez kılan ideolojik sağlamlığımız ve bunun getirdiği güven devam ettikçe, tüm saldırılara karşı yine zaferden zafere koşacağız."

İdeolojimizin doğruluğundan, mücadelemizin haklılığından hiçbir zaman şüphe duymadık. Devrimin niyetlere bağlı değil, bilimsel zorunluluk olduğuna inanıyoruz. Bu görevi yerine getirmek için tarihin omuzlarımıza yüklediği bu sorumluluğu taşımaktan gurur duyuyoruz. Düşmanı yenilgiye götürecek güç, asla askeri teknik güç değildir. Bu güç ideolojik güçtür. Eğer düşmanı yenilgiye uğratacak güç askeri-teknik olsa idi, bugüne kadar hiçbir devrim gerçekleşmemiş olurdu. Gelecekte de devrimlerin gerçekleşmesinden umudu kesmek gerekirdi. Ama umuttan öte, kazanacağımızın kesinliği vardır. Devrime, proletaryaya elveda diyenler, kişi olarak da, siyaset olarak da devrimin halk içindeki köklerine uzanamamış, sosyalizmin tarihsel kökleriyle buluşamamış, köksüz kişiler ve yapılarıdır. Bu halleriyle de, devrim karşı-devrim arasındaki savaşın güçlü fırtınalarına dayanamamışlardır.

İlkeli ve Tutarlı Olmak, Sağlam Bir İdeolojiyi ve Bedel Ödeyebilen Bir Pratiği Gerektirir

İdeolojik sağlamlık ve bunun

kazandırdığı güven sayesinde ki, siyasette ilkelerde tavizsiz, tutarlı olmak, hiçbir koşulda düşmanla uzlaşmamak ve dediğini yapmak, yaptığını savunmak, Parti-Cephe tarzının önemli özelliklerini oluşturur.

Dışımızdaki "sol"da ilkeli ve tutarlı olmak değil, tam tersine ilkesizlik ve tutarsızlık, dün söylediğini bugün unutmak, bugün söylediğini yarın savunmama, reddetme vardır.

İlkeli ve tutarlı olmak fedakar olmayı, bedel ödemeyi göze almayı gerektirir. Bu ise ancak ideolojik olarak sağlam olmakla, kendine güvenmekle mümkündür. Çünkü bedel ödemek, fedakarlık yapmak gerektiğinde bunu yapamayanlar, o süreci yokolmadan aşabilmek için, ilkelerinden, çizgisinden ta-

viz vermek zorundadırlar. Ülke-miz devrim tarihinde 12 Eylül cuntası yılları ve bu dönemde hapishaneler, bedel ödemeyi, fedakarlığı gerektiren dönemlerden biridir. Ama fedakarlık yapmayı, bedel ödemeyi göze almayanlar ilkelerini, inançlarını, halkı mücadeleye çağıran sözlerini unutarak, yurtdışına kaçarak, mülteciliği seçmişlerdir. Kaçamayıp hapishaneye girenlerin kimileri cuntanın karşısında hazırola geçip, İstiklal Marşı söylerken, kimileri "derinlikli politika" adına Tek Tip Elbiseyi meşrulaştırmış, kimileri cuntanın mahkemelerinde günah çıkarıp "biz devleti yıkmayı düşünecek kadar aptal değiliz" diyerek tövbe-bekar olmuşlardır.

Devrimci Sol önderliği, kadroları ve savaşçıları, Ölüm Oruçlarında şehitler vererek, savunma, görüş, havalandırma gibi tüm haklarının gaspedilmesini göze alarak, gereken fedakarlığı göstermişler, bedel ödemişlerdir. Ama siyasi kimliklerinden, ilkelerinden ve tutarlı devrimci, uzlaşmaz çizgilerinden asla taviz vermemişlerdir.

Burada şu mutlaka görülmelidir; bunlar yalnızca "o dönem" ilişkin tartışmalar olmayıp, sonraki süreçleri de belirleyen tavır ve anlayışlardır. Mesela şu olaya bakalım. Sol'un hemen her kesimi, yıllardır emperyalizm ve oligarşinin her saldırısının ardından "Hesap soracağız" demesine karşın, bir türlü hesap soran bir mücadele

çizgisi izleyemez. Ne kitlesel, ne askeri anlamda hesap soran eylemlere girişmez. Emperyalizm ve oligarşiden hesap sormak demek, emperyalizm ve oligarşinin şiddetini, terörünü **üzerine çekmektir**. Bu şiddetin, terörün hedefi olup kayıplar vermek, bedel ödemektir. Açık ki, bu şiddeti ve terörü, ödenecek bedelleri göze almayanlar oligarşi ve emperyalizm karşısında ilkeli ve tutarlı olamaz, hesap soramazlar. 1984'lerin hapishanelerinde olan da, 1990'lı yıllarda dışarıda olan da budur.

İdeolojik sağlamlık, netlik olmadan kitleselleşmek, nice-lik ve nitelik olarak büyümek, gerçek anlamda politik bir güç olmak mümkün değildir. Çünkü güç olabilmek, ancak doğru bir stratejiye, doğru politika ve taktiklere sahip olmakla mümkündür. Bunların olmadığı yerde büyüme değil, küçülme vardır. Büyümeyen tersine küçülenlerin reklamcılıkla, grupçulukla, faydacı, hesapçı, ilkesiz, tutarsız politikalarla güç olmaya çalışması kaçınılmaz bir sondur. "Sol"un grupçu, reklamcı, faydacı, ilkesiz ve tutarsız politikalarının, bunun pratiğe yansımaları olan tavır ve davranışlarının nedeni budur. **Güce tapmanın, kuyrukçuluk, taklitçilik** yapmanın nedeni de budur.

Sol, Cephe'yi eleştirmeden duramaz. Çünkü Cephe'yi eleştirmek adeta varlık şartı gibidir. Ama bu eleştirinin zemini sağlam değildir, bir bakmış-

İlkeli ve tutarlı olmak fedakar olmayı, bedel ödemeyi göze almayı gerektirir. Bu ise ancak ideolojik olarak sağlam olmakla, kendine güvenmekle mümkündür. Çünkü bedel ödemek, fedakarlık yapmak gerektiğinde bunu yapamayanlar, o süreci yokolmadan aşabilmek için, ilkelerinden, çizgisinden taviz vermek zorundadırlar.

30 yıllık mücadele tarihimize, içinden geçtiğimiz zorlu dönemeçlerde sarsılmamışsak, bölünüp-parçalanmamışsak, politik olarak tıkanmamışsak, sağdan soldan etkilenmeyip kendi ayaklarımız üzerinde durabilmişsek, bu ideolojik netliğimiz, Marksist-Leninist çizgide yürüyor oluşumuz sayesinde. Bu çizgi devrime olan inancımızın, cesaretimizin, kararlılığımızın, uzlaşmaz oluşumuzun, kendimize ve halkımıza duyduğumuz güvenin ifadesidir.

sınız çoğu kez eleştirdiklerini taklit etmeye çalışıyorlar. Doğal olan budur; ideolojik anlamda kendine güvenmeyenler, sonuçta etkilenmekten de kurtulamaz. Biri, asıl siyasi çizgisi oldukça uzak olduğu halde, silahlı mücadele vermeye girer, bir diğeri işçi sınıfı teorilerinden mahallelere gelir, bir başkası halkın adaleti demeye başlar, bir başkası Halk Meclislerinin yerine Mahalle meclislerini kurmaya kalkışır, sonuçta bunların hepsi Parti-Cephe'nin strateji ve taktiklerinden

alınmışlardır. İdeolojik olarak güçlü olmayanlar, başkalarının ideolojilerinden etkilenmek durumundadırlar. İstedığınız kadar eleştirin, reformist veya maceracı, şu bu deyin, bu ideolojinin etkisi altında kalacaksınız.

30 yıllık mücadele tarihimize, içinden geçtiğimiz zorlu dönemeçlerde sarsılmamışsak, bölünüp-parçalanmamışsak, politik olarak tıkanmamışsak, sağdan soldan etkilenmeyip kendi ayaklarımız üzerinde durabilmişsek, bu ideolojik netliğimiz, Marksist-Leninist çizgide yürüyor oluşumuz sayesinde. Bu çizgi devrime olan inancımızın, cesaretimizin, kararlılığımızın, uzlaşmaz oluşumuzun, kendimize ve halkımıza duyduğumuz güvenin ifadesidir. Bu çizgi devrimi gerçekleştireceğimizin, dünyayı bir kez de Türkiye'den saracağımızın garantisidir.

**Kendi İdeolojisine,
Gücüne Güvenmeyenler
Savaşamazlar;
Savaşmayanlar, Birlikler
Oluşturamazlar**

İdeolojik bağımsızlığa sahip olup olmamak, birlik sorunu açısından da son derece belirleyici bir rol oynamaktadır. Kendi gücüyle, iradesi ve kendi politikalarıyla bağımsız bir mücadele hattına sahip olmayıp, yıllardır genel olarak çok çeşitli kesimlerin sürdürdüğü mücadelenin gölgesi altında siyaset yapanlar, birliklerde doğ-

rudan görev, sorumluluk ve risk yüklenecekleri için ya birliklerden uzak durmaktadırlar, ya da "birlikçi" görünmenin baskılanması altında bir birlikte yer almışlarsa, o birliği kendilerinin rahat hareket edebileceği bir şekilsizliğe sokmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Böyle bir birlikte çıkan sorunların nedeni son derece açık ve yalın olmasına rağmen, bu açık gerçeğin görülmesini engellemek için de birliği onlarca, yüzlerce farklı sorunla uğraştırıp dururlar. Gine Devrimi'nin önderi Amilcar Cabral'ın dediği gibi: **"Dayanışmanın temeli son derece basittir. Savaşmak."**

Hemen herkes, 71-72'de silahlı mücadele yürüten devrimci hareketler arasındaki dayanışmayı, birliği sık sık örnek verir. Evet, onlar bu konuda görkemli örnekler, görkemli dostluklar yaratmışlardır. Çünkü birlik için bu basit temele sahiptirler. DHKP önderliği bu durumu bugünün koşulları açısından şöyle değerlendirmişti:

"Türkiye solunun cephele kurup hayata geçirememesi, savaşmamasındandır. Bu savaşmama, savaştan kaçış anlayışı, sürekli olarak olması gereken ve yapılabilecek olanları değil, gerçekleşmesi mümkün olmayanları gündeme getirerek, savaştan kaçışın teorisini yapar ve nedenleri hep başka yerde arar. Bu nedenledir ki, dünya ve Türkiye halkları için ortak bir zeminde birleşip güç ve eylem birliği temelinde, oligarşiye

karşı daha güçlü bir mücadele hattının ortaya çıkartılması amacıyla yaptığımız tüm öneriler, çabalarımız hep reddedilmiş veya sabote edilmiştir. Savaşmamanın, savaşmamanın getirdiği korku ve kendine güvensizlik, savaşan ve iddialı bir güçle yapacağı eylem ve güç birliğinde maskesinin düşeceği ve elinde kalan üç beş kişiyi de koruyamayacağı düşüncesini doğurmakta, bu nedenle ısrarla kaçmaktadır." (DHKP Kongre Raporu, s.297)

Bu ideolojik güvensizlik içinde gelişen yanlardan biri de **bencilliktir**. Pek çok kesim ancak kendisine yönelik bir şey olunca harekete geçmektedir. Başkalarına destek vermeyi, dayanışmayı kendisi açısından zararlı görmektedir. Kürt ulusalıcı hareketin ben merkezçiliği, oportünizmin rekabetçiliği, reformizmin duyarsız,

sorumsuz çizgisi, adeta dayanışmayı ortadan kaldıran bir tablo ortaya çıkarmaktadır. Dayanışma, dostluk, bu anlayışlar nedeniyle pek de hatırlanmayan değerler haline dönüşmüştür. Bu, 90'lı yıllarda çok daha çarpıcı yaşanmasına rağmen, kökeni 80 öncesine uzanan bir şekillenmenin sonucudur:

"SBKP, ÇKP ve AEP'in dünya soluna bulaştırdığı pragmatizm sonucunda, revizyonist sistemin yıkılmasıyla birlikte, kendilerini yalnız ve güçsüz hisseden, revizyonizme güvenerek, ondan etkilenerek şekillenen örgütler, revizyonizmin teslimiyetine ortak olmamakla birlikte, onun pragmatik anlayışını yalnızlık ve güçsüzlük koşullarında çok daha kaba bir şekilde uygulamaktadırlar. Öyle ki, enternasyonalizm ve devrimci dayanışma sözleri gerçek anlamlarını yitirerek, içi boş sözcükler haline dönüşmüş, devrimci dayanışma ilişkilerinin yerini, kapitalizmin karşılıklı çıkar ilişkileri almıştır. Bir örgüt diğer bir devrimci yurtsever örgütle ilişki geliştirirken, karşılığında ne alacağının hesabını yapmaktadır... Genel durum budur." (DHKP Kongre Raporu, Dursun KARATAŞ, s.235)

Gerek bu hesaplar, gerekse de ideolojiye güvensizlik, iş yapacak tüm birlik önerilerinin cevapsız kalmasına neden olmakta, devrimcisi, demokrasi, yurtseveri daha çok "birlik yaptık işte" demeyi mümkün

kılacak, ama kendilerine gerçek bir birliğin sorumluluğunu, yükünü yüklemeyecek birlikleri tercih etmektedirler.

Demokratik mücadele alanında bugün birlikler, platformlar **enflasyonu** vardır. Kimi ülke çapında, kimi bölgesel, kimi de şehirlere özgü yüzlerce platformdan sözedilmektedir. Çoğu kimler tarafından kurulmuştur, kimler üyedir, hala sürmekte mi, yoksa dağılmış mıdır, bunlar duyarlı devrimci demokrat kesimler için bile sırdır. Ama bu kesimler, Demokratik Muhalefet Meclisi gibi, daha ciddi, işlevli, etkinlik kurabilecek önerilere kulak tıkamaktadırlar. Platformlarda bir nevi yasak savılmaktadır. Demokratik Kitle Örgütlerinin durumu böyle de, devrim, iktidar gibi iddiaların sahibi siyasi hareketlerin durumu daha mı farklı sanki? Hayır, onlar da Demokratik Muhalefet Meclisi gibi önerilere kulak tıkarken, bunda reformistlikler keşfederken, çapı, sınırı, işlevi belirli "Demokrasi Platformları"na, "Özelleştirme Karşısı Platform"lara veya daha pek çok başka "platform"a çok önemli roller yükleyip, onlara katılma çağrıları yapmakta, onların sıradan, basın açıklaması gibi "etkinlik"lerini bile mücadele açısından büyük önemler yükleyerek yansıtmaktadır.

Halk Meclisleri, veya diğer alanlarda Meclisler kurulması önerisi karşısında da solun durumu, bir kaçıştır. Meclisler kitlelere söz ve karar hakkını vermektir. Bundan daha isteni-

Kitleler bilinçleriyle orantılı doğru kararlar alabilirler. Devrimci grupların gerçekten kitlelerle bağları varsa ve kendilerine güveniyorlarsa, kitleleri eğitirler ve doğru kararların çıkmasını sağlarlar. Bunu yapma gücünü kendinde bulamayanlar, kitle örgütlenmelerinden kaçmaktadırlar.

İdeolojik ve örgütsel bağımsızlıktan yoksun olmanın yeni ve çok daha uç noktadaki örnekleri de eklendi Türkiye solunun tarihine. DHP bu örneklerden en dikkat çekici olanıdır. Adından işlevine kadar hemen herşey başka bir iradenin ürünüdür. Ama sanki “bağımsız” bir iradeymiş gibi kendini ortaya koymakta veya böyle kabul ettirmeye çalışmaktadır.

lir ne olabilir? Ama teoride, söylemde tabandan, kitlelerin iradesinden, söz ve karar hakkından sözedenden, bu meclislerden bucak bucak kaçıyorlar. Nedenleri üzerinde farklı yazılarda uzun uzun durduk. Konumuzla bağlantılı olan yanıylar, bu kaçışta da tam anlamıyla bir ideolojisine güvensizlik vardır. İdeolojisinin, politikalarının kitleler içinde anlaşılacağından, hakim olacağından emin değildir. Bu nedenle kitle iradesinden korkmaktadır. Halkın birliğinden dernek veya sendika ele geçirmeyi, biraz reklam yapabilmeyi anlayanlarla, halk kitlelerinin birliğini sağlamak elbette mümkün değildir.

Kitleler bilinçleriyle orantılı doğru kararlar alabilirler. Devrimci grupların gerçekten kitlelerle bağları varsa ve kendile-

rine güveniyorlarsa, kitleleri eğitirler ve doğru kararların çıkmasını sağlarlar. Bunu yapma gücünü kendinde bulamayanlar, kitle örgütlenmelerinden kaçmaktadırlar. Bugün ülkedeki sendikaların, derneklerin büyük çoğunluğu kendi kitlelerini eğitmek ve bu kitleleri hareket ettirmek yeteneğinden yoksundurlar. Bundan adeta kaçınılmaktadır. En iyileri ancak ekonomik temelde bir kısım kitleyi hareket ettirebilmektedir. İdeolojisini güvenmeyenler, kitleler onların çağrılarına kulak versin, ama söz, karar hakkı olmasın istiyorlar.

Gelelim "merkezi" düzeydeki birliklere. Kendi ideolojisine güvensizlik, taklitçilik, rekabetçilik, güce tapma, herşey bu düzeyde çok daha net ortaya çıkmaktadır. Bu açıdan yaklaşık 6 aylık pratiğiyle **Birleşik Devrimci Güçler Platformu (BDGP)**, şimdiden karakteristik bir örnek olma yolundadır. BDGP, ideolojik bağımsızlığın olmadığı yerde, ortaya nasıl sonuçlar çıkabileceğine çok çarpıcı bir örnektir.

Pragmatik bir politika, BDGP içinde yeralan herkesi, birliğin örgütsel yapısının oluşturulmasında da, birliğin izleyeceği politikalarda da teslim almıştır. Kendi ideolojilerine güvenmeyenler, güce tapanlar, bu birlik içinde biraraya gelmiş, kendilerine dayatılan her şeyi kabul etmişlerdir.

Subjektivizm ve pragmatizm meşrulaştırılmıştır BDGP içinde. Cephe'ye düşmanlık

meşrulaştırılmıştır. Darbeci kontralar meşrulaştırılmıştır. Birliğin bazı bileşenleri hala bunları kabul etmemekte, ama altı aylık pratik ortadadır.

İdeolojik ve örgütsel bağımsızlıktan yoksun olmanın yeni ve çok daha uç noktadaki örnekleri de eklendi Türkiye solunun tarihine. **DHP** bu örneklerden en dikkat çekici olanıdır. Adından işlevine kadar hemen herşey başka bir iradenin ürünüdür. Ama sanki “bağımsız” bir iradeymiş gibi kendini ortaya koymakta veya böyle kabul ettirmeye çalışmaktadır.

Biz bu tür politikaların tutarsızlığını çok açık olarak ortaya koymuşuzdur. Bu girişim siyasal anlamda da zaten bir açmazın ifadesiydi. PKK'ya sormuşuzdur; DHP olacaksa, niye PKK Türkiyelileşiyor? PKK Türkiyelileşecekse, DHP'ye ne gerek var?

Bu tarz da kendini BDGP içinde meşrulaştırmıştır.

Kimse, hemen hiç bir şeyi sormamış, tartışmamıştır. Arada bir öylesine sorular sormuşlar tabii ki. Ama öyle bir teslim oluş vardır ki, aldığı cevabı bile açıklayamamaktadır. BDGP'nin kuruluşu resmen içinde yeralan herkes tarafından **SAN-SÜRLENDİ**. Anlaşıyor ki, DHKP-C'nin yokluğu tartışılmış veya yarım ağızla sorulmuş. Ama nasıl tartışıldı, onca sorumuza rağmen kimse tarafından hala açıklanmıyor, **açıklanamıyor!** Orada iradeler teslim edilmiştir. Birileri dayat-

mış, diğerleri buna teslim olmuştur. İdeolojik bağımsızlık, böyle böyle ortadan kalkıyor işte. Sonra sıra daha önce hakkında onlarca eleştiri yazısı yazılan politikalara angaje olmaya gelir. Ki gelmiştir.

Bu kendine güvensizlik, yıllarca PKK eleştirisi yapmaya götürmüştür solu. Halen de çeşitli kesimler bunu sürdürmektedir. Devrimimiz, PKK'nın yanlış eylem çizgisinin, milliyetçiliğinin, pragmatizminin yükünü de taşımaktadır. Bu yanlış çizgi, oligarşiye şovenizmi geliştirecek bir zemin sunmuş, pragmatizmi, solda ilişkileri önemli tahribatlara uğratmıştır. Devrim-

ciler, devrime ve halka karşı sorumlulukları gereği bunları eleştirmek zorundadırlar. Kimsenin, devrime böyle zararlar vermeye hakkı yoktur. Ama eleştirmeyi "güç" ilişkilerine göre belirlemeye başladığınızda, zaten siz birilerine doğrudan veya dolaylı tabii olmaya başlamışsınız demektir.

İdeolojik kimliğini yitirmenin bir başka örneği **ÖDP reformizmidir**. Avrupa solu ne yapıyorsa onu taklit ediyor. Senin halkın yok mu, senin aklın yok mu, senin geleneklerin, tarihin yok mu? Ama dönüp onlara bakmıyor. Geçmişte "Türkiye gerçeğini" en fazla yansıtmakla övünen DY geleneği, bugün eylem biçimlerine, sloganlarına kadar çok kaba bir taklitçi durumundadır. DY, bu gerçekten koptukça bozulmuştur. Çünkü ideolojik bağımsızlık tümüyle kaybedilmiş, burjuvazinin ideolojik etki alanına girilmiştir.

İdeolojik bağımsızlığa veya güvene sahip olmayanlar, **ideolojik mücadeleden de doğal olarak kaçarak**. Çünkü hiç bir şeyi savunmakta, kararlı, ısrarlı, emin değillerdir. Yarın bundan vazgeçip bir başka şeyi savunmaları ihtimal dahilindedir. Bu yüzden, tartışırken bile "**çok yönlü**", "**çok anlamlı**" tartışırlar, farklı yorumlara açık kapılar bırakırlar, bunlar yarın zor durumda kalmamak için gereklidir. Bazen tartışmayı, kendi istedikleri soyut zeminlere çekmeye

çalışıp, pratikten somuttan kaçarak. Kaçış bazen "**falan dergiyi okutturmamaya**" kadar varır. Ama bu da, o siyaseti içten içe çürüten, ideolojik güvensizliğine yeni güvensizlik halkaları ekleyen bir yöntem olmaktan başka bir işe yaramaz. Tartışırken, eleştirirken, tavır açıklarken hep kim ne diyor, ne yapıyor diye sağa sola bakar. Herkesin ne olup olmadığında hemfikir olması gereken Aydınlık ihbarcılarına tavır alırken bile sağı solu gözetir, onda yararlanabileceği bir şey varsa, ona ilişkin tesbitlerini unutup pekala farklı ilişkiler geliştirir; sonra herkesin tavır aldığını görünce, herkesten en keskin tavırla çıkar ortaya.

Farklı kültürlerin, farklı politikaların uzun yıllar sürdüğü topraklarda hiç bir şey emek ve sabır harcanmadan gerçekleştirilemez. Bunu biliyoruz. Bu yüzden, ne düşman cephesinden gelen saldırılardan, ne dost cepheden gelen düşmanlıklardan dolayı moralimizi bozmuyor, umudumuzu kırmıyoruz. İdeolojimize güveniyoruz. Sonuçta bu ideolojinin ve bunun ifadesi olan politikalar etrafında solun ve halkımızın birleşeceğine inanıyoruz. İdeolojik anlamda bağımsızlığı olmayanlar, dediğimiz gibi, rüzgarların önünde fazla dayanamazlar. Kimileri olumsuz rüzgarların altında sağa, düzenin icazetine savrulurken, Cephe'nin devrimci rüzgarı da kimilerini devrimci cepheye çekecektir.

İdeolojimize güveniyoruz. Sonuçta bu ideolojinin ve bunun ifadesi olan politikalar etrafında solun ve halkımızın birleşeceğine inanıyoruz. İdeolojik anlamda bağımsızlığı olmayanlar, dediğimiz gibi, rüzgarların önünde fazla dayanamazlar. Kimileri olumsuz rüzgarların altında sağa, düzenin icazetine savrulurken, Cephe'nin devrimci rüzgarı da kimilerini devrimci cepheye çekecektir.

HALKIN ADALETİ

Adaletin sağlanması tarih boyunca halkların en temel özemlerinden biri olmuştur. Eklemek için ayaklananlar da, toprak için onyıllarca savaşanlar da, demokrasi için mücadele edenler de “**adalet**” demişlerdir. Kölelerin isyanında da, feodalizme karşı burjuvazinin mücadelesinde de, köylülüğün ve nihayet işçi sınıfının mücadelesinde de hep “adalet” istenmiştir. Çünkü adalet tüm bu taleplerin özünde vardır; bu taleplerin birleştiricisi ve bileşkesidir.

“**Adalet**” bugün de kitle eylemlerinin temel talebi durumundadır. “**Adalet İstiyoruz!**” sloganı hemen pek çok kitle eyleminde en sıklıkla duyulan slogandır. Kayıp ve şehit yakınlarının eylemlerinde, işçilerin ücret artışı mücadelesinde, memurların sendika hakkı mücadelesinde, gecekondulu halkının mücadelesinde adalet isteği vardır. Bu talep, her ne kadar Susurluk’la birlikte çok daha öne çıkmış olsa da, süreci 90’lı yılların başına götürmek gerekir.

1990’lı yıllar, ülkemizdeki sınıflar mücadelesinde “adalet” kavramının daha sık telaffuz edildiği yıllardır. Bu adalet, halk düşmanlarına yönelen devrimci şiddet eylemleriyle özdeşleşerek gündeme gir-

miştir. Soyut bir adalet olarak değil, “**Halkın adaleti**” olarak adlandırılmıştır.

Halkın adaleti, esas olarak DEVRİMCİ SOL’un 90’lı yılların başındaki devrimci şiddet eylemleriyle birlikte netleşmiş ve yerleşmiştir. Bu dönemdeki devrimci şiddet eylemlerimiz bir yanıyla 1980’den 90’a uzanan cunta yıllarının hesaplaşmasıdır. Halkın bu yıllar boyunca cuntanın terörü altında biriken öfkesinin, halk kurtuluş savaşçılarının namlularından çıkan

Bugün, Susurluk Devleti’ne karşı yapılan hemen tüm eylemlerin ortak noktası “adalet isteği”dir. Halkın kitlesel eylemleri ve halk kurtuluş savaşçılarının namluları, işte bu aynı arayışta buluşmaktadır. Faili meçhullerin, kayıpların, infazların, binlerce operasyonun hesabı, halkın adalet arayışında somutlanmaktadır.

kurşunlarla ifade edilmesidir.

Devrimci şiddet eylemlerinin bu muhtevası, **kendiliğinden** ortaya çıkmış değildir. Devrimci Sol’un kitlelerin taleplerini, duygularını doğru tesbit etmesinin bir ifadesidir. 1990’daki “**Değerlendirme ve Faaliyet Raporu**”nda bu süreçteki eylemler şöyle değerlendirilmişti:

“İşkenceci ve halk düşmanı kişi ve kuruluşlara yönelik cezalandırma eylemlerimiz, 1,5 yıllık silahlı eylem pratiğimizin en çarpıcı yanını oluşturuyor... Eylemlerimizin temel perspektifi 'devrimci adalet' anlayışını geliştirmek ve yaymaktır...”

*Silahlı mücadeleyi geliştirme ve silahlı eylemleri yayma kararı aldığımızda, hangi halkı yakalayıp, ilerleyeceğimiz konusu da önem taşıyordu. Çünkü silahlı mücadele halkın sempati ve desteğini kazandıracak **nesnel bir temele** dayanmadan gelişemezdi... Her türlü adaletsizliğin egemen olduğu koşullarda, biz, 'adalet'in uygulayıcısı, haksızlığa, işkenceye uğrayan insanların sesi olmayı başarabildiğimiz ölçüde, şiddet temelinde gelişen eylemlerimiz de etkili olacaktı. Ve nitekim, bu perspektife dayalı eylem pratiğimiz toplumun nispeten geniş kesimlerinde meşruiyet kazandı.”*

Bu adaletin hedefi, halka karşı işlenen suçların hesabının sorulmasıdır. Elbette halka karşı işlenen suçların tümü için ölüm cezası öngörülmez. Ama işkence, infaz, katliam suçlarının bu kategoride olduğu açıktır. Bu

ilan da edilmiş, suçlular defalarca uyarılmıştır. Pek çok durumda suçlular ismen de açıklanmıştır. Ancak bu mutlak bir zorunluluk da değildir. Kurum olarak halka düşman olan ve bu suçları işleyen kurumların tüm personeli aynı suçun ortağıdır. Cephe, sürekli olarak, herkesi bu kurumlarda çalışmamaları yönünde uyarılmış, bunun o suçların ortağı olmak anlamına geldiğini belirtmiştir.

Susurluk ve devamındaki süreçte, devletin tüm pisliklerinin ve zulmünün açığa çıkması, halkın adalet talebini ve arayışını daha da güçlendirmiştir. Bugün, Susurluk Devleti'ne karşı yapılan hemen tüm eylemlerin ortak noktası "adalet isteği"dir. Bu isteğin güçlülüğünün en açık göstergelerinden biri de, az çok süreklilik ve kitlesellik sağlanan eylemlerin çoğunun kayıplar, katliamlar, katillerin cezalandırılması çerçevesinde bu taleple bütünleşmiş eylemler olmasıdır. Halkın kitlesel eylemleri ve halk kurtuluş savaşçılarının namluları, işte bu aynı arayışta buluşmaktadır. Faili meçhullerin, kayıpların, infazların, binlerce operasyonun hesabı, halkın adalet arayışında somutlanmaktadır. Cephe'nin son dönemdeki pek çok eylemi, dört Cepheli'nin 31 Mart'ta kaybedilmesi nezdinde tüm kayıpların hesabının sorulmasına yönelmiştir. Bu hesabı sorarken, kayıpların sorumlusu olan Susurluk Devletinin kurumlarına vurulmuştur.

Kayıpların hesabını sormak, "**Kayıplar Nerede?**" sorusunu gündemde tutmak amacıyla seçtiğimiz hedeflerden biri de **Sultanahmet Adliyesi**'ydi. Bu

hedef, "adalet" kavramını değişik açılardan bir kez daha tartışma gündemine soktu. Oligarşinin hezeyanları ve demagojilerinin dışında, devrimci, demokrat sıfatıyla tanınan çeşitli çevreler de, seçilen "**hedef**" itibarıyla bu eylemi eleştirdiler.

Eylemimizi desteklemeyen-

O halde, Sultanahmet Adliyesi'nin bombalanmasını, hedef seçilmesini eleştirenler, öncelikle bu adliyenin kimin adına adalet dağıttığını, kimin yargısı olduğunu cevaplamalıdır. Sultanahmet veya bir başka adliyedeki yargı bağımsız mı?

ler, onaylamayanlar olabilir elbette. Bunlar eylemlerimizi eleştirebilir de. Ancak devrimci veya demokrat sıfatını taşıyanlar, bu eleştiriyi yaparken, asla Susurluk Devleti'ni savunan bir konuma düşmemelidirler.

Sultanahmet Adliyesi'nin bombalanmasını eleştiren çeşitli demokrat çevreler, bu eleştiriyi yaparken seçtikleri gerekçeler itibarıyla **faşizmin adaletini, Susurluk devletinin yargısını** savunan bir konuma düşmüşlerdir. Nedir eleştiri? Yargının, adaletin hedef alınması. Evet, Sultanahmet adliyesi bir yargı kurumdur. Adalet mekanizmasının bir parçasıdır. Ancak yeryüzünde sınıflardan bağımsız bir yargı ve adalet yoktur. Bir sömürü düzeninin adaleti, yargısı, o sömürü düzenini korumak içindir. Temeli budur. Dolayısıyla yargı, adalet hedef alınmıştır demek esasında soyut bir karşı çıkıştır. **Kimin** yargısının, **kimin** adaletinin hedef alındığı, bu noktada bir karşı çıkışın olup olmadığı önemlidir.

O halde, Sultanahmet Adliyesi'nin bombalanmasını, hedef seçilmesini eleştirenler, öncelikle bu adliyenin kimin adına adalet dağıttığını, kimin yargısı olduğunu cevaplamalıdır. Sultanahmet veya bir başka adliyedeki yargı bağımsız mı? Bu adliyeler, yargıya karışılıp karışılmaması, ne kadar bağımsız olup olmadıkları bir yana, **hangi yasalara göre** "ceza" veriyorlar? Bu yasalar kimin çıkarlarını korumak için oluşturul-

muş yasalar mıdır?

VURDUĞUMUZ faşizmin adaletidir. Vurduğumuz, işkenceyi meşru gören, yüzlerce duruşmada tutsakların işkence izlerini göstermeleri karşısında “mahkememizi ilgilendirmez” kararları alan bir yargı mekanizmasıdır. Vurduğumuz, tutsakları salonlardan atan, savunma hakkını ortadan kaldıran bir yargıdır. Vurduğumuz, devrimcileri ve halkı her vesileyle en ağır hapis ve para cezalarına çarptırırken, mafyacıları, kontrgerillacıları, soyguncuları, uyuşturucu tacirlerini, işkencecileri, ölüm mangalarını birer birer aklayıp, serbest bırakan bir yargıdır.

Vurulan işkenceler, kayıplar karşısında kör, sağır olan, kontrgerillanın denetimindeki bir yargıdır.

Eylemlerimiz Susurluk adaletine, Susurluk devletinin yargısına yöneliktir. Halkın öfkesi vardır bu eylemlerde. Bu eylemler halkın “adalet istiyoruz” sloganlarına cevaptır. Halktan yana olanlar, halkın taleplerini görmezden gelemeyiz.

Susurluk soruşturması başta olmak üzere hemen her konuda Meclisten, düzen partilerinden umudunu kesmiş olan kitlelere “**bağımsız yargıya güvenin**” deniyor. **Diyenler kimler?** Düzenin sahipleri, işbirlikçileri ve düzenin icazeti altında yaşayanlar. Vurduğumuz, Susurluk devletinin sığındığı son demagogi kalesidir. Eylemimize “bağımsız yargı”ya yönelik bir saldırı diye karşı çıkanlar, bu demagojiye güç vermekten başka bir

Reformistler adaleti savunamazlar. Düzenin adalet kurumlarını savunanlar, meşru görenler adaleti savunamazlar. Düzeni meşru görmek düzenin adaletini de meşru görmektir.

şey yapmış olmazlar.

Sözde ne derlerse desinler, düzenin adalet kurumları, reformistlerin ve tüm küçük burjuva kesimlerin düzen içinde en güvendikleri kurumlardır. Devrimci şiddet eylemleri, özellikle doğrudan düzenin adaletini temsil eden kişi ve kurumlara yöneldiğinde gösterdikleri tepki bunun bir kanıtıdır. Oysa kimdir savundukları? DGM’ler, Ağır Cezalar, hepsinin yaptığı ortadadır, bunlardaki çok çeşitli davaların gelişim seyri ortadadır. Bunların uymak, uygulamak zorunda oldukları yasalar ortadadır. Dolayısıyla esasında hedef alınan ne tek başına şu veya bu savcı, hakim, ne de şu veya bu adliye binasıdır. Onların şahsında bütün bir adalet sistemine vurulmaktadır.

Düzenin adalet kurumlarının zaman zaman üç-beş işkenceciye üç-beş yıl ceza vermesi, bir üst düzey bürokrati hatta bir bakanı yargılayabilmesi esas olarak düzenin kendi bekası açısından zorunludur. Düzen bunlarla kendini aklamakta, işkencelerin, in-

fazların, yolsuzlukların, devletin ve sistemin işi değil, “**münferit**” oldukları imajını yaratıp, düzendeki tüm **kötülükleri kişiselleştirmektedir**. Düzenin en temel gözboyama manevrası budur. Reformistler ve küçük burjuvazi işte bu manevraya çok kolaylıkla kanmaktadır. Kanmaları **siyasal yetersizliklerinin** sonucu **değil**, siyasal **tercihlerinin** bir sonucudur. Düzen içinde hala pek çok şey yapılabilecek olmasına bağlanan umut, reformizmin varlık şartıdır. Bunun mümkün olmadığını söyledikleri anda, tüm politikalarının altı boşalır. Beş-altı parti liderinin kulu kölesi olmuş milletvekillerinin, MGK’nın tavsiye kararlarının dışına çıkmayan, kontrgerillacıların, kara-paracıların çoğunluğu oluşturduğu bir meclisten bile hala “**umut kesilmemesi**” gerektiğini vazeden ÖDP gibi reformistler, doğal olarak düzenin mahkemelerinden de umudu kesmezler. Susurluk gibi bir olayda devleti hedef almayıp “**Çiller-Ağar-Bucak Yargılsın**” talebini temel almaları da bunun bir ifadesidir. Fikri Sağlar gibi düzenin en müzmin muhaliflerinin düzenin ne kadar kirletildiğini anlattıktan sonra söyledikleri son sözleri hep “**bağımsız yargıya güveniyorum**”dur. Bu hem kendini, hem kitleleri kandırmanın bir biçimidir. Çünkü en başta bunu söyleyenler, yargının bağımsız olmadığını ve olmayacağını bilirler. Demek ki, düzenin yargısına, bilmemekten değil, tercihten kaynaklanan bir “**güven**” sözko-

nusudur. Düzen içindeki konumlarının değişmesini, sarsılmasını istemezler. Bu CHP'li Fikri Sağlar için de böyledir, ÖDP'li bilmem kim için de. Çünkü düzenin solunun, legal partici reformist solun kadroları da esas olarak düzen içine yerleşmiş, düzenden vasatın üzerinde bir geçim sağlayabilen kesimlerdir. İşte bunun içindir ki, gecekonduların yoksulları adalet isterken, bu talebin içine gecekondularla gökdelenler arasındaki tüm farklılıkları koyarken; reformist, adalet isterken yalnızca işkencecinin, katillerin bir kaç yıl daha fazla ceza almasını kasteder. Öyle ki, düzenin devrimcileri, gerillaları katletmesine, infaz etmesine doğrudan karşı bile çıkamaz. Adeta bunu "meşru" görür. Tabii bu noktada reformistlerin adaletiyle, halkın adaleti birbirinden bütünüyle farklı bir politikanın ifadesi olurlar.

Halktan Uzak Olanlar, Halkın Adaletini Savunamaz ve Uygulayamazlar

Reformistler adaleti savunamazlar. Düzenin adalet kurumlarını savunanlar, meşru görenler adaleti savunamazlar. Düzeni meşru görmek, düzenin adaletini de meşru görmektir. Bu nedenle reformistlerin adalet talebini formüle edişi tek tek şu veya bu halk düşmanının cezalandırılması, işkencecilere, infazcılara "daha fazla" ceza verilmesiyle sınırlıdır. Bu, halkın adalet isteğinin diğer yanlarını hiçbir biçimde karşılamadığı

gibi yalnızca işkenceciler, infazcılar açısından da adaletin tecellisini sağlamaktan uzaktır.

Reformizmin adalet talebine sahip çıkışı, kitlelerin adalet talebini **düzen içi** kanallara akıtmayı amaçlar. Devrimcilerin adalet talebini ele alışı ise **halkın iktidarı** ve **devrim** hedefiyle içiçedir.

Adalet demokratik bir taleptir. Halkın adalet isteğinde, infazların, faili meçhullerin, kayıpların, işkencelerin hesabının so-

leri arasındaki tüm farklılıkların, eşitsizliğin hesabını sormaktadır. Yol'da adalet, su'da adalet, konut'ta adalet, sağlık'ta adalet, eğitim'de adalet, her alanda adalet istemektedirler. Halkın adalet isteğinde yalnız **"eşitlik"** değil, yaşadığı tüm zulüm ve sefaletin **"hesabının sorulması"** da vardır.

Adalet talebi, bu muhtevaıyla, **halkın iktidarı** hedefiyle birleşir.

Gerek devrimci şiddet eylemlerinin "halkın adaleti" olarak tanımlanmasında, gerekse de özellikle Susurluk sürecinden sonra "Adalet İstiyoruz" sloganının ortaya atılmasında, Türkiye solundaki çeşitli kesimler **"reformist"** bir yan bulmakta gecikmediler. Kavramlaştırmada zaten **"halk"** geçiyordu. Bu, onların reformist damgasını vurmaları için yeterli bir nedendi.

Ancak halkın bu kavramı ve talebi giderek yaygınlaşan bir tarzda benimsemesi karşısında, kavram en reformistinden en komünistine kadar hemen tüm siyasi hareketlerin literatürüne girmeye başladı. Kimileri bu işin **"komitelerini"** oluştururken, reformistler Susurluk'un yıldönümünü "adalet istiyoruz" diye karşılıyorlardı. Bunlar basit birer **"öykünmecilik"**, **"taklitçilik"** olarak kalmaya mahkumdur. Çünkü ne halka çare olarak TBMM'yi gösteren reformizmin, ne de halkın adaletini hayata geçirebilecek bir silahlı mücadeleye anlayışından uzak grupların gerçek anlamda halkın taleplerine cevap vermesi müm-

Herkes şunu iyi bilmelidir ki, bir "facia" olmaması, ne şans eseridir, ne tesadüftür; bu tümüyle Cephe'nin eylem çizgisinin bir sonucudur. Burjuvazinin bu tür demagogilerle eylemlerimizi karalamaya çalışması anlaşılırdır. Ama kendilerini ilerici, demokrat olarak nitelendiren insan hakları savunucularının eylemlerimize bu tarzda suçlamalar yöneltmelerini asla anlayışla karşılamıyoruz.

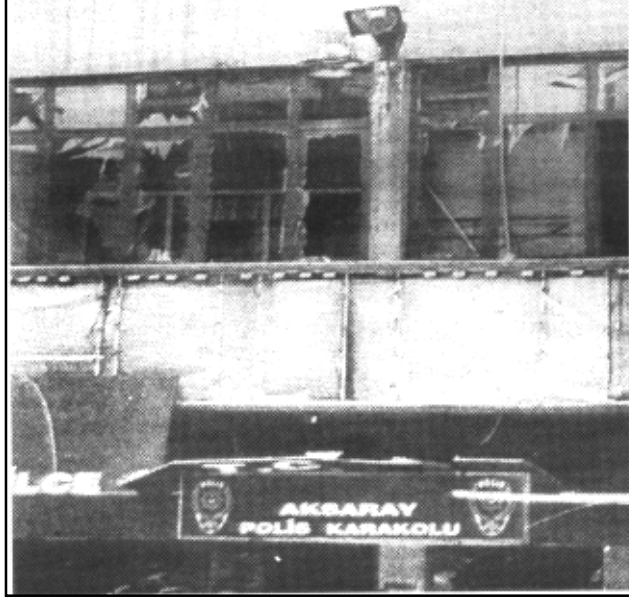
rulması vardır. Ama halkın adalet isteği bunlarla da sınırlı değildir. Yoksul halk bu sloganı atarken şehir merkezleriyle kendi yaşadıkları gecekondular semt-

kün değildir.

Halkın adaletinin uygulanması çerçevesindeki devrimci şiddet eylemleri yalnızca birer “**hesap sorma**” eylemi değildir. Hesap sormayı içerirler. İşkencelerin, katliamların yapanın yanına kar kalma-yacağının göstergesi olurlar. Düzenin sormadığı bir hesabı sorarak alternatif bir adaleti halkın dikkatine sunarlar. Ama bu eylemler, bütün olarak halkın silahlı savaşının, **iktidar müca-delesinin** bir parçasıdır. Silahlı savaşın hedefleri döneme, koşullara göre değişebilir; bir dönem işkencecilerden hesap sormak ön planda olurken, bir başka dönem anti-emperyalist eylemler, bir başka dönem tekellilere, toprak ağalarına yönelik eylemler öne çıkabilir. Bunların hepsi bir bütünün parçasıdır. Ve esas olarak da **alternatif bir düzen** talebini ortaya çıkarırlar.

Halkın adaleti, bugün her ne kadar büyük ölçüde halk düşmanlarına yönelik eylemlerle aynılaştırılmış olsa da, yine daha bugünden bir anlayışı da ortaya koymuştur. Bu eylemlerde, düzenin adalet sistemine ve anlayışına karşı, halkın adalet sistemi ve anlayışı, ruşeym halinde görülür. Devrimci hareketin eylem çizgisi, sorunun tek tek halk düşmanlarının cezalandırılmasının ötesinde, mevcut düzene karşı her alanda, her konuda bir **alternatif yaratma** sorunu olduğunun ifadesidir. Bu eylem çizgisinde asla pragmatizme düşülmemiş,

“**savaştır olur**” diye halka zarar veren anlayışlar savunulmamış, devrimci adaletin halk kitleleri nezdinde lekesiz, gölgesiz bir adalet olarak görülmesi hedef-

lenmiştir. Cephe çizgisi, 30 yıllık pratiğinde bunu başarmıştır.

Sultanahmet Adliyesi’ne yönelik eylemimiz karşısında, oligarşi eylemi karalamak için “**faciadan dönüldü**” demagojisine başvurup sanki eylemi “kitleye yönelik” bir eylem gibi göstermeye çalışırken, bazı demokrat çevreler de -burjuvazinin dema-

gojisiyle paralellik içinde- eylemimizi “**insan hayatını tehlikeye attığı**” gerekçesi ile eleştirmeye kalktılar.

Herkes şunu iyi bilmelidir ki, bir “**facia**” olmaması, ne şans eseridir, ne tesadüftür; bu tümüyle Cephe’nin eylem çizgisinin bir sonucudur. Burjuvazinin bu tür demagojilerle eylemlerimizi karalamaya çalışması anlaşılırdır. Ama kendilerini ilerici, demokrat olarak nitelendirenlerin, insan hakları savunucularının eylemlerimize bu tarzda suçlamalar yöneltmelerini asla anlayışla karşılamıyoruz. Bizim böyle yüzlerce eylemimiz vardır; bak-

sınlar bakalım hangisinde hedefin dışında bir zarar verme olmuştur? Ya, dürüst, açık olunsun, ya da insan hayatını tehlikeye atıyor gibi gerekçelerin ardına sığınılmadan açıkça halkın hesap sorma hakkına, halkın şiddetine karşı olunduğu ortaya konulup, denilsin ki, halk istediği adaleti bu Susurluk Devleti’nin mahkemelerinde bulur. O zaman kim, neyi savunuyor, neyi eleştiriyor, açıkça görürüz.

Tekelci burjuvazi, göstermelik düzenlemeler ve kararlarla, kitlelerin adalet talebini düzenin hukuku içinde eritmeye çalışıyor. Barış diyenler, bir başka cepheden aynı şeyi yapıyorlar.

**Adalet İstiyorsanız
Oligarşiyle Barışmaktan;
Barışmak İstiyorsanız
Adaletten Vazgececeksiniz**

İşçilerin daha çok belli bir direniş veya toplu sözleşme sürecindeki tavırlarını anlatmak için attıkları “**Ekmek yoksa barış da yok**” sloganı, zaman zaman çeşitli kesimlerin dilinde

“adalet yoksa, barış da yok” biçimine dönüşmektedir. Bu slogan, barış derken oligarşiyle uzlaşmayı kastedenlerin ağzında tam bir **bilinç çarpıklığının** veya bilinçli bir çarpıtmanın ifadesidir. Çünkü bu düzen içinde ikisini yanyana getirmeniz mümkün değildir. **Adalet istiyorsanız, oligarşiyle barışmaktan; barışmak istiyorsanız adaletten vazgeçeceksiniz.**

Barış politikası, “Akan kan dursun, gençlerimiz ölmesin” söylemleri üzerinde şekillendirilmektedir. Pekala, barış olunca akan kan duracak mı? Bu soruyu şöyle de sorabiliriz; Akan kan sadece savaşın kanı mı?

Bu soru, egemen sınıflarla, ezenlerle “barış”ın savunulduğu her yerde sorulmuş;

“Latin Amerika’da her yıl açlıktan, hastalıktan, bakımsızlıktan ölenlerin sayısı, hiç kuşkusuz, Latin Amerika halklarının kurtuluşu için mücadele ederken ölenlerin sayısından daha fazladır. Bekleyebiliriz biz, ama o zaman, mutsuzların, umutsuzların, sömürülenlerin, can çekişenlerin milyonlara ulaşan sayıları artmış olmayacak mıdır?”

Gerilla silah bıraktığında, oligarşiyle “barış” tığında, örneğin yoksulluktan, bakımsızlıktan, ishal salgınlarından, hastanesizlikten ölümler son mu bulacak? En basitinden tekellerin kar hırsının doğrudan bir sonucu olan trafik kazalarında, fabrikalarda, madenlerde **“iş kazası”** denilerek gizlenmeye çalışılan katliamlarda akan kan ne olacak? Halbuki

gerilla savaşı, bir iktidar savaşı olarak, hangi biçimde olursa olsun, halkın kanının daha fazla akmasını, halkın bakımsızlıktan, tedavisizlikten, sağlıksız, güvenliksiz koşullarda çalıştırılmasından kaynaklanan ölümlerini de engellemek için değil midir?

TÜSİAD’çılar yargı reformu öneriyorlar. Sömürü düzeninin sahiplerinin adaletin yerine getirilmesini istemedikleri, istemeyecekleri açık. Ama Susurluk devletinin hukukuna, adaletine inandırıcılık kazandırmak istiyorlar. Çünkü kitlelerin düzenin adaletine inançsızlığının, düzenin **en zayıf noktalarından** biri haline geldiğini fark ediyorlar.

Oligarşi bunun farkında. Vatan’daki işkencehanenin inşaatı bombalanarak tahrip edildiğinde, inşaatın perdelerle kapatılarak yeniden yapılanaya kadar yıkıntısının halkın gözünden saklanması, yine Sultanahmet Adliyesi bombalandığında gazetecile-

Oligarşinin zoruna, şiddetine karşı halkın zorunu, şiddetini örgütlemek zorunludur. Bundan başka yol olduğunu ileri sürenler, bu düzenden çıkarı olanlar, mevcut statükolarını savunanlardır. Ve açıkça ortadadır ki, bunu ileri sürenler, ikiyüzlü ve sahtekardırlar.

rin uzun süre içeri alınmayarak yıkıntının gizlenmek istenmesi boşuna değildir. Çünkü oligarşi o yıkıntıların halkın adalet istemlerini ifade ettiğini, yıkıntıların görülmesinin bu istemi daha canlı tutacağını biliyor. Onun için görülmesin istiyor.

Evet, adaletsizlik düzenin en zayıf noktalarından biridir. Ve bu noktadan yüklenmeye devam edeceğiz.

Tekelci burjuvazi, göstermelik düzenlemeler ve kararlarla, kitlelerin adalet talebini düzenin hukuku içinde eritmeye çalışıyor. Barış diyenler, bir başka cepheden aynı şeyi yapıyorlar. Adalet, bu ülkede savaşın içinde ve bu savaş sonucunda ortaya çıkacak halk iktidarında sağlanır. Bunun dışındaki her söylem, burjuva politikasıdır, burjuva politikasına yedeklenmektir. Oligarşinin zoruna, şiddetine karşı halkın zorunu, şiddetini örgütlemek zorunludur. Bundan başka yol olduğunu ileri sürenler, bu düzenden çıkarı olanlar, mevcut statükolarını savunanlardır. Ve açıkça ortadadır ki, bunu ileri sürenler, ikiyüzlü ve sahtekardırlar.

“Böyle bir ülkede, böyle bir rejimde barış isteyenler, şiddeti kınayanlar ancak ve ancak bu statünün devam etmesini isteyenlerdir.” (Haklıyız Kazanacağız)

Halkın adaleti hesap sormaya devam edecek. Halka karşı suç işleyenler, er veya geç bu adalet karşısında hesap vereceklerini bilmelidirler.

CEPHE KAYIPLAR İÇİN VURDU

31 Mart 1998'de gözaltına alınan dört Cepheli'nin birden kaybedilmesi, Parti-Cephemize karşı imha politikasının sürdüğünün ilanı olan üst boyutta bir saldırıydı. Kayıplarımız için yapılan çok çeşitli girişimlerimizden sonra, kayıpların nerede olduğunu devrimci şiddet eylemlerimizle sormaya başladık. Oligarşinin 4 kayıp konusundaki inkar ve suskunluk politikasına karşı, eylemlerimizle "kayıplar nerede?" sorusu herkesin gündemine girdi.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 30 Ağustos 1998 Açıklama: 67

ANAP'ın bombalanması ve Cezalandırma

DÖRT İNSANIMIZ HALA KAYIP

Dört yoldaşımızı kaybeden ve akıbetleri hakkında aylardır cevap vermeyen Mesut Yılmaz hükümeti ve ANAP kayıpların birinci dereceden sorumlusudur. Kendi iktidarında faili meçhullerin, kayıpların, infazların olmadığını söyleyen Başbakan yalan söylüyor. Bunun en somut kanıtı 31 Mart'ta İzmir'de gözaltına alınan Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaş ve Mehmet Ali Mandal'ın kaybedilmesidir.

KİM GÖZALTINA ALDI ?

KİM KAYBETTİ ?

Cevapları biliniyor. Bu soruların muhatabı Mesut Yılmaz ve onun bakanlar kuruludur.

ANAP ve iktidar ortakları işbirliği yaptıkları, katletme, kaybetme ve provokasyon yapmak için talimat verdikleri bir kaç mafyacıyı yakalamakla kendini aklayamaz. Artık her şey herkesin gözleri önündedir. Devrimciler iktidarın mafyacı, katil, faşist yüzünü açığa çıkartmıştır. Devletin MİT'i, polisi, askeri, partileri Susurluk devletinin mimarlarıdır. Ağar'ları, Korkut Ekenleri, Mehmet Eymür'leri, Çakıcı'ları, Yavuz Ataç'ları besleyen, büyüten, ellerine silah ve pasaportları veren, cinayetler iş-

leten, uyuşturucu kaçakçılığı yaptıran devlettir.

Hiç bir hükümet bu ortaklığın dışında değildir. Hepsi suç ortağıdır. Suçları birlikte işlemişler ve hala da işlemeye devam etmektedirler.

MİT, devletin devrimcilere karşı kurduğu bir suç örgütüdür. Cumhuriyet tarihi boyunca her türlü pisliğin, karanlık işlerin cinayetlerin, provokasyonların birinci dereceden sorumlusudur. Hükümetler ve Genelkurmayların yönetim ve denetimi altında halka karşı büyük suçlar işlemiştir.

SUSURLUK, MİT'in, polisin, kontra faaliyetlerinin açığa çıktığı andır. ANAP DYP, MHP, DTP başta olmak üzere bütün burjuva partileri Susurluk Devletin icraatlarından sorumludur. Gerçeğin halk kitleleri tarafından görülmesiyle birlikte "hukuk devleti" demagojileriyle devletin bozulan imajı düzeltilmek isteniyor. Bunun için yıpranmış eski yüzler geçici olarak geri plana itilip yeni yüzler, isimler aranıyor. Değişen hiç bir şey yoktur. Katliamlar, kayıplar, işkenceler artarak sürmektedir.

DÖRT İNSANIMIZ NEREDE ?

Kaybeden, katleden Mesut Yılmaz hükümetidir, ANAP'tır.

Bunun için ANAP'tan ve hükümetten hesap soracağız.

Kayıplarımız nerede, sorusunun cevabı için 29 Ağustos 1998 günü saat 15:40'da ANAP BAKIRKÖY İLÇE BİNASINI bombaladık.

HÜKÜMETTEN CEVAP BEKLİYORUZ!

Bu sadece bir uyarıdır. Bundan sonra akacak kandan, doğabilecek olumsuzluklardan örgütümüz sorumlu olmayacaktır.

Halkımız da burjuva partilerinden uzak dur-

malıdır. Bu partilerin halk düşmanı yüzünü görmelidir.

SUSURLUK DEVLETİ İCRAATLARINI SÜRDÜRÜYOR!

MİT SUSURLUKTUR!

KAHROLSUN MİT CİA KONTRGERİLLA!

HAİN ADEM YEŞİLDAĞ'I CEZALANDIRDIK

9 Kasım 1997 günü Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliğinde savaşçı olan Adem Yeşildağ bir görevle geldiği Elazığ'da yakalanmıştır. Yakalandığı aynı gün polisle işbirliği yapmış ve Pertek'de onunla buluşmak için bekleyen Cihan Gürz'un yerini polise bildirmiştir. Bildirmekle de kalmamış, buluşma yerinde Cihan'a seslenip ortaya çıkmasını sağlamış ve katledilmesine neden olmuştur. Düşmanla işbirliği yapıp Cihan'ın şehit olmasına neden olduğundan 26 Ağustos 1998 günü Malatya hapisanesinde ölümle cezalandırılmıştır.

HAİNLER CEZASIZ KALMAYACAK!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 31 Ağustos 1998 Açıklama: 68

DHKC GERİLLALARI TOKAT'TA KAYIPLAR İÇİN YOL KESTİ

Recai Dinçel Karadeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı bir DHKC Kır Silahlı Propaganda Birliği 30 Ağustos 1998 günü saat 22:10'da Niksar'ın 12 km yakınındaki Mezra köyü yol kavşağında E-24 karayolunu barikat kurarak kesti.

DHKC savaşçıları yolu kestikten sonra yolcuları araçtan indirip kimlik kontrolü yaptı. Yolcular ve araç sahipleri düşmanca faaliyetlerden uzak durmaları konusunda uyarıldılar. Kimlikleri ve araçların kontak anahtarları toplandı.

Yolcuları bir araya toplayıp 31 Mart'ta İzmir'de gözaltına alınıp kaybedilen *Neslihan Uslu, Metin Andaç, Hasan Aydoğan ve M. Ali Mandal* anlatıldı. İktidarın kayıplar politikası, DHKP-C'nin amaçları, ne için savaştığı konularında propaganda yapılırken, halkın merak ettiği sorular cevaplandırıldı. Devrimcilerin adalet anlayışı anlatılarak halka ve devrimcilere karşı olmayan, düşmana hizmet etmeyen hiç kimseye zarar verilmeyeceği belirtildi.

Halka ait olmayan yüklü bir kamyon ve bir yolcu otobüsü yakıldı. Daha sonra yolcular serbest bırakıldı.

Eylem yerine kayıplarla ilgili pankart ve Cephe bayrağı asıldı. Ayrıca eylemin amacını anlatan bildiriler dağıtıldı.

Akşam 22:10'da kesilen yol sabah 06:00'a kadar kapalı kaldı ve yaklaşık 600 araç birikti. Eylem yerine gelen çok sayıda düşman gücü gerillaları bulamayınca sağa sola ateş açmaya ve çevredeki köylüleri gözaltına almaya başladı.

Gerilla birliğimiz kayıp vermeden çekilmiştir.

KAYIPLARIMIZ NEREDE?

SUSURLUK DEVLETİ KAYIPLARIN HESABINI VERECEKTİR!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 19 Eylül 1998

Açıklama: 71

Dersim ve İstanbul'da Kayıplar İçin Eylemler

KAYIPLAR NEREDE

I- DERSİM'DE PANZER VE POLİSLERE TUZAK VE FAŞİZMİN TRAFİK KAZASI YALANI

31 Mart 1998'de İzmir'de gözaltına alınan Neslihan Uslu, Metin Andaç, Hasan Aydoğan ve Mehmet Ali Mandal'dan hala hiç bir haber alınamamaktadır. Hükümeti bu konuda uyarmış ve kayıpların

nerede olduğunu sormuştuk. Hiç bir cevap alamadık. Kayıpların akıbeti hakkında cevap verilmedikçe çeşitli hedeflere yönelik eylemlerimizin de süreceğini açıklamıştık.

Bu amaçla; 15 Eylül 1998 günü Hozat Elazığ yolunun Hıdırdamı Kalhankoz arasındaki yolun keskin bir virajına bir gerilla birliğimiz tarafından, mayınlı tuzak kuruldu. Aynı gün saat 17.30 sıralarında Hozat'tan Pertek yönüne giden Çevik Kuvvete ait iki panzer yoldaki tuzağı bir anda farkettiler. Tuzağı gören panzerin gözetleme kulesindeki polis panik halinde kendisini kuleden aşağı attı. Bu durumu gören ikinci panzer ise, büyük bir korku ve paniğe kapıldığından virajı alamayıp uçuruma yuvarlandı.

Bu olay, TRT1 ve bazı ajanslarda panzerlerin trafik kazası geçirdiği ve bir polisinin öldüğü şeklinde verildi. Kendi araştırmalarımız sonucu **Halil Gül** adlı çevik kuvvet polisin öldüğünü, üç polisin de Elazığ devlet hastahanesine ağır yaralı olarak kaldırıldığını ve bir panzerin kullanılmaz hale geldiğini kesinleştirdik. Ajansların ve TRT1'in haberi tamamen yalan olup eylemi gizlemeye yöneliktir. Düşmanın kaybı ise bir değil, muhtemelen üç ölü ve dört yaralıdır.

Düşman eylemi gizlemek için olay yerine köylüleri yanaştırmamaya çalışmış ama hemen akabinde çevrede operasyon başlatmış ancak bir sonuç alamamıştır.

Düşmanın paniği ve can korkusu her zaman kinden çok daha fazladır. En küçük bir tuzaktan bile korkar hale gelmiştir. Korku, ruh sağlıklarını bozmuş ne yapacaklarını bilemez hale gelmişlerdir. Kaybetmekte, katletmekte, işkence yapmakta maharetli olan devletin bu ayyaş takımı bedel ödeme sırası kendine geldiğinde korkak, çıkarıcı gerçek yüzlerini sergilemektedirler.

Düşmanın büyük insan gücü ve tekniğine rağmen, gerillanın yaratıcılığı ve inancı her zaman onların büyük güçlerini altedecektir.

II- İSTANBUL SUSURLUK ÇETELE-RİNİN KENTİ OLMAYACAKTIR

Neslihan, Hasan, Metin ve Mehmet Ali'nin nerede olduğunu binlerce kez soracağız ve cevap alacağız.

NEREDELER?

Bu hükümet "MGK"nın emrindedir. Bu hükümetin çete, hukuk, insan hakları söylemleri tam bir demagojidir. Hukuk devleti maskesi altında kayıp, katliam ve işkence politikası katmerli bir şekilde sürdürülmektedir.

Bu hükümet, hiç bir yasa ve kurala sahip değildir. Bu hükümetin tek kuralı ve yasası MGK'nın emirleridir.

MGK, devrim isteyen bütün güçleri yoketmek istiyor. MGK'nın saldırılarına karşı savaşıyoruz. MGK, siyasi arenada, sadece düzeni savunan güçlerin kalmasını istiyor ve bunun için saldırıyor.

Dört yoldaşımız MGK'nın bu saldırı politikası sonucu kaybedildi. Kayıplardan; MGK'yı, hükümeti, polisi, orduyu, jandarmayı, devletten yana tüm düzen parti ve kurumlarını sorumlu görüyoruz.

Polis; faşist devlet ve MGK hükümetinin baskı kararlarının uygulayıcısıdır. Kaybetme, infaz ve işkencelerin uygulayıcılarındandır.

Kaybedilen dört yoldaşımızın hesabını sormak için, 19 Eylül 1998 günü, saat 13.00'de yedi katlı İstanbul Fatih Emniyet Müdürlüğü ve Ak-saray Karakolunu Lav'la tahrip ettik. Saldırımı gerçekleştiren birliğimiz kayıp vermeden geri çekilmiştir.

Polis eylemden sonra çaresizliğin verdiği hırçınlıkla çevrede terör estirmiş ve yüzlerce halktan insanı gözaltına almıştır. Gözaltına alınanların hiçbirinin eylemle ve örgütümüzle ilgisi yoktur.

Devrimci yaratıcılıklar karşısında çaresiz kalan Susurluk polisi alelacele **İ. Ayhan Özgül**'ü eylemin faili olarak açıklamıştır. Bu açıklama polisin prestijini kurtarmaya ve aynı zamanda yanıltmaya yönelik bir hiledir.

Hükümete, MGK'ya, bakanlara, tüm milletvekillerine, polis şeflerine, tüm parti yetkililerine soruyoruz;

NESLİHAN, HASAN, METİN VE MEHMET ALİ NEREDELER!

CEVAP VERMEZSENİZ, KAYIPLARIN NE OLDUĞUNU AÇIKLAMAZSANIZ EYLEMLERİMİZLE SORMAYA DEVAM EDECEĞİZ!

**DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ
CEPHESİ**

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 6 Kasım 1998

Açıklama: 75

NESLİHAN USLU, HASAN AYDOĞAN, METİN ANDAÇ, M. ALİ MANDAL NEREDELER?

Bu dört insan, dört devrimci 31 Mart 1998 günü İzmir’de gözaltına alındı. Aylardır ilgili bütün devlet kurumlarına bu insanların nerede olduğu soruldu. Susurluk Devleti yetkilileri tek bir kelime cevap vermedi. Cevap vermezseniz eylemlerimize devam edeceğiz, doğacak bütün olumsuzluklardan Susurluk Devleti sorumlu olacaktır dedik. Yine cevap vermediler. Tersine baskı ve terörü en katmerli bir biçimde bütün alanlara yayarak; en küçük hak arama ve adalet isteğine dahi binlerce gözaltı, tutuklama ve işkenceyle cevap verdiler.

Türkiye devrimci mücadele tarihinde, baskı ve zulmün devrimciler üzerine uygulandığını biliyoruz. Bu değişmeyen gerçektir. Cuntalara, yüzbinlerce devrimci demokratın baskı görmesine rağmen Susurluk hükümetlerinin baskı ve terör politikaları sonuç alamamış; ne devrimciler yok edilebilmiş, ne de halkın bu devlete karşı olan mücadelesi bitmiştir. Bugün çöken, çürüyen, yokolan devrimciler değil; halkımızın ve bütün dünya halklarının gözünde SUSURLUK DEVLETİ damgasını yemiş mevcut faşist devlettir. Bu faşist devlet Susurluk Devleti gerçeğini unutturabilmek için birkaç mafyacı ile uğraşır görünüp, esas olarak devrimcilere ve halka saldırıp Susurluk Devleti önündeki bütün engelleri kaldırmak istemektedir. Bu politikanın uygulayıcısı MGK’dır. MGK polis, MİT, asker arasındaki çelişkileri de büyük oranda hallederek, bütün denetimin ve yönetimin Genelkurmay’da olduğu, halka ve devrimcilere karşı çok yönlü saldırganlıklarını sürdürmektedir.

HÜKÜMET, MECLİS VE DEVLET KURUMLARININ YERİNİ GENELKURMAY ALMIŞTIR

Bugün biçimsel anlamda dahi demokrasinin

olmadığı bir ülkedir Türkiye. HAKLAR, ÖZGÜRLÜKLER, YASALAR, ADALET yoktur bu ülkede. Susurlukla birlikte devlet gerçeğini daha yakından gören milyonlarca insan, iki yıldır ADALET İSTİYORUZ diye haykırıyor. Karşılığında gözaltılar, baskılar, tehditle cevabını alıyor. Gecenin bir saatinde işgal kuvvetleri gibi binlerce polis tarafından mahalleler basılır, sokaklar, cadeler tutulur, yüzlerce gözaltı yapılır. Bu ülkede adalet, yargı var diyenler susarlar. İnsanlar katledilir, artık yüzbinler değil milyonlar işkenceden geçirilir. Halk bütün bu baskılara rağmen adalet istemeye devam ediyor. Adaletin zerresinin bulunmadığı Susurluk Devleti bunun için öncelikle adalet isteyenleri düşman görüyor ve yok etmek istiyor. Devrimciler adaletin, sömürüye ve zulme karşı olmanın, bağımsızlığın, demokrasinin öncülleri oldukları için Susurluk Devleti önce devrimcileri yok etmek istiyor.

Neslihan, Hasan, Metin, M. Ali bunun için kaybedildi. Kaybeden devlettir. Devlet bizzat kaybettiği için susuyor, suçunu devrimcilere yönelttiği terörle gizlemek istiyor.

Ülkemizde adalet ve yargı yoktur. Sadece çeteler, tekeller, kontracılar, mafyacılar, vurguncular için adalet vardır. Bu adalet, halk düşmanlarının istediği herşeyi yapabilmeleri ve hiç kimse- nin onlardan hesap soramamasıdır. Bu adalet ve yargı Susurluk Devletinin adaletidir. Bu devlet bütün dünyanın bildiği çeteleri, katilleri beslemiş, büyütmüş, halka saldırtmıştır. Suç üstü yakalandıkları zaman ise onları serbest bırakmasını bilmiştir. Bankalar, bütün holdingler, mafya, Genelkurmay’ın ve Hükümetlerin yönetiminde sömürerek, çalarak, karapara ile büyümüş ve bu para ile halka baskı yapmakta, katletmekte, adalet ve insanca yaşama arayışını engellemek istemektedir.

Susurluk Devletinin terörizm demagogjileri artık kimseyi inandıramamaktadır. Adaletin olmadığı bir ülkede; halk, adalet arayışını hangi yol ve yöntemle olursa olsun mutlaka sürdürecektir.

TEKRAR SORUYORUZ; 31 Martta İzmir’de gözaltına alınan Neslihan, Hasan, Metin, M. Ali neredeler? Bu sorunun cevabını almak için 5 Kasım 1998 günü saat 17:45’te

Sultanahmet Adliyesini bombaladık.

Neredeler sorusunun cevabını alana kadar sormaya devam edeceğiz.

Bu ülkede adalet ve yargı vardır diyen varsa 31 Mart 1998'den itibaren sorduğumuz soruyu onlara da yöneltiyoruz. KAYIPLARIMIZ NEREDELER? Bu ülkede adalet varsa kime ve nasıl uygulanıyor? Halkın adalet haykırıları devam ederken onlar kimin safındadırlar? Ya Susurluk Devletinden ya da halktan yanasınızdır. Susurluk; çetelerin, sömürrenlerin, katledenlerin vatana, halka, adalete düşman olanların cephesidir. Halk ise adaletin, bağımsızlığın, demokrasinin, emeğin, insanca yaşamının cephesidir.

NESLİHAN, HASAN, METİN, M. ALİ NEREDELER!
SUSURLUK DEVLETİ HALKI TESLİM ALAMAYACAK!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 17 Kasım 1998

Açıklama: 77

KAYIPLARIN SORUMLUSU SUSURLUK DEVLETİDİR

Devletin doksanlı yıllardan itibaren genelde devrimci demokratlara özelde de bize yönelik olarak geliştirdiği gözetiminde kaybetme politikası, halkı ve devrimcileri yıldırmaya yöneliktir. Bu terör politikası sonucu yüzlerce devrimci demokrat gözetiminde kaybedildi.

Artık kim kaybetti, nasıl kaybetti sorularını sormayacağız. Çünkü bu sorunun cevabı çok açık: Susurluk Devleti yani ordu, hükümetler, polis, MİT. Kayıplardan devletin bütün kurumları, devlete hizmet eden herkes suçludur.

Ne kaybetmeler, ne katletmeler, ne hapislikler hiçbir terör uygulaması ne halkı yıldırabilmiş ne

de devrimci mücadelemizi engelleyebilmiştir. Engelleyemeyecektir. Susurluk devletinin çirkefi, zulmü, sömürüsü hiçbir baskı politikasıyla örtülemez. Bugün terörle örtülmeye çalışılan Susurluk Devletinin pisliklerini açığa çıkaracağız. Halkın önüne örülmeye çalışılan sis perdelelerini bir bir yırtacağız. Bundan ne dostlarımız, ne de düşmanlarımız en ufak bir şüphe duymasın. Tarihimiz bunun en büyük tanığıdır.

31 Mart 1998'de İzmir'de dört devrimcinin birden gözaltına alınıp kaybedilmesi ülkemiz tarihinde ilk defa oldu. Susurluk Devletinin mesajı açıktır. Bu mesaj halka ve devrimcilere daha kapsamlı bir savaş ilanıdır. Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaç, Mehmet Ali Mandal yoldaşlarımızın kaybedilmesi bunun ilk adımıydı. Ama onların kaybedilmesi aynı zamanda bu politikanın önündeki en büyük barikattır da. Halkımızın dört kayıp yoldaşımızı sahiplenmesi, devrimci mücadelenin halen sürüyor olması ve eylemlerimiz bunun kanıtlarıdır.

Halka ve devrimcilere yönelik işlenen hiçbir suç cezasız kalmaz. Er ya da geç hesap sorulur. Suçlu devlettir. Devletin tüm kurumları ve hizmetlileridir. Devlet hesap vermekten kaçamaz. Kayıplar nerede sorusunu ve kayıpların hesabını sormaya devam edeceğiz.

Kaybedilen yüzlerce insanımızın, katledilen binlerce insanımızın hesabını istiyoruz. Hesap sormaya devam edeceğiz. Devlet er veya geç "KAYIPLAR NEREDE?" sorusunun cevabını verecektir. Bunun başka yolu yoktur.

Neslihan, Hasan, Metin ve Mehmet Ali'lerin hesabını sormak için 16 Kasım 1998'de, saat 20.00'de devletin halkı soyan ve bu soygunlarla devrimcileri ve halkı katleden kurumlardan İstanbul Avcılar Vergi Dairesi savışçılarımız tarafından bombalanarak tahrip edilmiştir.

Kayıpların akıbeti açıklanana kadar misilleme yapmaya devam edeceğiz.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

GELİŞMEK VE YENİLENMEK KESİNTİSİZ BİR SÜREÇTİR

“Bir insanın birkaç iyi harekette bulunması zor değildir. Zor olan şey hiçbir kötülük yapmadan hayatı boyunca iyi hareket etmektir. Her zaman geniş yığınların, gençlerin ve devrimin yararına olarak bir gün içinde sürdürülen savaşıma gibi bir çok on yıl boyunca çetin bir savaşı sürdürmek, işte en zor olan şey budur.” (Mao)

Mao’nun dikkat çektiği konu, tüm devrimler ve devrimciler açısından büyük önem taşımıştır. Mao’nun onyıllara yayılacak bir devrimcilik olarak ifade ettiği bu olguyu, **devrimciliğin kalıcılaşması** olarak da adlandırabiliriz. Ve hiç kuşku yok ki, bu **kitleleri devrimcileştirmek** kadar önemli bir olgudur. Hatta belki ondan daha önemli.

Bu düzende insanların devrimci olması için hemen her türlü neden var. Haksızlıklar, eşitsizlikler, adaletsizlikler dizboyudur. Düzen, bu ortamı ortadan kaldıramaz. Çünkü bu onun doğal yapısıdır. Bu ortamı ortadan kaldıramayan düzen, devrimcileşmeyi engelleyemediği noktada, devrimciliğin kalıcılaşmasını engellemeyi hedeflemiştir, devrimciliği zor,

büyük bedeller isteyen bir şey haline getirmiştir.

Buna pratiğin içinde çok somut olarak tanık oluruz. Gerçekten de ülkemizde insanlar hızla devrimcileşmektedirler. Hızla devrimci saflara gelmekte, ama neredeyse aynı hızla da devrimci safları terketmekte veya örgütlü ilişkinin uzağında kalmayı tercih etmektedirler.

Devrimciliğin kalıcılaştırıl-

Bu düzende insanların devrimci olması için hemen her türlü neden var. Haksızlıklar, eşitsizlikler, adaletsizlikler dizboyudur. Düzen, bu ortamı ortadan kaldıramaz. Çünkü bu onun doğal yapısıdır. Bu ortamı ortadan kaldıramayan düzen, devrimcileşmeyi engelleyemediği noktada, devrimciliğin kalıcılaşmasını engellemeyi hedeflemiştir, devrimciliği zor, büyük bedeller isteyen bir şey haline getirmiştir.

ması bir eğitim ve yeni insanları kucaklayacak bir ortamı yaratma, onları örgütleyebilme sorunudur. Kalıcılaşma sorununu kadrolaşmayla özdeşleştirmeliyiz. Bir savaşçı olarak da, bir taraftar olarak da kalıcılaşılır. Burada asıl önemli nokta, **devrimciliğin kavranışıdır.**

Devrimci, her koşul altında örgütün emir, karar ve talimatlarına uyandır. **Ama bir memur değildir.** Çünkü o, bir memurdan farklı olarak emir, karar ve talimatların dışında da, onların olmadığı, ulaşmadığı koşullarda da kendi karar verecek, sorumluluk üstlenecek, inisiyatif koyacak, yapılması gerekeni yapacaktır.

Devrimci, her işe koşturan, büyük küçük iş demeden her işi yapan bir işçidir, emekçidir. **Ama** bir işçiden farklı olarak onun **emekliliği yoktur.** Çünkü onun amacı, idealleri, yaşamının tümünü dolduracak kadar büyük ve sınırsızdır.

Devrimci kendini eğitmek, ustalardan, önderliğinden, yoldaşlarından ve halktan öğrenmek zorunda olan bir öğrencidir. **Ama** hiç bir okul, onun biteceği **son okul değildir;** çünkü onun öğrenciliği sürekli.

Yaptığı işleri **memuriyet o-**

larak gören bir devrimciliğin, bu kadar koşturduk yeter deyip **emeklilik** havasına giren bir devrimciliğin, bu kadar **öğrendiğimiz yeter** düşüncesi-ne kapılan bir devrimciliğin, **sonu görünmüş** demektir.

Bunlar bir yerde yeryüzü-nün her köşesinde bir devrimci için gerekli ve geçerli niteliklerdir. Ülkemizin özgünlüğü, faşizm koşullarında bir mücadele yürütülüyor olması, elbette bunları daha köşeli hale getiriyor ve çok daha tayin edici ayrıntılarla beziyor.

Bir devrimcinin sahip olması gereken özellikleri, esas olarak o ülkedeki devrimci mücadelenin koşulları ve devrimi gerçekleştirebilecek örgütün niteliği belirler. Mücadele ve örgüt sürekli düşman saldırısı altındadır; o halde o ülkenin devrimcisi de sürekli düşman saldırısı altında kalacak demektir. Mücadele ve örgüt, düşmanın sürekli psikolojik ve ideolojik saldırısı altındadır. Psikolojik ve ideolojik saldırı, devrimcinin de yakasından hiç düşmeyecek demektir. Örgüt, faaliyetini hemen tüm zamanlarda bir kuşatma içinde sürdürmektedir; devrimcinin o kuşatmanın dışında olması mümkün değildir. Bunu böyle daha pek çok açıdan uzatabiliriz.

Kısacası, devrimci bir örgütün varlığını koruması, devrimci mücadelenin yürütülüşü nasıl ve hangi koşullarda mümkün oluyorsa, bir devrimcinin, **devrimciliğini koruması ve**

geliştirmesi de aynı koşullarda mümkün olabilir.

Devrimci, işte bunun için kendini sürekli geliştirmek zorundadır. İşte bunun için kendini sürekli yenilemek zorundadır. Bunu **iç düşmana karşı mücadelenin sürekliliği** diye de ifade edebiliriz. Düşmana karşı mücadele sürüyorsa, biz bu savaşın içindeysek, iç düşmana karşı mücadele de aynı sürekliliğe sahip olmak zorundadır. Tabii bu savaşta tayin edici aşamalar vardır; devrimci, belli bir noktada tercihlerini netleştirip düşmanı altettiğini düşünebilir, bu gerçekten böyle de olabilir; ama bu da iç düşmana karşı savaşın bittiği anlamına gelmez. Çünkü düşman **yenilmiştir ama** o da savaşı bırakmaz. **Zayıf bir yanımızı, zayıf bir anımızı yakalamak için fırsat kollamaya devam eder.**

Her savaşta olduğu gibi, iç düşmana karşı savaşta da, bi-

zi bekleyen en büyük tehlikelerden biri yılgınlıksa bir diğeri de **zafer sarhoşluğudur**. Yılgınlık, zafer sarhoşluğu veya rehavet, iç düşmanın yeniden mevzi kazanması için uygun ortamlardır.

Ülkemiz solunda 80'lerden bu yana yaşanan pek çok şey, bunun böyle olduğunu defalarca kanıtlamıştır.

Cunta yılları boyunca hapishanelerde yaşanan direnişleri düşünelim. Onlarca operasyona, işkencelere, yıllar süren yasalara direnilmiş, onlarca günlük açlık grevlerine gidilmiştir. Ama bu direnişleri gerçekleştiren insanların hiç de küçümsemeyecek bir bölümünün dışarı çıktığında veya bir süre sonra mücadeleyi bıraktığına, devrimciliğinin tükendiğine tanık olunmadı mı?

5 yıl, on yıl şu veya bu biçimde direniş mevzilerinde kalan insanlar, nasıl olup da yorulmuşlardır, nasıl olup da “**bizden bu kadar**” diyebilmişlerdir? İşte bu olgunun açıklaması, baştan beri kısa paragraflar halinde ifade ettiğimiz anlayışın hayata geçirilememesidir. Devrimciliğin nasıl kavrandığı, nasıl biçimlendirildiğiyle ilgilidir.

Elbette bu noktalar yalnız devrimciliği bırakanlar açısından değil, mücadele içinde olanlar açısından da önemlidir. Mücadele içindekiler bu eksikliklerden azadedirler, veya devrimciliği bu biçimde kavramamaktadırlar diyemeyiz. Başarılı üç beş askeri eylem yapıp, za-

Devrimci, işte bunun için kendini sürekli geliştirmek zorundadır. İşte bunun için kendini sürekli yenilemek zorundadır. Bunu iç düşmana karşı mücadelenin sürekliliği diye de ifade edebiliriz. Düşmana karşı mücadele sürüyorsa, biz bu savaşın içindeysek, iç düşmana karşı mücadele de aynı sürekliliğe sahip olmak zorundadır.

ferle, kazanımla sonuçlanan birkaç direniş içerisinde yeralıp kendini çok şey sanmaya başlayan bir insanın devrimciliğini düşünün; aynı zaaflar sözkonusudur.

Düzenli ordunun bir askeri için savaş, askerlik yaptığı dönem için geçerlidir. Hatta muazzaf bir subay için de savaş, ancak herhangi bir savaş içinde, savaş bölgesinde olduğu sürece geçerlidir ve onun da nihayetinde “emekliliği” gelecektir. Ama bir devrimci için savaş, durağan bir süreç değildir ve bir an’la, kısa, belli bir süreçle de sınırlanamaz. Devrimcinin savaşı pek çok küçük savaştan, çarpışmalardan, çok çeşitli mevzilerden oluşur. Devrimci bu çarpışmalarda, mevzilerde yener, yenilir. Bunlardan herhangi biri asla savaşın nihai sonucu yerine geçmez. Ne yenilgisi kesin bir yenilgidir, ne de bir mevzide, bir çarpışmada kazandığı zafer, kesin zaferdir. Nihai sonucu belirleyecek olan, devrimcinin savaşın bütününe ele alış ve yürütüş tarzıdır, **sonuna kadar** ısrarlı, kararlı oluşudur. Devrimci, yenilgilerin derslerini, küçük zaferlerin kazanımlarını birbirine ekleyerek sürdürür savaşı. Örgüt de böyle yapar.

Hapishaneler ve özgür tutsaklar somutunda bu gelişimi daha anlaşılır bir biçimde görmek mümkündür.

Bugün Özgür Tutsaklık hapishanelerde pek çok eylemin kazanımlarını ileriye taşımış, direniş ve savaş geleneğinde ye-

ni bir aşamayı yaratmıştır; düşman artık Parti-Cephe tutsakları karşısında acz içindedir. Özgür Tutsaklar, “**kitlesel kahramanlıklar**” yaratmakta ve yaşamlarını her süreçte yeni kahramanlıklar yaratmaya göre şekillendirmektedirler.

Bu, kuşkusuz hiç eksiksiz, aksaksız, ve tüm tutsaklar özelinde aynı özelliklere, aynı derinliğe sahip bir süreç değildir. Böyle bir şeyi beklemek de mükemmeliyetçilik ve idealizmdir. Direnişlerin örgütlülük olarak kazanıma dönüştürülmesiyle, tek tek kişiler bazında kazanıma dönüştürülmesinde mutlak bir aynılık yoktur. Bunu bilmek, genel olumluluklar içinde olumsuzlukların, bu genel duruma uymayan aykırılıkların gözden kaçmasına izin vermemektir.

Genel olarak olumlu bir gelişim olması, olumsuzlukların olmadığı anlamına gelmiyor. Aynı şekilde genelde olumlu olması, tek tek kişilerin tümünde

olumlu bir gelişimin olduğunun kanıtı değildir. Özgür tutsaklar, tüm bunların bilincinde olarak, onyıllardır yalnızca direnişlerle, eylemlerle yetinmemiş, hapishaneleri çok yönlü bir okul olarak ele almış, sürekli bir gelişim çizgisi temelinde, tüm kadro ve taraftarlar nezdinde gelişmenin gerçekleştirilebilmesi için, eleştiri-özeleştiri kampanyalarından, çok yönlü teorik-pratik eğitim çalışmalarına, askeri bir disiplin oluşturmaktan kültürel çalışmalara kadar çok çeşitli faaliyetler örgütlemişlerdir.

Herkes biliyor ki, savaşçılarımız, dışarıda ve içeride, kuşatılmış üslerinde veya ölüm oruçlarında, barikatlarda, fedakarlığın en üst aşaması olan ölümü yüzlerce kez göze almışlardır. Ölüm, yüzlerce kez savaşçılarımızın direnişleriyle rezil rüsva olmuştur. Ölümün sıradanlaşması, ölümün tereddütsüz göze alınması insanın devrimci mücadelede sınırsız olduğunu gösterir. İrade tüm sınırları yıkabilecek güçtür. Ölümü göze alan insanın yapamayacağı fedakarlık yoktur. O, devrimin tüm zorluklarına, acılarına katlanan ve devrimin çıkarına olan her işin altına hiçbir kaygı ve çekince taşımadan cesaretle giren insandır. **Atıl-ganlık, cüret, zorluklara katlanma, feda bilinci, devrimci militan ruh**, herşey vardır bu kişilikte.

Düşmana darbe vurulan bir eylemde yeralmak, hiç kuşku yok ki, her savaşçı için bir onur-

Düşmana darbe vurulan bir eylemde yeralmak, hiç kuşku yok ki, her savaşçı için bir onurdur. Bu onura sahip olmak, layık olmak, aynı zamanda bir misyon da yüklenmek demektir. Yüklenilen misyon, o eylemdeki bilinç ve ruh halini süreklileştirmeyi ve yaygınlaştırmayı emreder.

dur. Bu onura sahip olmak, layık olmak, aynı zamanda bir misyon da yüklenmek demektir. Yüklenen misyon, o eylemdeki bilinç ve ruh halini süreklileştirmeyi ve yaygınlaştırmayı emreder. Bu nedenle bu tür eylemlerin, direnişlerin içinde yeralan herkesin dönüp arkaya baktığında en başta sorgulaması gereken nokta, bu eylemlerde ortaya koydukları cüreti, fedakarlığı, kendini sunmayı, yaşamın her anına ne kadar ve nasıl taşıdıkları, bütün bu açılardan bugün ne durumda olduklarıdır.

Açıktır ki böyle bir geriye bakışta, böyle bir sorgulamada bazı yoldaşlarımız, olmaması gerekenleri de göreceklerdir. İşte bu, tek başına bir çarpışmayı kazanmış olmanın, tek başına bir çarpışmada çok iyi direnmenin ve dövüşmenin bir devrimci için asla yeterli olmayacağının pratik içindeki bir kanıtıdır. Ölümüne eylemlerde, direnişlerde kendimizle yaptığımız hesaplaşmadan olumlu çıkmış olmamız ve devrimci bir kişiliği tanımlayan bu özellikleri pratiğimizde somutlamamız yeterli değildir. Gelişim sürekli olmak zorundadır. Bu da kendimizle hesaplaşmayı süreklileştirmekle mümkündür. Direnerek, savaşıarak düşmana darbeler vurmanın onurunu ve misyonunu cepte, kazanılmış ve hiç tükenmeyecek bir “servet” olarak görmek, gelişimin önüne baştan set çekmektir. Bu, bir örgütün bir tek eylem yapıp yıllarca bunun üstüne yatması gibidir, ki bu örgütün gelişemeye-

ceği bellidir. Veya bir kaç askeri eylemle kendini bilmem ne sanan örgütün durumu gibidir. Halkımızın deyişiyle “**ne oldum delisi olmak**”tır. Ama halk deyişinde hemen bunun tamamlayıcısı olarak “**ne oldum deme, ne olacağım de**” denilmiştir. Evet, çok basit olarak olaya bu halk deyişinin ışığında bakmalıyız. Her sürecin insanı olabilmek, hareketin ihtiyaç duyduğu insan olabilmek, yeteneklerimizi, kapasitemizi, kazanımlarımızı, olumluluklarımızı, direnişimizi, eylemlerimizi yeterli görmemekle, **hep**

Ölümüne vuruşların, çatışmaların, direnişlerin ardından dönüp kendine baktığında pek çok eksiklik ve zaaf görenler, hala ileri doğru nitel bir dönüşümü sağlayamamış olanlar, eylemlerin zaferini kendi kişiliğinde kalıcılaştıramamış, süreklileştirememiş demektir. Bundan, “Zaaflarla da ölüm göze alınabiliyor, kahraman olunabiliyor, zafer kazanılabilir” sonucu çıkarılırsa, zaaflar meşrulaşmış ve iç düşmana karşı mücadele ertelenmiş olur.

daha ilerisini başarmayı istemekle orantılıdır. **Gelişimin** olmadığı yerde **gerileme** olur. Çünkü, düşman fiziki, ideolojik, kültürel sürekli saldırıyor, kişiliğimizdeki direniş mevzilerine de bombalar, kurşunlar yağıyor; öte yandan yaşam, devrimci mücadele sürekli geliyor, değişiyor. Bu gelişimle orantılı bir kişilik dönüşümü olmadığında, bir dönem ne kadar “kahraman” olursak olalım, gerileme kaçınılmazdır. Bu gerileme durdurulamadığında varılacak yer ise bellidir. Eylemlerde, direnişlerde kazandığımız “servet”, bizi uzun süre götürmeyecektir.

Önderimizin dediği gibi; “**İç düşman, hemen bir çoğumuzun günlük yaşamda, eylemde, örgütsel disiplinde, yoldaşlık ilişkilerinde, kendimizde ve başkalarında gördüğümüz, düzenden aldığımız ve henüz atamadığımız bir çok eksik ve zaafımızdır.**”

Ölümüne vuruşların, çatışmaların, direnişlerin ardından dönüp kendine baktığında pek çok eksiklik ve zaaf görenler, hala ileri doğru nitel bir dönüşümü sağlayamamış olanlar, eylemlerin zaferini kendi kişiliğinde kalıcılaştıramamış, süreklileştirememiş demektir.

Bundan, “**Zaaflarla da ölüm göze alınabiliyor, kahraman olunabiliyor, zafer kazanılabilir**” sonucu çıkarılırsa, zaaflar meşrulaşmış ve iç düşmana karşı mücadele ertelenmiş olur. Evet, zaaflarla da ölüm göze alınabilir. Bu mücadelenin

bedellerini ödeyebilmek için, dört dörtlük olmak, “olmazsa olmaz” değildir. Halkın savaşıdır bu. Korkularımızla, cahilliğimizle de savaşı ve ölürüz. Pek çok konuda yetersizliklerimiz olur, ama onurumuz için, namusumuz için, yoldaşlarımız için, partimiz, önderliğimiz, halkımız için ölürüz de. Bu ayrı bir konudur. Ama bu böyle oluyor ve olabiliyor diye, eksikliklerimizi, zaafılarımızı meşrulaştırmak durumunda da değiliz.

Dönem dönem zaafılara vurular yapılmaması ve düzeltilmesi yönünde adımlar atılması, kesikli, istikrarsız bir savaştır. Önemli olan bu savaşın süreklilik kazanması, istikrarlı bir çizginin oturtulmasıdır. Gerçek anlamda bir dönüşüm ancak bu şekilde sağlanabilir.

En başta belirttiğimiz zafer sarhoşluğu veya rehabet konusuna dönersek; hiç kimse örneğin önemli askeri eylemler başardım, büyük direnişlerde yeraldım diye “**zaaflardan arındım**” düşüncesiyle zafer sarhoşluğuna kapılmamalıdır. Kapılınmaması gerektiğini hayatın, pratiğin içinden biliyoruz. Pek çok örneğini yaşadık. Kavgayı terkedenlerde, ihanetlerde gördük bunu. Bu anlayış, başarılı bir eylem yapınca, böyle bir direnişten geçince kendini, “*temizlenmiş*”, “*hiçbir kusuru olmayan, mükemmel bir insan*” olarak düşünmeye başlar. Zaafılar bu eylemde yok edilmiş, gömülmüştür!

Peki gerçekten böyle midir?

Hayır!.. Böylesi eylemler, direnişler elbette bu açıdan son derece önemli, belirleyicidir. Ama dediğimiz gibi, kişiliğimizdeki devrim, karşı-devrim çatışması açısından da nihai zafer anlamını taşımazlar. Dönüşüm için, gelişme için atılmış devasa adımlardır, ama mutlaka ve mutlaka devamının da gelmesi gereken adımlardır. Kendini bu eylemler ve süreçler sonrası “*bir daha zaafa düşmez*” olarak görüp değişmeyi, gelişmeyi, iç düşmanla savaşı artık gündeminden çıkaran anlayış, içi boş, kof bir güvenin ifadesidir. Bu anlayışın zamanla kendine olmadık misyonlar biçmesi veya tam tersine üzerini örttüğü zaafılarıyla yüzyüze geldiğinde

Önemli eylemlerde, süreçlerde bulunmuş, yıllarını mücadele içinde geçirmiş ama hala Parti’ye zaafılarını dayatanlar, sorun çözmek yerine sorun yaratanlar, gelişmeyenler, bu görev ve eylemlerde neden, nasıl yeraldıklarını, bu görev ve eylemler sonrasını nasıl yaşadıklarını sorgulamalıdır. Bu sorulara doğru cevaplar verilir ve istekli olunursa, varolan zaafıların, eksikliklerin aşılması kuşkusuz zor değildir.

bütün iddialarından vazgeçme noktasına savrulması kaçınılmazdır. Kendine misyon biçme, devrimci anlamından çıkıp kendini erişilmez, vazgeçilmez sanaan bir popülizme, kariyerizme varır. Herşeyi, herkesi küçümsemeyi beraberinde getirir. Ayrıcalıklı yaşamı, ayrıcalıklı ilişkileri dayatır.

Hareketin böylesi büyük görevleri omuzlayan savaşçıları olmak, kuşkusuz çok önemli ve değerlidir. Bunun değerini kimse tartışma konusu yapmaz. Ancak bu değere, omuzladığı göreve, görevin yerine getirilişi **sonrasında da** layık olup-olunmadığı, en az bu görevleri yerine getirmiş olmak kadar önemlidir. Burada tartıştığımız da bir yanıyla budur. Eylemler, direnişler yaşamış bir insanın, bunlarda yeralmayı kendisi açısından bir “**ayrıcalık**” olarak görmesi, bu “ayrıcalığa” yaslanıp kendi gelişimini durdurması, büyük eylemlerin ruhuna sahip olmadığını veya bu ruh halini yaşatamadığını, sürdüremediğini gösterir. Önemli eylemlerde, sorumlu görevlerde yeralmak hiç kimseye hiç bir ayrıcalık hakkı tanımaz. Hiç kimsenin eylemleri, direnişleri, görevleri kendi kişisel “ben”lerini tatmin etmenin bir aracı olarak görme hakkı olamaz.

Biz bu noktada meseleye tam tersi bir açıdan bakarız. Mesele Ölüm Orucu direnişini yaşamak “ayrıcalık”lar tanınmasını değil, aksine **daha fazla** sorumluluk yüklenmeyi, Ölüm Oru-

cunda gösterilen fedakarlığı tüm yaşama taşımayı, pratiğin içinde tüm kadrolara, savaşçılara, taraftarlara örnek olmayı gerektirir. “*Ben şu eyleme, şu direnişe katıldım, ben şunu hak ediyorum...*” demek, veya böyle düşünmek, büyük görevlerin, büyük direnişlerin insanı olmaya denk düşen bir tutum değildir. Çünkü en büyük görevlerin adamları, görevi ve o görev içindeki konumu ne olursa olsun, bir **sıra neferi** olmayı en iyi bilenlerdir.

Önemli eylemlerde, süreçlerde bulunmuş, yıllarını mücadeleye içinde geçirmiş ama hala Parti’ye zaaflarını dayatanlar, sorun çözmek yerine sorun yaratanlar, gelişmeyenler, bu görev ve eylemlerde neden, nasıl yeraldıklarını, bu görev ve eylemler sonrasında nasıl yaşadıklarını sorgulamalıdır. Bu sorulara doğru cevaplar verilir ve istekli olunursa, varolan zaafların, eksikliklerin aşılması kuşkusuz zor değildir. Çünkü çok açıktır ki, ölümüne cüret ve fedakarlık gösterebilenlerin, ölümüne bir irade ve kararlılığı ortaya koyabilenlerin aşamayacağı zaaf, yenemeyeceği düşman yoktur.

Büyük eylemler yapmış, direnişler gerçekleştirmiş olmak; konum kariyer derdine düşmeden, yaşamın bütününde sorumluluk bilinciyle hareket etmeyi, örnek olmayı gerektirir. Düşmana darbeler vuran bir eylemin içinde yer almak, devrimci gelişim açısından kişiyi teşvik eden, coşturan, ken-

dine güveni doruğa çıkartan bir güçtür.

Kendini yenilememek, geliştirmemek, bunu süreklileştirmemek tavrında, önemli etkenlerden biri de devrimci mücadeleye, devrimciliğimize **tek yanlı** bakmaktır. Düşmanla savaşı, yalnız tek yönlü bir savaş olarak gördüğümüzde, devrimciliğe ve devrimci gelişmeye de sadece bulunduğumuz noktadan bakar hale geliriz; bu noktada da iyi silah kullanmak veya iyi ajitasyon yapabilmek veya teoriyi iyi bilmek, iyi örgütçü olmak, bunlar tek başına bizim için yeterli hale gelir, ve diğerlerinin gerekliliğini, zorunluluğunu kavrayışımız zayıf kalır.

Düzene karşı her cephede savaşıyoruz; düşman da bize her cepheden saldırıyor. Her Cephe kendini bu çerçevede geliştirmeyi esas almalıdır. Ki-

Herhangi bir aşamada iyi bir eylem yapmış, belli bir dönem çok iyi bir performans göstermiş olabiliriz. Ama devrimcilik hayat boyu düşünülmesi gereken bir şeydir. Bu nedenledir ki, sürekli muhasebe, sürekli yenilenme, şarttır. Muhasebe bize ayak bağı olan yanlarımızı gösterecek, atılması gereken adımların doğru planlanmasını sağlayacaktır.

min nerede, hangi zamanda, hangi görevi alacağı belli değildir. **Devrimciliğimizin şekillenmesi** de bu gerçeğe uygun olmalıdır. Savaşı tek yanlı ele aldığımızda düşmanın her cepheden yönelttiği saldırıları da göğüsleyemeyeceğiz demektir. Herkes kendini yeterli görmeye başlarsa, düşmanın ideolojik, kültürel saldırılarına karşı barikatlarımız zayıflıyor demektir.

Gelişimi süreklileştirmenin, yenilenmenin anahtarı eleştiri-özeleştiri mekanizmasıdır. Bu mekanizma işletilmediğinde gelişimin özü zaten yakalanmamış demektir. Ne kendi başarılarımızın, ne de hareketin prestiji üzerinde devrimciliği sürdüremeyiz. Cephe-**li, tüketen** değil, **üreten** olmalıdır. Devrimin, hareketin ve kendimizin gelişimi, değerlerimize yeni değerler, başarılarımıza yeni başarılar ekleyerek sağlanabilir.

Herhangi bir aşamada iyi bir eylem yapmış, belli bir dönem çok iyi bir performans göstermiş olabiliriz. Ama devrimcilik **hayat boyu** düşünülmesi gereken bir şeydir. Bu nedenledir ki, sürekli muhasebe, sürekli yenilenme, şarttır. Muhasebe bize ayak bağı olan yanlarımızı gösterecek, atılması gereken adımların doğru planlanmasını sağlayacaktır.

Her zaman, her koşulda daha iyisini, daha ilerisini hedefleyerek **DÖNEMİN DEĞİL, DEVRİMİN İNSANLARI** olmayı başarmalıyız.

KURALLARIN MANTIĞINI KAVRAMALIYIZ

“Savaş, herşeyden önce disiplin demektir, kurallı bir yaşam demektir. Disiplin ilkelerine ve kurallara aykırı her özlem, her duygu, her davranış, her alışkanlık gerillanın yaşamından silinip atılmalı, savaşçı ruhu tüm benliğe hakim olmalıdır. Bu konuda gösterilen her zaaf, yapılan her hata, sadece kaynaklandığı birim veya kişinin zarar görmesine, hatta imhasına yol açmakla kalmayacak, bir bütün olarak askeri örgütlenmemize ve mücadelemize zarar verecektir. Hiç bir duygu, hiç bir özlem, hiç bir alışkanlık böyle bir zarara yol açacak kadar değerli olmamalıdır.”

(Silahlı Devrimci Birliklerin Yapısı, İşleyişi ve Bazı Kurallar’dan)

En sıradan, en önemsiz görünen işin bile kendi içinde bazı kuralları, zorunlulukları vardır. Bizim işimiz ise savaşmak ve devrim yapmak. Yani tarihin en önemli işi. Hem savaşların, hem devrimlerin yüzyıllar içinde ortaya çıkmış ve savaşçının, devrimcinin asla kaçınamayacağı yasaları ve kuralları vardır. Bu tarihsel yasa ve kurallar, güncel anlamdaki sayısız ilke ve kuralla tamamlanırlar. Savaşın yasalarını, kurallarını bilmek ve uymak, bir noktadan sonra savaşın sonucu üzerinde de en önemli belirleyicilerden biri haline gelir.

Devrimci gelişme, düşmanla bir çok cephede girilen çatışmalarda kazanılan küçük büyük başarıların birbirine eklenmesiyle ortaya çıkar. Kurallar da devrimi geliştirmek, yani düşmanı nihai yenilgiye uğratana kadar sürecek savaşta, en az kayıp vermenin ve zaferler kazanmanın koşullarını sağlayabilmek için

vardır. Bu yanıyla da elbette mücadeleye içindeki hiç kimse için kurallar “yabancı” bir olgu değildir. Mücadeleye en geri düzeyde katılan biri bile, o katılımını belli kurallar içinde yapar, öyle yapması gerektiğini bilir. Ancak yine de kuralların örgütsel faaliyetimiz ve günlük yaşamımız içinde olması gereken yere sahip olmadığını söyleyebiliriz. Bu eksiklik, temel olarak kurallara yönelik **iki mekanik yaklaşımda** kendini gösterir.

Birinci yaklaşım; herşeyi biçimsel anlamda kurallardan ibaret görür. Kuralların sürecin, birimin ihtiyaçlarına cevap

verip vermediği, bazılarının eskiyip eskimediği, yenilerinin gerekip gerekmediği üzerine de kafa yormaz. Dolayısıyla onun kurallara uyması da biçimci ve yasak savmacıdır.

İkinci yaklaşım; bu kadar katı kurallara gerek olmadığını düşünür. Dolayısıyla teoride bir şey demese de, pratikte sürekli olarak bu kuralları esnetme, yumuşatma yönünde bir çaba gösterir. Onun kurallara uyması da gönülsüzcüdür ve kuralları her fırsatta ihlal eder.

1992 Mart’ında **Devrimci Sol Merkez Komitesi** imzasıyla yayınlanan “**Silahlı Devrimci Birliklerin Yapısı, İşleyişi ve Bazı Kurallar**” başlıklı talimatta, kurallar üzerine şunlar belirtilmekteydi:

“İşleyiş kurallarının mekanik bir kurallar bütünü olmadığı, devrimci ilkelerimizin, yaşam ve mücadele anlayışımızın somut bir ifadesi olduğunu özellikle vurgulama-

Savaşın yasalarını, kurallarını bilmek ve uymak, bir noktadan sonra savaşın sonucu üzerinde de en önemli belirleyicilerden biri haline gelir.

mız gerekir.

Bu anlamıyla işleyiş kuralları devrimciliğimizdir, özgüvenimizdir, cesaretimizdir, atılganlığımızdır, yaratıcılığımızdır, fedakarlığımızdır, ahlakımızdır, adaletimizdir, coşku ve inancımızdır. Bu değerlerimizden koparıldığında, bu değerlere sahip çıkılmadığında kuralların hiç bir önemi kalmayacaktır.”

Demek ki, biz kurallardan söz ederken bürokratik bir mekanizmadan değil, bir anlayıştan, bir kültürden, bir yaşam tarzından söz ediyoruz. Kuralların belki en fazla üzerinde durduğumuz türü, düşmana karşı güvenlik önlemlerimize ilişkin kurallardır. Kuralsızlıkların faturasını en ağır biçimde ödediklerimizin bunlar olması, onların önemini doğal olarak artırmaktadır, ama esasında devrimci yaşamın diğer alanlarına ilişkin kurallar da onlardan daha önemsiz değildir. SDB İşleyiş Kuralları’nın başında da belirtildiği gibi, bazı kurallar vardır adaletimize ilişkindir, bazı kurallar ille galiteye, bir başkası geleneklerimize, ahlakımıza, bir başkası kendi gelişimimize, bir diğeri kurumlaşmaya ilişkindir. Ama sonuçta bunların hepsi aynı noktaya; Devrimci bir örgüt, devrimci bir yaşam oluşturmaya, bu örgüt ve yaşam biçimiyle devrimci savaşın gereklerini yerine getirmeye hizmet eder.

Kurallar hem düşmana, hem iç düşmana karşı savaşımızın yasalarıdır. Düşmana ve iç düşmana karşı açık vermememizi, saf-

Kurallar hem düşmana, hem iç düşmana karşı savaşımızın yasalarıdır.

Düşmana ve iç düşmana karşı açık vermememizi, saflarımızda bu düşmanların bize darbeler vurabileceği gedikler açılmamasını sağlamak içindirler.

larımızda bu düşmanların bize darbeler vurabileceği gedikler açılmamasını sağlamak içindirler.

KURALLAR YÜZLERCE YILLIK SINIF SAVAŞLARININ VE 30 YILLIK CEPHE PRATİĞİNİN ÜRÜNÜDÜRLER:

Savaşa, örgütlenmeye, şu veya bu kurumlaşmaya, devrimci yaşama ilişkin bu kurallar, insanlığın yüzyıllardır sürdürdüğü savaşların, örgütlenme faaliyetlerinin ve bizzat kendi devrimimizin, Cephe olarak mücadele içinde yer aldığımız onlarca yılın birikimiyle, deney ve tecrübesiyle ortaya çıkmıştır. Yani hiçbirinin masa başına oturup başkalarına “eziyet” olsun, onların yaşamını “zorlaştırsın” diye kendi kafasından uydurduğu şeyler değildir. Örneğin savaş üzerine yazarken, sık sık savaşın teorisini yapmış olan **Clauswetz**’den alıntı yaparız; sayısız savaşı gözleyerek, savaşların yasalarını çıkarmıştır; ve adeta evrensel nitelikteki yasalarıdır. Aslında gözlediği savaşlar, daha

çok ülkeler-devletler arasındaki savaşlardır; sınıf savaşlarına ilişkin değildir; ama Clauswetz’in özetlediği savaşın yasalarının bizzat bizim savaşımızda da geçerli olduğunu görürüz. Veya örgütlenme konusunda, Osmanlı’nın son döneminde örgütlenmiş olan **İttihat ve Terakki**, oldukça ilginç bir örnektir; amaçlarını, yöntemlerini benimsemesek de, örgütlenme konusunda bir deneyimdir. RSDİP’ten pek çok ülkenin devrimci örgütlerine kadar sayısız pratik de bizim deneyimlerimizin bir parçasıdır. Tüm kurallar bizzat hayatın, savaşın içinde ortaya çıkan ihtiyaçları karşılamak, savaşın gelişimini sekteye uğratan zaafı gidermek, mücadeleyi çok daha iyi örgütleyebilmek, devrimi bir adım daha ileriye taşımak için vardır. Bu nedenle, herhangi bir kuralın nereden, hangi amaçla, hangi eksiklikleri, yanlışlıkları gidermek, hangi başarıları kazanmak için ortaya çıktığını bilmiyor olsak bile, bu kuralı mekanik bir biçimde uyguladığımızda gerçekte yüzlerce yılın bilgi ve birikimine uygun davranıyoruz demektir. Elbette doğru ve tercih edilir olan kuralları mantığını da kavrayarak uygulamaktır.

HERKES KENDİ DENEYİNİ YAŞAMAK ZORUNDA DEĞİLDİR: Herhangi bir konuda insanın kendi deneyini yaşaması kuşku yok ki daha etkili ve kalıcı sonuçlar yaratır. Aktarılan tecrübeler, ken-

di yaşadıklarımız kadar etkili olmaz, iz bırakmaz. Bu doğaldır. Ancak biz bir örgütten, örgütlü olarak yürütülen bir savaşın ihtiyaçlarından söz ediyoruz. Hataların ancak düşmana kazandırdığı bir savaşın içinde, herkes kendi deneyini yaşamak zorunda değildir. Kendi dışımızda oluşmuş deney ve tecrübeler, en az kendi yaşadıklarımız kadar önem ve değer vermek durumundayız. Aslanan bu deneydir. Bu konuda örgüt bakış açısıyla düşüneceğiz. Öyle ki, herhangi bir kural, bizim yaşadığımız deneyle çelişiyorsa da, örgütün kuralla ortaya koyduğu deney ve tecrübeye güveneceğiz. Bileceğiz ki, bizim yaşadığımız “istisna”dır. Genel olan, örgüt tarafından kurallaştırılmıştır.

Kurallar yüzlerce deneyden çıkarılmıştır. Şimdi bu kavranmadığında, siz ne dersiniz deyin, karşınızdaki kendi deneyini yaşıyor. Dolayısıyla da aynı hatalar, farklı farklı kişiler tarafından tekrar ediliyor.

Tabii burada yönetici kadronun nasıl eğittiği de belirleyicidir. Bunlara uyulmalıdır demek yetmez. **Yönetici**, eğitmekle sorumlu olduğu insanlara, **bir**, kurallara örgüt disiplininin gereği olarak, doğruluğunu yanlışlığını tartışmadan uyulması gerektiğini kavratmalıdır. **İki**, kuralların nereden, nasıl kaynaklandığını, uyulduğunda savaşımıza sağlayacağı yararları ve uyulmadığında ne tür zararlar verebileceğini kavratmalıdır.

Şu ya da bu insanımız, ortaya konulan ilkeleri, kuralları anla-

mayabilir. Suç anlatanındır. Tekrar tekrar, kavranıncaya kadar anlatmakla yükümlüdür.

Kuralların ardındaki mantığı kavramak, bilinçlenmedir, olgunlaşmadır. Mantığı kavradığımızda “**bilmiyordum**”, “**bana söylenmemişti**” gibi gerekçeler de ortadan kalkacaktır.

KURALLAR SABİT VE DEĞİŞMEZ DEĞİLDİR:

Geçmiş deney ve birikimlerden yararlanılacaktır ama, savaşın, örgütlenmenin, devrimci yaşamın kuralları **SABİT** ve **DEĞİŞMEZ** de değildir. Savaşın güçlerin bileşimindeki değişikliklere, savaşın biçimindeki, bu savaşta kullanılan araç ve yöntemlerdeki değişikliklere göre, kuralların bir çoğu da değişir. Yeni koşullara, mücadelenin ortaya çıkardığı yeni ihtiyaçlara göre yeni kurallar ortaya çıkar. Gereksiz hale gelen kurallar olacağı gibi bir çok yeni kurallar eklemek, eskilerini geliştirmek, yenilemek, eklemeler, çıkarmalar yapmak gerekebilir ve de öyledir. Aksi hayatın, savaşın gerçekliğine, diyalekti-

ğin özüne aykırıdır.

Aynı anlayış, kurallar toplamı olarak da tanımlayabileceğimiz örgütün veya çeşitli organların **tüzükleri** için de geçerlidir. Onlarda da kendimizi şablonlarla sınırlamadan gerekli devrimci değişiklikleri yapabilmeliyiz. Hayatın ortaya koyduğu ihtiyaçlar, sorunlar ve bunların çözümleri üzerinde kafa yormak, örgütsel faaliyetin **dinamizmidir**. Bir askeri birlikteki yönetici de, bir dernekteki yönetici de, o birimdeki işleyiş üzerine kafa yoracaktır. Belki de mesela derneğin açılışından beri konulmuş olan üç beş kuralla, ilkeyle yetinmeyip, oradaki işleyişi daha devrimcileştirecek, sorunları asgariye indirebilecek kurallar, anlayışlar geliştirecek, eskiyenleri kaldıracaktır. Sorunlar ve çözümleri üzerine kafa yormayanlar, en disiplinli göründükleri zamanda bile kuralların yalnızca mekanik bir uygulayıcısıdır.

KURALLARIN BİÇİMİNİ DEĞİL, ÖZÜNÜ, MANTIĞINI KAVRAMALIYIZ:

Kurallar sabit ve değişmez değilse, onların lafzını, biçimini değil, özünü kavramak gerektiği de ortadadır. Kurallar mücadelenin, örgütün, devrimin ihtiyaçlarına göre belirlenmiştir. Yaşanmış belli deneylerin, tecrübelerin ürünüdür; bunlar doğru, ama yine de bu, belirttiğimiz gibi, kuralların, her koşulda, ortaya çıkan her yeni gelişmede duyulan ihtiyaca bütünüyle cevap olabileceği anlamına gel-

Kuralların ardındaki

mantığı kavramak,

bilinçlenmedir,

olgunlaşmadır.

Mantığı

kavradığımızda

“bilmiyordum”,

“bana söylenmemişti”

gibi gerekçeler de

ortadan kalkacaktır.

mez. Çünkü ileride çıkabilecek tüm ihtiyaçları önceden görebilmek veya pratik sonuçları yaşanıp görülmemiş sorunlar için önceden kurallar belirleyebilmek mümkün değildir. Herhangi bir konunun, sorunun şimdiden bilinmeyecek ve ileride ortaya çıkabilecek tüm detaylarına cevap olabilecek şekilde kural belirlenemez. En azından her sorun için böyle olamaz. Pratik içinde eksikliği hissedilen yanlar tamamlanır. Ayrıca öyle konular, sorunlar vardır ki onun günlük faaliyet içinde her detayına ilişkin kural belirlemeye kalktınız mı ortaya sadece bir sorun etrafında yüzlerce, binlerce kural bile çıkabilir. Böyle bir şey de mümkün olmadığı gibi, o kadar kuralları öğrenmek, öğretmek ve bunları ihtiyaca göre değiştirmek de kendi başına bir sorun haline gelir. Bu, bürokrasidir.

Şimdi sorun şudur: Yeni karşılaşılan bir sorunla ilgili bir kural belirlenmemişse veya varolan kurallar yeni çıkan sorunun bir yanına cevap vermede yetersiz kalıyorsa ya da soruna ilişkin varolan kural ya da kurallar şu veya bu nedenle öğrenilmemişse, bilinmiyorsa **ne olacak?**

Elbette böyle bir durumla karşılaşan bir kadronun, yöneticinin hatta taraftarın yapması gereken örgüte başvurmaktır. Ancak kuşkusuz bu da her zaman mümkün değildir. O halde örgüte ulaşma olanağı da yoksa ve yaşanan sorunla ilgili olarak pratik bir tavır belirle-

**Kuralların özünü,
mantığını kavramak,
kadronun, savaşçının
değişen durumlar
karşısında hata
yapmasının da
önlemidir.**

mek gerekiyorsa ne olacak?

İşte bu noktada kuralların genel mantığını kavramanın önemi çok daha açık olarak ortaya çıkar. Kuralların mantığını ne kadar kavramışsak, yeni gelişmeler karşısında doğru çözümler bulmamız da o kadar kolaylaşır.

Öte yandan, kuralların özünü, mantığını kavramak, kadronun, savaşçının değişen durumlar karşısında hata yapmasının da önlemidir. Örneğin, buluşmalar için hareket **A türü** yerlerin değil de **B türü** yerlerin kullanılması talimatını verdi. Bu, buluşmalarda uyacağımız kuraldır. Bu, A türü yerlerin düşmanın denetiminin yoğun olduğu, B türü yerlerin ise bu açıdan daha uygun olduğunun gözlenmesi sonucunda konulmuş bir kuraldır. Ama bir süre sonra, düşman B türü yerlerde de denetimini yoğunlaştırmaya başlayabilir. İşte kuralların özünü kavramış kadro, savaşçı, bunu hemen gözler ve kural “B türü yerlerin kullanılması” olduğu halde, onları kullanmayıp, kendine daha uygun başka yerler bulur, bu arada hareketi bilgilendirip kuralın yenilenmesini sağlar. Ya da örneğin, şu, şu tür evlere gittiğimizde şöyle davranılacaktır diye

kurallar belirlenmiştir; ama bizim gittiğimiz bir ev bu kategorilere girmeyecek özellikler gösterebilir; kuralların mantığını kavramışsak, onları bu ilişkiye de uygular ve orada nasıl biçimlenmesi gerektiğini doğru tesbit ederiz. Örnekleri çoğaltabiliriz. Herkes kendi faaliyet alanından böyle onlarca örnek türetebilir. Hepsinin bize göstereceği, aynı şeydir; esas olan kuralın özü, mantığıdır. Kural en katı biçimde uygulanırken, değişen her durumda o mantık çerçevesinde, o kural neyi amaçlamak için konulmuşsa, aynı amacı sağlayacak yeni kural tesbit edilecektir.

KURALLAR ESNETİLMEDEN, YUMUŞATILMADAN UYGULANMALIDIR: Burada önemli bir nokta, örgütün belirlediği, uyulmasını istediği kurallara her şeyden önce **eksiksiz, hiçbir esnekliğe uğratmadan** uyulması gerektiğidir. Eksikliği ya da fazlası var diye düşünülebilir, belki gerçekten öyle de olabilir, veya yanlış, abartılı gelen yanlar da olabilir ama ne olursa olsun bu, kimseye kurallara uymama, uygulamama, kendi başına değiştirme hakkı vermez. Hali hazırda uygulanmakta olan kural veya talimatlara aykırı bir düşüncemiz, eksik ya da fazla bulduğumuz bir yan varsa, yapmamız gereken bunu örgütle paylaşmaktır. Ve sonuçta yine ikna olalım veya olmayalım, gerekliliğine inanalım veya inanmayalım, bir kural pratikte esnetil-

meye, uyulmamaya başlandı mı işte orada kendini örgütün üstünde görme, örgütlülüğün temel kuralı olan örgüt disiplinini çiğneme -ki bu aynı zamanda suçtur- başlar.

Örgüt, ortak, kolektif aklımızdır. O, yüzlerce yıldır sürdürülen bir savaşın, ülkemiz özgülünde 30 yıllık bir mirasın taşıyıcısı ve temsilcisidir. Kimsenin kendini örgütün üstünde görmesi mümkün değildir. Örgütün ortaya koyduğu bir kural varsa, uyulacaktır.

KURALLAR HER ZAMAN YAZILI, TALİMAT HALİNE GETİRİLMİŞ OLMAYABİLİR: Bu kurallar, her zaman bir talimata dönüşürülmüş olmayabilir de, kuralların bir kısmı pratik içinde gelenekselleşmiştir ve onlara da en az bir talimatmışçasına uymak zorundayız. Bir örgüt yaşamın içindeki tüm ayrıntıları tüzük, talimat maddelerine dönüştüremez. Bunların tümünü yazılı hale getirmeye kalkan bir örgütün binlerce sayfalık tüzük ve talimatlar yayınlaması gerekir, ki bu bürokrasi içinde boğulmaktır. Biz, çok iyi bildiği gibi hiç bir zaman bürokratik bir örgüt olmadık. Tüzüklere, talimatlara hayatın dışında soyut misyonlar yükledik. Ama hiç bir dönem, kuralsız bir örgüt de olmadık. Devrimci geleneklerimizin, halk kültürünün, örgüt güvenliğinin gerekli kıldığı tavır ve davranışlar, bir kural olarak algılandı, bunlar anlayış düzeyinde uyulması gerekli

perspektifler haline getirildi. Hareket yönetimine, önderliğe, yoldaşların birbirine güveni temelinde kurallar pratiğimiz içinde hayat buldu. Hiç bir zaman da elbette yazılı kurallara, talimatlara karşı da olmadık. Karşı olduğumuz bunların, soyut, bürokratik bir tarzda ele alınmasıydı. Yeri, zamanı geldiğinde kuralları yazılı hale de getirdik. Ama bunlar, artık tümüyle hayatın içinden çıkarılmış, örgütsel faaliyetlerimiz ve mücadelemiz içinde deneylerin süzgecinden geçmiş kural ve ilkelerdi.

GÖREV BİLİNCİ, KURALLARLA BÜTÜNLEŞMENİN ÖN KOŞULUDUR: Görev bilinci, süreci doğru kavramak, politikaları doğru anlamak, aynı doğrulukla hayata geçirmektir. Süreç anlaşılmadan, Parti'nin bu süreç ilişkin politikaları kavranmadan görev ve sorumlulukların yerine getirilmesi, doğru bir

insiyatif geliştirilmesi, doğru bir yöneticilik yapılması, gerekli kural ve ilkelerin tesbiti zordur.

Görev bilincini geniş ve dar anlamda olmak üzere iki ayrı biçimde tanımlayabiliriz. Geniş anlamda görev bilinci, **sürecin ihtiyaçlarını karşılamak** demektir. Dar anlamda ise, **belli bir görevin** yerine getirilmesine tam olarak yoğunlaşmaktır.

Sürecin kavranmasının da iki yanı vardır; oligarşinin politikaları, partinin politikaları. Bu ikisini kavrayamayan kadro, hangi dönemde ne yapması gerektiğini, hangi araç ve yöntemlerin kullanılması, çalışma alanlarında nelerin öne çıkarılması gerektiğini doğru tesbit edemeyecektir.

Kuralları, biçimsel olarak kavramamak gerektiğinin bir diğer önemli yanı da budur: Kuralları, ilkeleri biçimsel olarak kavrayan biri, düşman, politikalarını, yöntemlerini değiştirdiğinde de kendini ve çalışma tarzını yenileyemeyecektir.

GÖREVLERİN BİÇİMİ GEÇİCİDİR; GÖREV ANLAYIŞI VE SORUMLULUĞU ASLOLAN VE KALICI OLANDIR: Görevin ne olduğunu anlamak kadar, görevin nasıl yerine getirileceğini de anlamak, görevin yerine getirilmesi sırasında karşılaşılabilecek çeşitli olasılıklar üzerinde kafa yormak gerekiyor. Bu hem **görevi veren**, hem **görevi alan** açısından geçerli olmalıdır. Görevi veren, görevi alan insanın, o görevin politik

Örgüt, ortak, kolektif aklımızdır. O, yüzlerce yıldır sürdürülen bir savaşın, ülkemiz özgülünde 30 yıllık bir mirasın taşıyıcısı ve temsilcisidir. Kimsenin kendini örgütün üstünde görmesi mümkün değildir. Örgütün ortaya koyduğu bir kural varsa, uyulacaktır.

boyutlarını, teknik, askeri boyutlarını kavradığından, dolaşısıyla görevin yerine getirilmesi sırasında önüne çıkabilecek çeşitli durumlarda doğru kararlar vereceğinden, en azından vahim yanlışlar yapmayacağından emin olmalıdır.

Yapmak zorunda olduğumuz görevler sabitlenemez. Görevler artar, eksilir, ani değişikliklere uğrar. Her görevi üstlenebilmek işin biçimini değil, mantığını kavramış olmayı gerektirir. Değilse, örneğin bir görev ve görevin yerine getiriliş koşulları tesbit edilir; görev yerine getirilmeye gidilir, ama orada öngörülmeyen şeyler çıkar karşımıza. Görevin mantığını, amacını kavramış olan kadro, bu amacı gerçekleştirecek tarzda söz konusu engeli aşmayı düşünür. Göreve memur mantığıyla bakıp, yerine getiriliş biçimini de mekanikleştiren kadro ise, koşullar uygun değildi, yerine getirmedik deyip işin içinden çıkar.

Süreç önümüze yeni görevler koymuş, ama biz hala eski görevler çerçevesinde yoğunlaşıyorsak, oligarşinin yöntemleri yeni kuralları gerekli hale getirmiş, ama biz hala eski kurallarla yetiniyorsak; yani görevler, kurallar geride kalıyorsa, orada sorun vardır. Savaşın hızı bizim **çalışma ve düşünme** hızımızın önüne geçerse, bu durumda bizim irademizin belirleyiciliğinden söz etmek mümkün olmaz.

**KURALLAR, AMAÇ-
LARIMIZDAN BAĞIMSIZ
DEĞİLDİR:** Savaş çok

Savaşın hızı bizim çalışma ve düşünme hızımızın önüne geçerse, bu durumda bizim irademizin belirleyiciliğinden söz etmek mümkün olmaz.

sade ve anlaşılırdır. Savaşın teorisi ve devrimci teori de aynı ölçüde sadedir. Yakınmanın hiç anlamı yoktur. Bir şeyler olmuyorsa, nedeni bellidir. Devrimci teori bize der ki, hemen nedenleri “**objektif, subjektif nedenler**” diye ikiye ayırın. Kendinizden kaynaklanan nedenlerle, şimdilik iradeniz dışında olan nedenleri ayırıştırın. Öncelikle üzerine gideceğiniz kendinize ilişkin olan nedenlerdir. Aynı süreçte objektif nedeni ortadan kaldırmak için de nasıl bir politika, nasıl bir yöntem izlenmesi, hangi kuralların konulması gerektiğini tartışır, bulursunuz. Semtte halkla, gençlerle ilgilenirsek, örgütleriz. Biz ilgilenmiyorsak, yakın bağlar kuramıyorsak, vay teoride mi yanlış var, kitlelerin durumu mu uygun değil, gibi yüksek teoriye kafa yorup dururuz. Tabii bunlar da düşünülür, ama bu olağan koşullarda yapılabilecekler yapıldıktan sonra, eğer bir tıkanma vs. varsa o zaman tartışılır. Değilse, bugün hangi tür bir örgütlenme modeliyle olursa olsun, kitlelere giden, belli bir düzeye kadar kitleleri örgütler.

Yani yaşamda herşey net ve yalındır. Görevlerimizi başarıyla

yerine getirebilmemiz, bu yalın-
lıkla düşünmemize ve hareket
etmemize bağlıdır.

Görev anlayışımızı doğru tarzda hayata geçirmenin, kurallar karşısında neyi nasıl yapacağımızı belirlemenin basit bir yolu daha vardır: Kendimize **Ben kimim, niçin buradayım, amacım ne?** Sorularını sürekli olarak sormak. Ve hep bunun cevabına göre hareket etmek. Ben kimim, amacım ne diye sürekli kendine soran biri, hiç bir kuralın kendisi için “sıkıcı”, “katı” olduğunu düşünmeyecek, o kuralların amaca ulaşılmasını sağlamak için olduğunu içselleştirecektir.

Biz Parti-Cephe'liyiz; savaşmak için bu saflardayız. Amacımız Devrimci Halk İktidarını kurmak. Dolayısıyla Parti-Cephe bir iktidar örgütüdür. İktidarı almak için halkı örgütler ve savaştırır. O halde bir Cephe'li'nin görevi, Partinin iktidarı almak için önümüze koyduğu politikaları hayata geçirmek, koyduğu kurallara uymak, verdiği görevleri yerine getirmektir.

Kısacası, örgüt gibi düşünül-
meye başlanıldığı zaman görev
bilinci ve kurallara uyma sorum-
luluğu da yerli yerine oturur.

**KURALLAR, DIŞIMIZ-
DAKİ “BİRİLERİ” TARA-
FINDAN BİZE DAYA-
TILAN ŞEYLER DEĞİL-
DİR;** Kurallar, disiplin ilkeleri
konusunda içine düşülen yanlış-
lardan biri de, bunları “dışımız-
daki” birileri tarafından konul-
muş, bize dayatılan şeyler ola-

rak algılamaktır. Böyle algılandığında, daha baştan kurallarla devrimci yaşamımız, ve “ben”le örgüt arasında bir “**yabancılık**” doğmakta, onları mücadelemiz ve yaşamımızla bütünleştirmekte zorluk çekilmektedir. Çok çeşitli vesilelerle “**örgüt kafasıyla düşünmek**”, “**tek başına örgüt olmak**” gereğinden söz ediyoruz. Kurallara doğru, devrimci yaklaşım da buradan geçer. “**Örgüt benim**” diyebilmek, zaten kuralları da kendi kurallarımız olarak görmektir. O zaman onlar bize “**dışarıdan dayatılan**” şeyler gibi değil, bizzat kendimizin koyduğu kurallar gibi görünecektir. Örgüt kafasıyla düşünmek gerekçelerin, olmazların tek tek ortadan kalkmasını da sağlayacaktır. Örgüt gibi düşünmek bugün yapılan ve yaptırılan her işin yarın daha fazla kadro, daha fazla gerilla, daha fazla örgütlenme olacağı bilincini taşımak, her kuralın da buna hizmet ettiğini bilmek demektir.

Devrimin küçük-büyük, **seviyen ya da sevilmeyen işleri** diye bir ayrımı yoktur. Devrimciliğin de “**sıkı devrimcilik**”, “**gevşek devrimcilik**” diye bir ayrımı olamaz. Yapılan her iş, yerine getirilen her görev, katlanılması gereken zorluklar ve sıkılıklar, devrime uzanan yolda yerine getirilmesi gereken, mutlak zorunluluğu olan işlerdir. Bu, şu anlama da gelmektedir; devrimin çıkarı için olan herşey, Cepheliler için yerine getirilmesi gereken emirlerdir. Görev bilinci devrimin her işini böyle

algılamamızı zorunlu kılar.

KURALLAR “HERKE-SİN” UYMASI İÇİNDİR:

Bir diğer hatalı yaklaşım, gerek kadro ve yöneticiler düzeyinde, gerekse de taraftarlar düzeyinde, çeşitli gerekçelerle kuralları kendisi için “**geçerli görme-me**” eğilimidir. Kadro ve yönetici, bazen, kendisini zaten çok yetkin, çok tecrübeli gördüğünden, kendisinin böyle kurallara ihtiyacı olmadığını, o kural ihlalini yapsa bile, bir zarar gelmesini önleyecek önlemleri alabileceğini düşünerek; bazen de kendisi üzerinde alttan veya üstten bir denetimin olmadığı koşullarda bu denetimsizliği liberal yaşamı açısından kullanarak kurallara uymaz. Kendi altındakiler üzerinde çok sert, katı gibidir ama, kendisi fırsatını buldukça kuralları ihlal etmekten geri durmaz. Taraftarlar düzeyinde ortaya çıkan ise daha çok, bu kuralların savaşçılar, kadrolar için geçerli olduğu, kendisinin o kadar sıkı bir disiplinle davranmasına da fazla gerek bulunmadığı yönündeki düşüncedir.

Kuralların herkes için geçerli olduğu açıktır. Hiç bir neden, hiç bir özel durum, birileri kuralları uygularken, başka birilerinin kurallara uymamasının gerekçesi olamaz. Örgüt anlayışımız, yoldaşlık anlayışımız, bu tür ayrıcalıklı durumları reddeder. Herkesten önce de kadro ve yönetici, bu kurallara uyacak, örnek olacaktır.

KURALLAR “HER DE-FASINDA” UYULMAK

İÇİNDİR: Kuralları esneten, işlevsiz hale getiren yaklaşımların başında, daha önce de çokça üzerinde durulduğu gibi “**bir defayla bir şey olmaz**” şeklindeki düşünce ve davranışlar gelmektedir. Kurallar, aslında o “**bir defa**”lar olmasın **diyedir**. Yaşadığımız acı tecrübelerden biliyoruz ki, bazen o “bir defa”lar “son defa” olmuştur. Öte yandan, “bir defa”ların, biraz da şans eseri “son defa” olmadığı durumlar da vardır. Çeşitli kural ihlallerinin eleştirilmesi karşısında şu cevabı sıkça duyarız: “... *gerçekten bu defalığına yaptım, bir daha olmayacaktı.*” Kimse kendini bu gibi gerekçelerle kandırmamalıdır; gerçekten de bir şeyin olmadığı “bir defa”lar, asla bir defa olarak kalmamıştır. İlk kural ihlalinde bir şey olmadığını gören, ikincisini, üçüncüsünü, dördüncüsünü tekrarlamaya başlar artık. Bu ihlaller, örgütün müdahalesine veya düşmanın darbesine kadar sürer gider.

Sonuç olarak söylersek; **devrimci yaşam, kurallı bir yaşamdır. Örgütsel işleyiş, kurallar üzerinde şekillenen bir işleyiştir.** Kuralların, risklerin, disiplinin, hiyerarşinin olmadığı bir devrimcilik, devrimcilik değildir; bunların olmadığı bir örgüt devrimci bir örgüt, devrim iddiası taşıyan bir savaş örgütü olamaz.

İşte bunun için; **Cepheli**, kuralların gerekliliğini, gereksizliğini, olup olmamasını tartışmaz. O, kuralları yalnızca özünü, mantığını kavramak için tartışır.

ANTI-EMPERYALİZM VE ENTERNASYONALİZM DEVRİMLERİN CAN DAMARIDIR

EMPERYALİZM, SOL VE GERÇEKLER

Türkiye, emperyalizmin yeni-sömürgeci durumunda olan bir ülkedir. Türkiye oligarşisi, emperyalizmle içice geçmiş iş-birlikçi bir egemen sınıftır. Böyle bir ülkede, oligarşinin iktidarına son vermek, faşist devleti yıkmak isteyen herkes, demokrasiyi savunan herkes, baskı ve sömürünün kaynağı olan emperyalizme karşı da mücadele etmek zorundadır. Devrimci olmanın da, demokrat olmanın da asgari ölçütlerinden biri budur. Kavramlardaki dejenerasyon bu konuda da ayyuka çıkmıştır. Avrupa emperyalizminden medet uman biri pekala kendini “devrimci” diye adlandırabilmekte, emperyalizmin iradesini ve icazetini kabul eden biri kendine “yurtsever” diyebilmektedir.

Sosyalizmi savunduğunu iddia edip emperyalizme karşı tek bir eylem yapmayanların sömürüye karşı oldukları tartışmalıdır; faşizme karşı demokrasiyi savunduğunu söyleyip de emperyalizme karşı çıkmayanların “demokrasiden yana” oldukları tartışmalıdır. Milliyetçi, yurtsever olduğunu söyleyip de ülkemizi işgal eden emperyalizme karşı tavırsız kalkanların “bağımsızlıktan yana” olduğu tartışmalıdır.

Bağımsızlıktan, demokra-

siden, sosyalizmden yana olmanın ortak noktası, emperyalizme karşı olmaktır. Çünkü emperyalizme karşı savaşmadan, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki tahakkümüne ve varlığına son vermeden, bunları gerçekleştirmek mümkün değildir.

Türkiye solunda uzunca bir süredir emperyalizm konusundaki bu genel ve kesin doğrularla ilgisi olmayan çeşitli tavırlar görülmekte; bu tavırları haklı ve doğru gösterebilmek için de “zorunluluk”lardan emperyalizmin değiştiğine, kimsenin “globalleşme ve küreselleşme”nin dışında kalamayacağına kadar

pek çok gerekçe ileri sürülmektedir.

Emperyalizmin Değiştiğini Kim Nasıl Söyleyebilir Ki? Ortada bir “komünizm tehlikesi” de yok. Ama emperyalizm yine saldırgan, yine dünyanın dört bir köşesine müdahalelerde bulunuyor. Fazla geriye gitmeye gerek yok. Daha geçenlerde büyükelçiliklerinin bombalanmasına karşılık iki ülkeyi bombaladı. **Sudan’da** kimyasal silah fabrikası diye bombaladığı yer, Afrika’nın en büyük ilaç fabrikasıydı. Ne oldu? En son yine **Irak’a** bombalar, füzeler yağdırdı. **Değişen emperyalizm bu mu?**

Bir yandan NATO, bir yandan Avrupa Birliği, en başta eski sosyalist ülkelerde sınırlarını genişletiyorlar. NATO, yeni bir strateji geliştirip, BM onayı olmadan hareket edebilmesini meşrulaştırmaya çalışıyor. Bunun daha saldırgan bir NATO anlamına geleceği ise ortadadır. Bosna’ya BM aracılığıyla asker yığan emperyalizm, bunu daha sonra sadece NATO askerlerinden oluşan bir askeri gücün denetimine dönüştürmüş durumda. Afrika’ya, Balkanlar’a yönelik “çokuluslu askeri güç”ler oluşturuluyor. **Hani “değişme”?**

Bunu yüzlerce, yüzlerce kez yazmak istiyoruz.

Bu gerçeklerin üstü çizilerek hiç bir politika üretilemez. Üretilirse, bu politikanın adı devrimci politika olmaz.

“Devrim için savaşmaya sosyalist denmez” sözünden esinlenerek söylersek, “emperyalizme karşı savaşmaya devrimci denmez.”

Emperyalizmin dayatmaları-na uymayan “**terörist**” ilan ediliyor. Ve ona karşı her türlü saldırı, dayatma, ambargo böylelikle meşrulaştırılmış oluyor. 1990’lı yıllar boyunca Ruan-da’da, Irak’ta, Cezayir’de, Liber-ya’da, Sierra Leone’de, Soma-li’de, Sudan’da, Yugoslavya’da, eski SSCB sınırları içindeki ül-kelerde yüzbinlerce insan ha-yatını kaybetti. Kim bunların sorumlusu? “**Değişen emperyalizm**” değil mi? Emperyalist-lerin kârları arttıkça dünya-nın birçok bölgesinde açlıktan, hastalıktan ölenlerin sayısı artı-yor. Tüm bunların sorumlusu “**değişen emperyalizm**” değil mi?

Emperyalizmde bir değişme olmadığına göre, değişme, emperyalizmden bir şeyler bekler hale gelenlerdedir. Türkiye so-lunda, demokrasi, Kürt sorunu ve insan hakları konusunda emperyalizmden çözüm bekle-yen kesimlerin başında reform-istler ve Kürt ulusal hareketi gelmektedir. Bu kesimler tara-fından emperyalizme sayısız çağrılar yapılmış, emperyaliz-min ortaya koyduğu çözüm pa-ketlerinin uygulanması isten-miştir.

Emperyalizme karşı bu tavır ve yaklaşımlar, Kürt ulusalcıla-rı tarafından daha çok “**taktik**” olarak adlandırılmış, eleştiriler böyle geçirtilmiştir. Kuşkusuz bir siyasi hareket veya bir ülke, çeşitli zor dönemler yaşar, ge-ri adım atacağı zamanlar, ko-şullar da olur. Ama bu, devrim-ci teorinin bu biçimde “taktik”

adına bozulmasını haklı çıkar-maz.

Che’nin Birleşmiş Milletler-de yaptığı konuşma bu açıdan üzerinde önemle durulması ge-reken bir örnektir. Küba, devri-mini yapalı uzun zaman olma-mıştır ve başta ABD emperyaliz-mi tarafından devrim yıkılmak istenmektedir. Ekonomik zor-luklarla karşı karşıyadırlar. İş-te bu ortamda Che, Birleşmiş Milletler’in 19. Genel Kuru-

Sosyalizmi savunduğunu iddia edip emperyalizme karşı tek bir eylem yapmayanların sömürüye karşı oldukları tartışmalıdır; faşizme karşı demokrasiyi savunduğunu söyleyip de emperyalizme karşı çıkmayanların “demokrasiden yana” oldukları tartışmalıdır. Milliyetçi, yurtsever olduğunu söyleyip de ülkemizi işgal eden emperyalizme karşı tavırsız kalanların “bağımsızlıktan yana” olduğu tartışmalıdır.

lu’nda bir konuşma yapar. Dev-rimci teoriyi, devrimci tavrı bu koşullarda bile diplomasiye, tak-tiklere kurban etmez:

“Bizler, Marksistler ola-rak, çeşitli uluslar arasında barış içinde birarada yaşama-nın sömürenlerin sömürülen-le birarada yaşaması anla-

mına gelmediğini savunduk. Her türlü sömürgeci baskıya karşı tam bağımsızlık hakkını elde etmek için mücadele, Birleşmiş Milletler’in kabul ettiği bir başka ilkedir. Bu ne-denle, bugün Portekiz Ginesi denilen sömürge ülkeyle ve özgürlük istekleri için katle-dilen Angola ve Mozambik halklarıyla dayanışmamızı açıklıyor, Kahire Bildirgesi-ne uygun biçimde tüm gücü-müzle bu halklara yardım ede-ceğimizi bildiriyoruz.

(...) Barış içinde birarada yaşama ilkesinin, İngiliz Gu-yanası denilen ülkede olduğu gibi halkların iradesiyle alay etmek anlamına gelmediğini de belirtmek zorundayız. İn-giliz Guyanası’nda Başbakan Cheddi Jagon her türlü baskı ve düzenbazlığın kurbanı ol-du. Ülkesinin bağımsızlığı, za-man kazanmak için belirsiz bir tarihe ertelendi, bu arada halkın iradesi ayaklar altın-da çığnendi, dalaverayla başa geçirilen yeni hükümetin uy-salca boyun eğmesi güvence altına alındı ve ancak bu ko-şullar gerçekleştirildikten sonra söz konusu Latin Ame-rika ülkesinin güdük bir öz-gürlükten yararlanması sağ-landı.

(...) Amerika Birleşik Dev-letleri’ni yönetenlerin kafa yapısını biliyoruz. Barışı bize çok pahalıya ödetmeyi plan-lıyorlar. Cevabımız, hiçbir bedelin onurumuzdan daha yüksek olmayacağıdır.” (Poli-tik Yazılar, s. 191-210)

Emperyalizmle Uzlaşmaya Giden Yolum Taşlarını Revizyonizm Döşemeye Başlamıştır; Emperyalizme karşı tavrın muğlaklaştırılması, asıl olarak 1960'lı yıllarda SSCB'nin geliştirdiği politikalara kadar uzanır. Bu yıllar Sovyetler Birliği'nde SBKP 20. Kongresinde alınan kararların, **sosyalizmi ve sosyalistliği** tahrip eden sonuçlarının görülmeye başladığı yıllardır. Bu revizyonist politikalar sosyalizmi sinsice çürütmeye başlamış ve bu çürüme kendisini "anti-emperyalizm" ve "enternasyonalizm" anlayışında da açığa vurmuştur.

SBKP 20. Kongresi'nde alınan kararları belirleyen revizyonist anlayış "**emperyalistlerle barış içinde birarada yaşamaya**" düşüncesidir. Buna göre Sovyetler Birliği artık emperyalizmi sınıfsız, sömürsüz topluma ulaşmak için yeryüzünden silinmesi gereken bir sömürü sistemi olarak görmeye başlamıştır. Bu politikanın ortaya çıkardığı en önemli hastalık, **faşistlik**dir. Bundan böyle Sovyetler Birliği'nin tüm politikaları, ittifaklar siyaseti, ulusal ve halk kurtuluş mücadeleleriyle ilişkisi, emperyalistlerle oluşturulan statükoların bozulup bozulmayacağı düşünülerek belirlenmiştir. SSCB, bu politikasıyla, emperyalist sömürüyü parçalayarak kendi ülkelerinde devrim yapmak isteyen halk kurtuluş hareketlerini **desteklemek** bir yana, tam aksine bu hareketleri engelle-

yen, **köstekleyen** olmuştur. Emperyalizm ve SSCB arasında oluşan statükoların bozulmaması için, çeşitli ülkelerde gelişen ulusal ve devrimci kurtuluş hareketleri feda edilmiştir.

Bu revizyonist politikaya karşı başını ÇKP'nin çektiği oportünizm ise, Sovyetler Birliği'ni "sosyal-emperyalist" olarak değerlendirerek olumsuzluğa yeni bir halka eklemiş ve bu

"Sürekli devrimin sınırlarını geliştirmeyen, yeni devrimler sağlamayan, dünyanın dört bir yanına yayılmış ulusal-sosyalist kurtuluş hareketlerinin gelişip güçlenmesine destek olmayan ve emperyalizme darbeler vurmayan bir devrim, okyanusta yalnız kalmış bir adaya benzer. Hiçbir devrim kendisini yalnız bırakmamalıdır. Yalnız kalmak aç, susuz kalmak ve ölmek demektir."

anlayış da karakteristik ifadesini "**Düşmanımın düşmanı dostumdur**" çarpıklığında bulmuştur. Böyle olunca da eğer bir ülkedeki ulusal ya da sosyal kurtuluş mücadelesi veren bir hareketi Sovyetler Birliği destekliyorsa, Sovyetler Birliğine karşı olmak adına, bu hareket-

lerin karşısındaki karşı-devrimci örgütlenmelerin desteklenmesi gibi büyük yanlışlıklar yapılmıştır. Bunun en çarpıcı örneği, sıkça belirtildiği gibi, Angola'dır. Angola'daki kurtuluş mücadelesini Sovyetler Birliği destekliyor diye, ÇKP Angola'daki kontra örgütlenme olan UNITA'yı açıktan desteklemiştir.

Sovyetler ve Çin böylelikle emperyalizmle, bölgesel amaçlarla gerici faşist ülke ve güçlerle işbirliğini, uzlaşmayı meşrulaştırmış, dünyanın çeşitli ülkelerinde kendi etkileri altındaki partiler de bu politikayı dünya ölçeğinde yaygınlaştırmışlardır.

Sonraki yıllarda AEP de kendi cephesinden benzer tavır ve ittifaklar geliştirmekte bir sakinca görmemiştir. "**Sovyet işgaline karşı çıkan Kemalist generallerin**" cuntasını desteklemiş ve 12 Eylül askeri faşist cuntasına ilk desteği veren ülke olma "onuruna" sahip olmuştur. Destek verdikleri cunta, binlerce devrimci, demokrat, halktan insanı işkencelerden geçiren, katleden, hapseden, tüm hak ve özgürlükleri zorla, baskı ve terörle gaspeden 12 Eylül faşist cuntasıdır.

Devrimci bir örgüt, devrimci bir ülke, emperyalizme karşı tavırdan ve enternasyonalizmden asla vazgeçmemek durumundadır. Bugün zaman zaman Küba'nın da "kuşatmayı kırmak" adına benzer yaklaşımlarına tanık olunmakta, Küba, devrimden sonraki yıllarda bir An-

gola konusunda gösterdiği açık enternasyonalist tavrı, açık devrimci dayanışmayı, bir Che'nin Birleşmiş Milletler'de gösterdiği açık tavrı koymakta tereddütlü davranmaktadır. Küba özgücüne güvenen bir ülkedir; bu anlamda bugüne kadarki pratiğinde emperyalizme teslim olma, uzlaşma yoktur. Sosyalist ülkelerdeki karşı devrimlerin ardından karşı karşıya kaldığı kuşatma altında, adayı batırırız deme kararlılığını göstermiştir. Ancak enternasyonalizmden her geri adım atış da, devrim açısından bir tavizdir. Enternasyonalizm, devrimleri yaşatacak bir nefes borusudur. DHKP'nin Kuruluş Kongresi'nde bu koşullar değerlendirildiğinde ortaya konulan anlayış şuydu:

“Bu enternasyonal tavrın kalkış noktası Marksizm-Leninizmi kendi somut koşullarımızda tahlil ederek, kendi ülke devrimimizi gerçekleştirmektir. Ama ülke devrimi, ülke sınırlarına veya belirli bir bölgeye hapsedilerek dünya halklarından tecrit edilerek geleceği tehlikeye atılamaz. Sürekli devrimin sınırlarını geliştirmeyen, yeni devrimler sağlamayan, dünyanın dört bir yanına yayılmış ulusal-sosyalist kurtuluş hareketlerinin gelişip güçlenmesine destek olmayan ve emperyalizme darbeler vurmayan bir devrim, okyanusta yalnız kalmış bir adaya benzer. Hiçbir devrim kendisini yalnız bırakmamalıdır. Yalnız

kalmak aç, susuz kalmak ve ölmek demektir.” (Kongre Belgeleri-1, Dursun KARATAŞ, s.233)

Burada da elbette aslolan, devrimin geleceği açısından, günü, dönemi kurtarmayı değil, uzun vadeli düşünebilmektir. Anti-emperyalizm ve enter-

“Irak’a demokrasi, Kürtlere özgürlük.” Bu Barzani’nin on yıllardır ısrarla savunduğu formülasyondur. Kuzey Kürdistan’daki Kürt ulusal hareketi de şimdi hemen hemen aynı noktadadır. Ancak burada çok daha önemli olan bu statükonun “emperyalizmin zorlaması, himayesi altında” gerçekleştirilmesinin isteniyor oluşudur. Hangi demokrasi? Hangi özgürlük? Emperyalizmin himayesindeki bu demokrasinin en iyi ihtimalle bir burjuva demokrasisi olacağı bellidir.

nasyonalizm tüm dünya devrimlerinin geleceğidir.

Emperyalizmle İşbirliği, Uzlaşma, Birlikte Yaşama Teorileri İflas Etmiştir! İflasın Kanıtı, Yıkılan Koca

Bir Sistemdir! Şimdi SBKP'nin, ÇKP'nin, AEP'in izlediği politikaların sonuçlarına bakalım. Güya bu politikalar devrimi, "sosyalist anavatan"ları güçlendirecekti. **Peki ne oldu?** Yüzlerce sayfalık yazılarla teorileştirilen bu uzlaşmacı politikardan kim kazançlı çıktı? Cevabı çok net olarak ortadadır. Emperyalizmle birlikte yaşama, emperyalizmin değil ama bu politikayı benimseyen sosyalist ülkelerin ve devrimlerin **sonunu** getirmiştir. Bu teorilere göre, emperyalizmle birlikte yaşama politikası, gerekirse çeşitli ülkelerdeki devrimlerin feda edilmesi, uzun vadede sosyalist sistemi güçlendirecek, emperyalizmle ekonomik yarışma içinde sosyalizmin üstünlüğü kanıtlanacak, emperyalizm böylelikle zayıflatılacaktı vs. vs. Sonuç? Bu teori ve politikaların devrimci olmadığı, büyük bir faturayla olsa da kanıtlanmış. Bugün emperyalist çözümün kabul edilmesi gerektiğini söyleyenler, bu teorilerin tekrardan başka bir şey söylemiş olmamaktadırlar.

Emperyalizmle Uzlaşmak Kapitalizmle, Sömürü Düzeniyle Uzlaşmaktır; Emperyalizmden insan hakları, demokrasi veya Kürt sorununa çözüm beklenirken, bunun teorisi yapılırken, unutilan veya unutturulmaya çalışılan şey, emperyalizmin bir sömürü düzeninin en üst aşaması olduğudur. Emperyalizm kapitalizmdir. Yani tüm kötülüklerin, bas-

kı ve zulmün, sömürünün kaynağı budur.

Emperyalizm Türkiye oligarşisi üzerinde baskı yapacak ve demokratikleşme gerçekleştirecek! Mantık neresinde bunun? Devrimci teori neresinde?

“Irak’a demokrasi, Kürtlere özerklik.” Bu, Barzani’nin on yıllardır ısrarla savunduğu formülasyondur. Kuzey Kürdistan’daki Kürt ulusal hareketi de şimdi hemen hemen aynı noktadadır. Ancak burada çok daha önemli olan bu statükonun **“emperyalizmin zorlaması, himayesi altında”** gerçekleştirilmesinin isteniyor oluşudur. Hangi demokrasi? Nasıl bir özerklik? Emperyalizmin himayesindeki bu demokrasinin en iyi ihtimalle bir burjuva demokrasisi olacağı bellidir. O halde bu formülasyon, **bir**, emperyalizmin denetim ve yönlendirmesini, **iki**, kapitalizmi kabul etmektir. **Üç**, bu kabul ediş, doğal olarak halkın iktidarından, devrim ve sosyalizmden vazgeçişini içerir.

İtalya süreciyle birlikte Kürt ulusalcıları tarafından emperyalizm üzerine yazılıp çizilenler, tümüyle şirazesinden çıkmış, burjuva yazarlarla aynı paralelde değerlendirmeler yapılmaya başlanmıştır. Tabii bu konuda sayısız savruluşlar da yaşanmaktadır. Deyim yerindeyse **bir sağa, bir sola** savrulunmaktadır. Politikaların temelinde pragmatizm olunca, bu kaçınılmazdır.

17 Temmuz 1998’de, yani PKK Genel Başkanı’nın İtal-

ya’ya çıkışından bir kaç ay önce MED TV’de yapılan bir panelde, KDP temsilcisinin **“büyük devletlerle işbirliğini”** savunması karşısında KDP’liyi stüdyodan kovan Öcalan şunları belirtiyordu:

“Kürtler özgüçleriyle Ortadoğu’ya bir ittifakı kabul ettirdikleri zaman bütün Ortadoğu’yu titretirler, istedikleri noktaya getirirler. İradesi olanlar bunun böyle olduğunu bilirler... Bazı örümcek kafa-lılar yüzlerce yıldır mutlak şu

“Barış” kelimesinin kulağa hoş gelen yanının dışında bu sözün özünde, OLİGARŞİYLE yapılacak olan bir barış vardır. Yani, oligarşinin düzeni, iktidarı kabul edilmektedir. Kapitalizm sürecektir. Bunu kabul ettikten sonra, artık anti-emperyalistlik, sosyalistlik tartışma dışı kalmış demektir.

devletin bu devletin adamlığı, yahut büyük güçlere dayanılım, küçük güçlerin nesi var (diyorlar)... Büyük güçler bu Kürdistan’ı 200 yıldır imha ettiler. Kürdistan gitti. Zor bela, bu oğul, kızların korkunç direnişiyle bir Kürdistan şeref ve onuru kurtarılmaya çalışılıyor... Başarırsak ne mutlu... Başaramasak da hiç olmazsa tarihe şerefimizle direndik, şerefimizle öldük diyeceğiz.”

Evet, burada dile getirilenler öz olarak doğrudur. Emperyalizm, bu Kürdistan’ı 200 yıldır imha edenlerdir.

Peki o halde, bu güçlerden nasıl olur da adalet beklenilebilir? Nasıl olur da, bunların Kürt sorununu çözmesi istenir? Onların bulacağı çözümün bu imha politikalarından bağımsız olacağı nasıl düşünülür? Emperyalizme bu övgüler nenedir? Eğer mesele “söylemler”se, emperyalizm insan haklarını dün de savunuyordu. Özellikle 80’lerin başından bu yana emperyalizm demokrasi şampiyonluğu yapmaktadır. Ama katleden, cuntalar yaptıran da onlardır.

Tüm bunlar unutulup emperyalizmin Ortadoğu politikaları çerçevesinde Kürt sorununda takındığı tutum, bu konuda Türkiye’ye yönelik “eleştirileri” esas alınıp, bu manevranın önü arkası hesap edilmiyor.

Milliyetçilik işte tam burada somutlanıyor.

Almanya’nın bir eyaleti kadar özgürlük istemenin, Güney’de yapılanın Kuzey’de de yapılmasını istemenin, kah IRA’yı, kah FKÖ’yü örnek göstermenin başka anlamı yoktur. Soralım: FKÖ başarılı mı? IRA başarılı mı?

Bunun cevabını almak için soracağımız tek bir soru daha var: **Sistemi değiştirdiler mi?** Bunun cevabı hayırsa, orada bir başarı yoktur.

Emperyalizm hangi kurtuluş hareketini esenliğe götürmüştür ki?

Bir ulusal kurtuluş hareketi

ne için yola çıkmıştır? **BAĞIMSIZLIK.**

Peki bu hareket aynı zamanda Marksist-Leninist olduğunu, devrimci olduğunu iddia ediyorsa, bir şey daha amaçlanmış olmalıdır: **SOSYALİZM.**

Yani, her halükarda emperyalizmden kopulması ve kapitalizmin yıkılması gereklidir. Çünkü bağımsızlığın, halk iktidarının ve sosyalizmin başka türlü yaşam şansı bulması mümkün değildir.

PKK'nın çeşitli ulusal örgütlerden farkı, baştan **bağımsızlık** misyonuyla ve silahlı savaş temelinde ortaya çıkmış olmasıdır. Bu misyon kaybedildiğinde fazla bir ayırdedicilik kalmayacaktır. **PKK bugün anti-emperyalist midir,** bağımsızlıkçı mıdır? Bu soruya “**evet**” cevabı vermek zordur. Emperyalist çözümün kabul edildiğinin, emperyalizmin denetim ve iradesi-

nin kabul edildiğinin açıklandığı noktada, bu sorunun cevabı zaten “**hayır**”dır. Bağımsızlığa giden yolu zafere ulaştıracak olan gerilla savaşı da aynı şekilde “bitirilmeye” karşı karşıyadır. PKK'nın geçtiğimiz günlerde yaptığı “**barışa yanaşmazlarsa silahlı savaş yükseltiriz**” açıklaması, artık silahlı savaşın stratejik değil, barış politikalarının taktik bir aracı olarak görüldüğünün ifade edilmesidir. Bu açıklamayla birlikte “**birinci tercihimiz barıştır**” denilmiştir zaten. “Barış” kelimesinin kulağa hoş gelen yanının dışında bu sözün özünde, **OLİGARŞİYLE** yapılacak olan bir barış vardır. Yani, oligarşinin düzeni, iktidarı kabul edilmektedir. Kapitalizm sürecektir. Bunu kabul ettikten sonra, artık anti-emperyalistlik, sosyalistlik tartışma dışı kal-

mış demektir. Bunları toplam olarak ifade edersek, gelinen nokta yeni dünya düzeninin kabul edilmesidir. Süreç kuşku yok ki, hala farklı yönelimlere de açıktır. Ama koşulların bir kurtuluş hareketini kendiliğinden Marksist-Leninist çizgiye itmeyeceği de açıktır.

PKK enternasyonalist midir? Bunun çok sözünü etmesine rağmen, politikaları, taktikleri tersini göstermiştir hep. Enternasyonalist değildir. Türk halkını düşünmez çünkü. Ortadoğu halklarını düşünmez. Her soruna devrimci, sosyalist bakış açısıyla değil, yalnızca Kürt gözüyle bakar. Nasıl olursa olsun Kürdün çıkarına olsun... Milliyetçiliğin başladığı ve güçlendiği zemin budur işte. Ve aslında Kürdün çıkarına diye yapılan pragmatizm, faydacılık yine Kürt halkının mücadelesi-

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 14 Kasım 1998

Açıklama: 76

İTALYA ABDULLAH ÖCALAN'I DERHAL SERBEST BIRAKMALIDIR

PKK önderi Abdullah Öcalan'ın İtalya tarafından tutuklanması emperyalizmin tüm dünyada devrimci örgüt ve önderlere yönelik terör ve yoketme politikasının bir parçasıdır. Dünya halklarının onurlu bir yaşam için verdiği bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerini bastırmak için bugü-

ne dek milyonlarca insanı katleden emperyalizm; bu halk düşmanı karakterini değiştirmemiştir. Sömürü ve zulüm düzenlerini a-

yakta tutabilmek için dünyayı yeniden kana bulayabileceklerini her fırsatta ilan ediyor.

Emperyalizmin dünya halklarına karşı geliştirdiği her baskı, tutuklama, imha eylemi gayri meşrudur. Meşru olan dünya halklarının faşizme ve emperyalizme karşı geliştirdiği mücadeledir.

Emperyalizm, ülkemizin devrimci örgüt ve önderlerine yönelik şimdiye dek birçok kez saldırı ve komplolar düzenledi. Her defasında halklarımızın nezdinde mahkum edilen emperyalizm bu baskılarıyla ne faşizme karşı mücadelemizi engelleyebilmiş, ne de devrimcileri yokedebilmiştir. Kazandığı tek şey halklarımızın daha fazla nefretidir.

Devrimcilere ve devrimci önderlere yönelik yapılan her saldırı, Türkiye Susurluk devletine ve onun faşist rejimine verilen bir destektir. Avrupa Birliği, ABD ve NATO şimdiye kadar Susurluk Devletinin kat-

ne zarar veriyordur. Ancak günlük çıkarlar, politikalar adına bu görülmek istenmez. En somutu Körfez krizleridir. 91’de “işimize yarayacaksa...” diyerek emperyalist saldırı desteklendi. ABD’nin son saldırısında da sergilenen tavır aynıdır. Enternasyonalistler emperyalizmin bir halkı katletmesini hiç bir biçimde hiç bir koşulda onaylayamaz, bundan yarar u-mamazlar. Enternasyonalizm ve anti-emperyalizm birbirinden bağımsız düşünülemez.

EMPERYALİZM BUDUR!

Emperyalizmin “global kriz” diye adlandırılan bugünkü krizi asıl olarak 70’li yıllarda ağırlaşmaya başlamıştır. 74 Petrol bunalımı, krizin derinleşmesinin ilanı gibiydi. 79-80’li yıllarda patlak veren “borç krizi” bu

bunalımın yeni bir dönemi oldu. Emperyalizmin Latin Amerika diktatörlüklerini “demokratikleştirmeye” başlaması bu dönemdedir. Emperyalizm bu dönemi Reagan ve Thatcher’de ifadesini bulan politikalarla karşıladı. Bu politikanın özeti şuydu. Emperyalist ülkelerde “refah devleti” uygulamasına sınır getirilmesi, yani sosyal harcamaların budanması ve sömürge ülkelerin emperyalist sermayeye sonuna kadar açılması. Bu politikaya da “**neo liberal**” politika adı verilir.

Emperyalizm, krizden kurtulabilmek için sosyalizmin dünya çapında prestij kazanması sonucunda bir dönem zorunlu olarak katlandığı bu “refah devleti” politikasına artık son vermek zorundaydı. Politik açıdan da uygun bir zamandı. Sosyalist sistem revizyonist politikalar ve

uygulamalar sonucu bu yıllarda siyasal-ekonomik gücünü yitirmeye başlamış, emperyalizmin ideolojik saldırılarına cevap veremez hale gelmişti.

Emperyalist ideolojinin mutfağı gibi çalışan enstitüler, vakıflar, üniversiteler, “bilim adamları”, iktisatçılar, medya vb. tüm kurumlar harıl harıl çalışarak “**neo-liberalizm**” ve “**serbest piyasa ekonomisi**”nin kaçınılmazlığını anlatmaya koyuldu-lar. Saldırının ideolojik desteğini onlar sağlıyordu. “**Refah Devleti**”nin tasfiyesinde onlara büyük iş düşecekti.

“Neo-liberal”izm, devletin ekonomiden çekilmesini de öngörüyordu. Yani devlet “kamu hizmetleri” politikasından vazgeçecek, esas olarak halkın yararlandığı eğitim, sağlık, barınma vb. hizmetler parça parça tasfiye edilecek, bu alanlar ser-

liamlarını, hak ve özgürlük gasplarını, saldırılarını kredilerle, silah ve teknik yardımlarıyla desteklemiş ve halen de desteklemeye devam ediyor.

Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Boşnak, Gürcü, tüm halklarımızın akan kanından, yoksulluğundan, özgürlüklerinin gaspedilmesinden ABD ve Avrupa Birliği ülkeleri de sorumludur. Bu ülkeler demokrasi ve insan hakları maskesiyle işbirlikçi hükümetler yaratmakta, onları desteklemekte, halkımıza zulüm yaşatmaktadırlar. Halklarımıza onursuz bir hayat yaratmaktadırlar.

Devrimci önderlerin peşine

düşülmesi, İnterpol kararları çıkartarak devrimci örgütler suç örgütleri, devrimci önderler suçlu olarak gösterilip, ezilen halkların kurtuluş mücadeleleri karalanmak ve yokedilmek istenmektedir. Halklarımızın kurtuluş mücadelesi yokedilemez.

Emperyalistler, Türkiye Sursurluk Devletiyle işbirliği yapanlar demokrasi ve özgürlüklerden söz etmeden önce kendi lanetlenmiş tarihlerine bakmalıdırlar. O lanetlenmiş tarihte onmilyonlarca halkın kanını döktüklerini göreceklardır. Özellikle Alman devleti, devrimcilere dil uzatmadan önce kendi tarihine bakmalıdır. Bu

tarihten utanmalıdır. Utanmayı da bilmiyorsa, susmasını öğrenmelidir.

Halkların faşizme karşı mücadelesi haklı ve meşrudur. Halkların devrimci önderleri meşrudur. Meşru olmayan, haksız olan Türkiye faşizmi ve onu destekleyenlerdir. Kürt halkının ulusal mücadelesi de haklı ve meşru bir mücadeledir. Bu nedenle; İtalyan Hükümeti, Abdullah Öcalan’ı politik çıkarlar hesabı yapmadan derhal serbest bırakmalıdır.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

mayenin pazarı haline gelecekti. Özelleştirmelerin yolu büyülikle açıldı.

Tabii bu iş o kadar kolay değildi. Bunun için bir süre sonra **Avrupa solu** devreye sokuldu. Kazanılmış haklarına sahip çıkan işçi sınıfını geriletmekte bu silah kullanılacaktı. IMF de dünya ölçüsünde aktifleşip "yapısal uyum programlarıyla" yeni sömürgeleri emperyalizmin bu yeni politikalarına adapte etti.

Bu kandırmaca 80'lerde başladığında (yani borç krizi sırasında) tüm yeni-sömürge ülkelerin dış borç toplamı **700 milyar** dolardı. '93'e gelindi-

ğinde bu rakam **1 trilyon 800 milyar dolar** olmuştu. Bugün ise, **2 trilyonu** çoktan aşmış durumda.

İşte "globalleşme" denilen şeyin halklara faturası.

İşte dünyayı demokratikleştirmeye, insan haklarının uygulanmasını sağlamaya çalışan(!) emperyalizmin dünya halklarına çıkardığı fatura! Emperyalizmin "globalleşme" politikaları halkın sırtına binen ağır bir yükten başka bir şey değildir.

Globalleşme diye adlandırılan olay, asıl olarak sermayenin globalleşmesidir, yani, hiç bir sınır ve engel tanımadan dolaşabilmesi, yatırım yapabil-

mesi ve katlanarak büyüebilmesi demektir. Öyle de oldu.

'94 verilerine göre "Çok uluslu emperyalist şirketler" yeni sömürgelerde **12 milyon kişi** istihdam etmişlerdi ve bunun yüzde 75'ini **1985'ten sonraki** 10 yıl içinde, yani "globalleşme" sürecinde gerçekleştirmişlerdi. Tabii bunu kimsenin babasının hayrına yapmamışlardı. '80'lerden sonraki kazanımlarına bakıldığında kimin gelişip kalkındığı daha açık görülmekte.

'70'lerin başında **30 bin şubeye** sahip olan bu tekeller 70'lerin sonunda şube sayısını **80 Bin'e**, 93'de ise **200 Bin'e** çıkardılar, 97'de ise **210 Bin'i**

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 18 Aralık 1998

Açıklama: 79

yasaklar koyuyor. İlaç, gıda dahil halkın her türlü zorunlu ihtiyacına ambargo koyuyor.

İşte bu yüzden Irak halkı onbinlerce insanını açlıktan, ilaçsızlıktan ölüme terketmek zorunda kaldı. Açlık ve ölümlerle bu zulme direnen Irak halkı, bugün yeniden katlediliyor.

Irak halkı ve yönetiminin suçu nedir? Dünya halklarından herhangi birine saldırı mı yapmıştır? Emperyalist ülkelere girip onların yaptığı gibi bomba ve füze mi yağdırmıştır? Hayır... bunların hiçbirini yapmamıştır. Sadece emperyalistlere "Bu ülke bizim, kendi irademizle yöneteceğiz, sizin Yeni Dünya Düzeni dediğiniz teslimiyeti kabul etmeyeceğiz" dedikleri için;

bütün emperyalistlerin saldırısına uğramışlardır.

Başını ABD'nin çektiği emperyalistler arasında halkların çıkarına bir çelişki yoktur. Başta ABD olmak üzere bütün emperyalistler, Avrupa Birliği, Japonya, Rusya Yeni Dünya Düzeni diyerek bütün ezilen halkların az da olsa bağımsız, kendi iradeleri ile hareket etmelerine, kendilerinin onaylamadığı politikalar geliştirmelerine karşıdır. "Karşı çıkan herkes cezalandırılır" anlayışıyla Irak gibi, esasta emperyalizme bağımlı, çok fazla da onların dışında hareket etmeyen bir ülke yönetiminin, ulusal düzeyde kısmen de olsa farklı hareket etmesi durumunda, emperyalistlerin şiddetini üzerine çekmektedir.

Elbette emperyalistler Sad-

EMPERYALİZM MAZLUMIRAK HALKINI YİNE BOMBALİYOR

Bütün dünyanın gözleri önünde Irak halkı katlediliyor. Askeri hedefleri bombalıyoruz diyerek; hastaneler, gıda depoları, halkın yerleşim yerleri, her yer bombalanıyor. Yeni değil bu vahşet. 91'de daha kapsamlısını izledi bütün dünya. Emperyalistler istedikleri zaman her ülkeye saldırıyor. Yakıyor, yıkıyor, katlediyor ve ardısıra talimatlar yağdırıyor; ekonomik, askeri durumun şöyle olacak diyor ve kararlar alıyor,

aşmışlardır. Buna paralel olarak da 1986-90 arasında yılda **37 milyar dolar** olan sermaye ihracı 93'de **160 milyar dolara** fırlıyordu. Yıllık ciroları ise koca koca ülkelerin, hatta kıtaların Gayrı Safi Mili Hasılası ile boy ölçüşecek duruma gelmiştir. 97' verilerine göre bir kaç örnek bu durumun çarpıcılığını göstermeye yetecektir.

Dünyanın en büyük dört emperyalist tekelinin yıllık cirosu Çin'in GSMH'sına eşit, tüm Afrika kıtasının GSMH'sından ise fazladır. Bu tekellerden General Motors'un 96 cirosu **168,4 milyar dolar**, aynı yıl Türkiye GSMH'sı **186 mil-**

yar dolardı. 200 emperyalist şirket, dünya GSMH'sının yüzde **31,2'sini** gerçekleştirirken, istihdam ettikleri işçi sayısı dünya iş gücünün **yüzde birini** bile bulmuyor.

Emperyalistler de, işbirlikçi oligarşiler de sürekli kriz edebiyatı yapmaktalar. Emperyalizm krizin yükünü yeni sömürgelelere, yeni sömürge iktidarları da bu yükü kendi halklarına yüklemektedirler. Emperyalist şirketler, şu son zamanlardaki borsa krizlerinde yeni sömürge ülkelerin **198 milyar dolarını** kaptılar. Emperyalizmin bu süreçten oldukça karlı çıktığı kesin. '82 borç krizinden son-

ra yalnızca IMF'nin borçlandırma politikalarından da **717 milyar dolar** kâr etmişlerdi.

Krizin derinleşmesine paralel olarak '98 yılında dev sermaye evlilikleri de önceki yılların kat kat üzerine çıktı.

Bu sermaye evlilikleri, satın almalar ve krizler sonucu olan iflaslarla, pazarlar ve sermaye giderek daha az sayıda tekelin elinde toplanmakta, büyük bir sermaye yoğunlaşması yaşanmaktadır. Az sayıda tekeli, pazarları istediği gibi yönlendirebilmekte, fiyatlarla istediği gibi oynayabilmektedir.

Bu birleşmeler ve sermaye yoğunlaşmaları işçi kıyımlarını

dam yönetimini devirmek veya teslim almak gibi niyetleri de taşıyorlar. Ama bundan da öte emperyalistler bütün dünyaya güç gösterisi yaparak, "Bizim düzenimize karşı çıkanı bu şekilde ezeriz" mesajını vermek istiyorlar. Bütün emperyalistler bu konuda aynı düşüncededir. Yeni Dünya Düzeni'ne karşı çıkanlar teslim alınmalı veya ıslah edilmelidir. Bunun için her yol mübahtır. Adalet, özgürlük, demokrasi, insan hakları hatta azınlık hakları diyerek bombalarına, füzelerine, işgallerine gerekçe oluştururlar. **YALAN SÖYLÜ-YORLAR.** Arsızca yalan söylüyorlar.

Hiçbir emperyalist, hiçbir zaman, hiçbir halkın çıkarlarını savunamaz. Savunmamıştır. Onların çıkarı, onların tari-

hi adaletsizliklerin, zulümlerin tarihidir. Tarih boyunca bütün dünyayı kana boyayan onlardır. Sömürgecilik, yeni sömürgecilik, işgal, talan onların eseridir. Şimdi yine bütün dünya halklarını aptal yerine koyarak, Irak yönetiminin Ortadoğu halklarına zarar verdiğini söyleyerek halkı katlediyorlar.

Emperyalistlerin en büyük korkuları, halkların bağımsızlık ve sosyalizm bayrağını kaldırıp, kendi iktidarlarını kurmalarıdır. Bugün ABD'nin, NATO'nun, AB'nin en büyük korkusu halkların yeniden gelişen mücadelesidir. Bu mücadeleyi bastırmak için hiçbir adalet ve hukuk kuralı tanımamaktadırlar. Geri bıraktırlmış ülke iktidarlarını uşakları haline getirerek, çıkarlarını sömürü ve zulümle sürdürmek istemekte-

dirler. Bunun için geri bıraktırlmış, bizim gibi ülkeler; ekonomik, askeri ve siyasi olarak emperyalistlerin denetimindedir. İşbirlikçi iktidarlar vasıtasıyla topraklarımız emperyalistler tarafından kullanılmaktadır. Her türlü askeri üs ve tesis emperyalistlerin hizmetinde, kardeş halklara karşı savaş karargahı durumundadır.

İncirlik üssünden emperyalistlerin uçakları bugün de Irak halkına bomba yağdırmak için kullanılmaktadır. Buna izin veren ABD işbirlikçisi Susurluk Devleti, ABD'nin suç ortağıdır.

**TOPRAKLARIMIZ
EMPERYALİSTLERİN
SAVAŞ KARARGAHI
OLMAYACAKTIR!**

Nasıl? Emperyalistler, ülkemizi ekonomisiyle, askeriyle, tekniği ve siyaseti ile, her şe-

da beraberinde getiriyor. Kri-
zin asıl yükünü yine emekçiler
çekiyor. Artan işsizlik, enflas-
yon, yoksulluk halkları günden
güne daha kötü yaşam koşul-
larına sürüklüyor. IMF bir yan-
dan yatırım programlarıyla u-
luslararası sermayenin çıkarla-
rını güvence altına alırken, di-
ğer yandan uygulanan program-
larla emekçilerin sırtına binen
yükü arttırıyor.

- Kamu harcamalarının kısıl-
ması
- Özelleştirmeler
- Sosyal güvenlik reformu adı
altında, emeklilik yaşının yük-
seltilmesi,
- İşçi ücretlerinin düşürül-
mesi

yiyle bağımlı kılmıştır. Bu ba-
ğımlılık zincirini kırmak için,
kurtuluş savaşı vermeden em-
peryalistlerin her alandaki ha-
kimiyeti yokedilemez. Bağım-
sızlık olmadan ulusal onuru-
muz, topraklarımızdaki servet-
lerimiz, emeğimiz, hiç birşey
gerçekte bizim değildir. Bi-
zim olan herşeyi emperyalist-
ler ve işbirlikçi iktidarları gasp-
etmiştir. Bunları geri alabil-
mek için TAM BAĞIMSIZ, DE-
MOKRATİK BİR TÜRKİYE i-
çin savaşmaktan, halkın iktida-
rını kurmaktan başka hiçbir yol
yoktur. Emperyalistleri de-
ğişmiş gösterenler, halkların çıka-
rını savunuyor gösterenler ya-
lan söylüyor. Emperyalizm dün
de, bugün de daha çok sömürü
için halklara her türlü zulmü uy-
guladı. Bugün Irak halkına yap-
tıklarıyla, emperyalizm gerçe-

Tüm bunlar IMF'nin yeni-
sömürgelere dayattığı ve en son
"Asya Kaplanları'na da uygu-
lattığı politikalar.

**Bu IMF başka birinin ku-
rumu mu? Emperyalizmin bir
sürü kurumu, güya insan hak-
larının uygulanmasını, dünya
halklarının mutluluğunu dü-
şünüyor, ama bu IMF tüm iş-
leri sabote ediyor öyle mi?**

Emperyalizm ağır bir krize
girdi ve tekellerin kasası dolma-
ya devam ediyor ama aynı za-
manda hızlı bir çöküş yaşıyor.
Marks'ın deyimiyle kendi me-
zarını kazmaya devam ediyor.
Emperyalizm bu krizde kendi
kıyametini görüyor. Panik ha-
linde en üst düzeydeki işbirli-

ğini unutanlara, hafızasını yi-
tirenlere: "Ben buradayım ve hiç
değişmedim" diyor.

Emperyalistlerin Irak halkına
saldırısı bütün dünya halklarına
bir gerçeği hatırlatıyor ve öğre-
tiyor: "Ya savaşıp kendi iktidarı-
nızı kuracaksınız, ya da benim
düzenime teslim olacaksınız, bu-
gününüze, geleceğinize, herşeyi-
nize ben karar vereceğim" diyor.

Halkımız

Emperyalistlerin Irak halkına
yaptığı zulüm ve katliam bize ya-
pılmış demektir. Irak halkına
yapılan zulme karşı çıkmazsak,
emperyalizmin bu vahşetine des-
tek vermiş oluruz. Hangi halka
yapılırsa yapılsın, bu zulme kar-
şıysak; mazlum halkların yanın-
da yer almalıyız. Emperyalizmi
ülkemizden kovmak için müca-
dele etmeliyiz. Hiçbir hükümet,
emperyalist politikalara, ba-

ğı örgütleriyle bu kıyameti
durdurmaya çalışıyor. Emperya-
lizm gerçekten de büyük bir
"felakete" doğru sürükleniyor.
Peki ya tüm dünya halklarının
yaşadığı felaket?

İŞTE RAKAMLAR! Bugün
dünyada 1 milyar 300 milyon in-
san yetersiz besleniyor, içecek
temiz su bulamıyor; 1 milyar
kişi başını sokacak ev bulamı-
yor. 841 milyon insan **mutlak
açlık sınırında**, yani ölümle
yaşam arasındaki ince çizgide
duruyor. Yine 2 milyar insan,
günde iki dolardan az, 1 milyar
insan ise 1 dolardan az gelirle
yaşıyor. Buna yaşamak dene-
bilirse... Mozambik'te doğan
her 4 çocuktan biri, **20 yaşına**

ğımlılık anlaşmalarına karşı
çıkamaz. Çünkü çıkarları or-
taktır. Bunun için sadece ezilen
halklar emperyalizme karşı sa-
vaşabilir. Emperyalizme karşı
savaşmak, Susurluk Devleti'ne
karşı savaşmaktır.

**IRAK'AYAPILAN SALDIRI
TÜM DÜNYA HALKLARI-
NA SALDIRIDIR; KARŞI
ÇIKALIM, PROTESTO
EDELİM!**

**EMPERYALİSTLER ER
GEÇ YENİLECEK, EZİ-
LEN HALKLAR KAZANA-
CAKTIR!**

**"KAHROLSUN EMPERYA-
LİSTLER VE İŞBİRLİK-
ÇİLERİ" BAYRAĞINI
YÜKSELTİP, MÜCA-
DELEYE KATILALIM!**

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

basmadan sıradan hastalıklardan ölüyor. Afrika'da ortalama bir aile **29 yıl öncekinden yüzde 20 daha az tüketiyor.** (Emperyalizmin 70'lerden bu yanaki gelişiminin insan hakları, demokrasi konusunda "daha duyarlı" olma yönünde olduğunu söyleyenler, yalnızca bu bilgiye baksınlar yeter.) Yeni-sömürge ülkelerde yaşayan 4,4 milyar insanın yaklaşık dörtte üçü **sağlık hizmetlerinden yoksun.** Dünyada **2 milyar** anemili insan var ve bunun sadece **50 milyonu** emperyalist ülkelerde yaşıyor. Geriye kalan ağırlıklı kesim yeni-sömürgelerdeki yoksul halk. 1998 yılında mal ve hizmetler tüketimi 24 trilyon dolara ulaşacak. Bu üretimin yüzde 86 gibi büyük bir kısmını dünya nüfusunun sadece yüzde 20'si tüketirken, en yoksullar ise sadece yüzde 1,3'ünü tüketiyor.

1960'lı '70'li yıllarda yoksul insan sayısı -ki bu istatistikte yalnızca günlük geliri 1 doların altında olanlar ele alınıyor- **200 milyon** kadardı. '90'ların ikinci yarısında ise bu sayı **2 milyara** yükselmiş durumda. **Halklar yoksullaşılıyor. Yoksulluk öldürüyor. Halkları yoksullaştıran, katleden emperyalizm halkların sorununu çözecek; Bu iddia yalnızca gülünç ve işbirlikçidir.** 150 milyon çocuk temel eğitimi dahi alamıyor. 120 milyon çocuk sokaklarda yaşıyor, 20 milyon çocuk köle gibi çalıştırılıyor. Bunların müsebbibi **emperyalizm**

lizmdir!

İşte yoksullar dünya nimetlerinden bu kadar yararlanabiliyorlar.

Dünya nüfusunun en zengin yüzde 20'si ile en yoksul yüzde 20'si arasındaki gelir farkı **otuz yıl önce** 1/30 iken, **bugün** 1/78'e yükselmiş durumda. Bakın bakalım dünya

1960'lı '70'li yıllarda yoksul insan sayısı -ki bu istatistikte yalnızca günlük geliri 1 doların altında olanlar ele alınıyor- 200 milyon kadardı. '90'ların ikinci yarısında ise bu sayı 2 milyara yükselmiş durumda. Halklar yoksullaşılıyor. Yoksulluk öldürüyor.

Halkları yoksullaştıran, katleden emperyalizm halkların sorununu çözecek; Bu iddia yalnızca gülünç ve işbirlikçidir. 150 milyon çocuk temel eğitimi dahi alamıyor. 120 milyon çocuk sokaklarda yaşıyor, 20 milyon çocuk köle gibi çalıştırılıyor. Bunların müsebbibi emperyalizmdir!

emperyalizmle nereye doğru gidiyor? **Emperyalizm dünya**

halkları için bunu yapıyor işte!

Yoksulların yaşamından çalınan paylar emperyalist tekellerin kasasına akmakta, onlar da aynı hızla servetlerine servet katmaktadırlar.

7 milyon nüfuslu **İsviçre'nin** yıllık geliri, **yarım milyar Afrikalının** yıllık gelirine eşit. 1996'da dünyanın en zengin 10 adamının serveti 133 milyar dolardı. Bu, en yoksul 48 ülkenin yıllık gelirlerinin 1,5 katı ediyor. Dünyanın en zengin **225 kişinin serveti 2,5 milyar yoksula eşit.** **EMPERYALİZMBU İŞTE!**

Dünyanın her yerinde halklar gün geçtikçe artan bir hızla yoksulluğa, açlığa sürüklenirken, tekeller onların sırtından kazandıkları parayla baskı ve tahakkümlemlerini daha da arttırmaktadırlar.

Bu tablo karşısında bağırma çağırma, gelir adaletsizliğinden, yoksulluktan, açlıktan dem vuran yine emperyalist haydutlar oluyor. Oysa yaratılan tablo, kendi marifetleridir. Daha fazla kar etmek için işçi ücretlerini her gün biraz daha düşüren kendileridir. Her kriz döneminde onbinlerce işçiyi sokağa atan yine bu tekellerdir. IMF eliyle, sömürge ülkeleri her yıl daha fazla borç batağına iten, bu ülkedeki işbirlikçi yönetimlerin borçlarını ödemesi için halkı daha fazla ezsin, sömürsün diye kamçılayan, artık dünyanın tek hakimi haline gelmiş emperyalist tekellerden başkası değildir.

EMPERYALİZM BUDUR!

Bunu yüzlerce, yüzlerce kez yazmak istiyoruz. Bu gerçeklerin üstü çizilerek hiç bir politika üretilemez. Üretilirse, bu politikanın adı devrimci politika olmaz.

“Devrim için savaşmayana sosyalist denmez” sözünden esinlenerek söylersek, “emperyalizme karşı savaşmayana devrimci denmez.”

Emperyalizm, “21. yüzyıl toplumsal patlamalar yüzyılı olacak” diye feryat figan ediyor. Pek yakında tüm dünyanın başlarına çökeceği kabusunu görüyorlar. Korkuları hiç de yersiz sayılmaz. Çünkü sefaletin içinde, ölümün eşliğinde yaşayan insanlar için isyan, büyük bir cüret değil neredeyse can havliyle sarıldıkları bir silahtır artık. Asya ve Latin Amerika ülkelerinde krizle birlikte patlayan halk hareketleri kabusu doğruluyor.

Blair ve Clinton G-7’leri acil toplantıya çağırıyorlar. G-7 toplanıyor fakat buradan da “çözüm” çıkmıyor. Tüm emperyalist kamptan gidecek artan “TEHLİKE” sinyalleri duyuluyor.

Bir “çözüm”e varsalar bile bunun yeni-sömürge ülkeleri daha ağır bir borç yükü altına sokmaktan, bunu karşılamak için işbirlikçi iktidarların ve tekellerin emekçi halkı daha fazla ezip sömürmesinden, daha fazla işsizlikten, açlıktan başka bir sonuç yaratmayacağı kesin. Belki bugün emperyalizm ’80 başlarında olduğu gibi “yapısal” bir değişimin eşliğinde. Ama bu, emperyalizmin krizinin yaratacağı sonuçların kısa bir süre daha ertelenmesinden başka bir anlam taşımıyor. Bugün değilse, yarın **kabusları gerçekleşecek.**

Dünya halklarının çıkarı, emperyalizmle birlikte, barış içinde yaşamakta olamaz. Çünkü emperyalizmin dünya halklarına sunduğu tablo, hiç bir tartışmaya yer vermeyecek kadar açıktır. **Dünya halklarının geleceği, emperyalizmsiz bir dünyadadır.**

Halkların öncüleri, öncülük misyonlarını, emperyalizme karşı savaşarak yerine getirmek zorundadırlar. Emperyalizme karşı savaşmayanlar, halkların öncüsü olamazlar.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 8 Ekim 1998

Açıklama: 73

TÜRKİYE OLİGARŞİSİNİN SURIYE’YE TEHDİDİ BİR ABD OPERASYONUDUR

Türkiye oligarşisine emperyalizmin Ortadoğu’da verdiği görev; Türkiye’nin NATO’ya girmesiyle belirlenmiştir. Türkiye emperyalizmin biçtiği bu rolü çeşitli iç ve dış nedenlerle tam olarak yerine getirememiştir. Ama esas olarak emperyalizmin biçimlendirdiği ve yönlendirdiği Türkiye oligarşisi emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı gelişen her türlü ulusal ve devrimci hareketlerin karşısında, emperyalizmin safında yer alarak; emperyalizmin Ortadoğu’da statüsünü koruma ve güçlendirmeyi esas almıştır. Bu nedenle, hemen bütün Arap, Fars halklarıyla düşmanlık ilişkileri geliştirmiştir. Denilebilir ki, Türkiye’nin Ortadoğu politikası ABD emperyalizminin politikalarını, oligarşinin çıkarlarıyla uyumlu hale getirip uygulamak olmuştur. Türkiye oligarşisinin, bu emperyalizm işbirlikçisi politikası Osmanlı tarihsel öğeleriyle de birleşince, Ortadoğu halklarının gözünde Osmanlı niteliğini sürdürmüştür.

Oligarşinin bu Osmanlı politikaları; NATO’ya giriş, Arap Kurtuluş Hareketlerinin karşısında yeralma, işbirlikçi Arap yönetimleriyle ilişkiler geliştirme ile daha da tırmanmıştır. Ortadoğu halklarının Türkiye oligarşisine nefreti büyümüştür. Öyle ki, Ortadoğu halkları için Türkiye oligarşisi denilince emperyalizmin saldırıları hatırlanmaktadır. Türkiye faşist yönetiminin Ortadoğu’daki bu işbirlikçi politikaları, Osmanlıdan alınan mirasla da birleşip Arap halklarını her yönüyle aşağılamaya dönüşmüştür. Bu politikayla da Türk şovenizmi körüklenip halklar arasında ki düşmanlık sürekli canlı tutulmuştur.

1970’lerden itibaren ülkemizde devrimci mücadelenin gelişmesiyle birlikte bütün devlet kurum-

larını devrimci mücadelenin engellenmesine göre düzenleyen ve politikalarını buna göre şekillendiren Türkiye oligarşisi, giderek her konuda istikrarsızlaşmıştır. Bütün baskı uygulamalarına rağmen, devrimci mücadele gelişmiş ve önlenemez bir noktaya gelmiştir. Doğal ki, tarihsel ve siyasal olarak Türkiye oligarşisiyle sorunları olan Arap halkları, devrimci mücadelenin gelişmesine ilgisiz kalmayacaklardı. Güçsüzleşen, zayıflayan ve emperyalizmle işbirlikçi politikaların da işe yaramadığı bu ortamda Türkiye oligarşisinin Arap halklarının en büyük düşmanı işgalci İsrail’le askeri antlaşmalar yapması Ortadoğu halklarına ilan edilmiş bir savaştır.

TÜRKİYE-İSRAİL ANTLAŞMASININ SAHİBİ ABD’DİR

Ortadoğu’daki birçok Arap devletini henüz her yönüyle teslim alamayan ABD, Türkiye oligarşisinin güçsüzlüğünü değerlendirerek, Arap halklarına karşı İsrail’le anlaşmaya zorladı ve başardı. ABD bu antlaşmayla Ortadoğu’da:

A- Hala ABD emperyalizmine karşı direnen, her yönüyle teslim olmayan Arap ve Fars halklarını İsrail’le barış temelinde teslim almak istiyor.

B- ABD kendi çıkarlarını kollayacak ve denetim altında tutacak yeni bölgeler yaratıp, halkları bölüp parçalayarak Ortadoğu’daki kontrolünü sürdürmek istiyor.

C- Türkiye’deki devrimci mücadeleyi engelleyerek oligarşinin geleceğini güvence altına almak istiyor.

ABD Yeni Dünya Düzeni demagojisiyle, dünya jandarmalığı rolünü pervasızca uygularken, bu rolde Türkiye ve İsrail’e de Ortadoğu’da bir misyon biçmektedir. Hedef ABD çıkarlarına, Yeni Dünya Düzeni’ne uyumlu hareket etmeyen, direnen halklar ve devletlerdir. ABD’nin milliyetler ve dinler temelinde "böl, parçala, birbirleriyle çatıştır ve pazar hakimiyeti sağla" politikaları sonuç almaktadır. Bu deneyleri yaşayan halklar, bu tarz mücadelenin kurtuluş getirmediğini görmektedir. Gelişen devrimci mücadele ABD politikalarını çıkmaza sokarken; ABD, işbirlikçilerinin çıkarlarını korumak ve devrimci mücadeleyi

engellemek için bölgesel savaşları kışkırtmaktan çekinmemektedir. Bölünmüş, parçalanmış, birbirlerine düşmanlaşmış, güçten düşmüş halklar emperyalizmin çıkarlarına uygundur. Halkların emperyalizme karşı tepkileri arttıkça yeniden ve yeniden halklar arası düşmanlık ve savaşlar körüklenmektedir.

PKK SÖYLEMİ DEMAGOJİDİR, HEDEF ORTADOĞU HALKLARIDIR

Oligarşinin PKK üzerinde geliştirdiği iddialarla Suriye’ye yaptığı savaş tehditleri, kurtuluş hareketlerinin düşmanı emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin desteğini almak için yapılan propagandif bir faaliyettir. Bu propaganda ile dünya kamuoyunda saldırganlık için meşruiyet zemini aranmaktadır. Esas amaç; Ortadoğu’da henüz teslim alınamamış Arap yönetimlerini yıkıp teslim almak, İsrail’in güvenliğini sağlamak ve ABD’nin Ortadoğu’daki hakimiyetini egemen kılmaktır. Ülkedeki devrimci hareketi engellemektir.

Suriye yönetimini teslim almak için saldırı planları Pentagon’da yapılmıştır. Bu saldırıda PKK adı kullanılarak, terörizm demagojisiyle meşruiyet oluşturulmak istenmektedir. Yine bu saldırıyla PKK’ya da, ya emperyalizmin denetiminde, emperyalizmin istediği kadar özgürlükler istemekle yetineceksin, ya da gelişmene izin veremeyeceğiz mesajı verilmektedir. Irak Kürdistan’ındaki ABD barışı, ardısıra Suriye’ye yapılan savaş tehdidi birbirlerini tamamlayan emperyalist politikalarıdır. İstenen, Kürt halkının kurtuluşu değil; bölünmüş, parçalanmış, emperyalizmin yeni pazar alanlarıdır. Kürt halkı ya emperyalizmin bu politikalarına boyun eğip teslim olacak, ya da devrim bayrağını kaldıracaktır. Başka hiçbir yol yoktur.

ABD, İsrail, Türkiye ve çeşitli emperyalistler, bazı işbirlikçi Arap devletleri; emperyalizmin politikalarına uyum sağlayan, teslim olmuş yeni bir Suriye yönetimi için operasyon başlatmışlardır. Türkiye’nin Suriye’ye yaptığı savaş tehdidi bu operasyonun fiilen başlatılmasıdır.

BÜTÜN HALKLAR BİRLEŞELİM

Türk, Arap, Fars, Kürt, Türkmen, Süryani, Ermeni, Çerkez; Alevi, Sünni, Hristiyan, Yahudi, Dürzi... bütün Ortadoğu halkları birleşelim, emperyalizmin savaş tehditlerine boyun eğmeyelim. Emperyalizmin milliyetler ve dinler temelinde bizi bölmesine izin vermeyelim. Emperyalizme ve siyonizme karşı bütün güçlerimizi birleştirelim.

Suriye'ye yapılan savaş tehdidi bütün Ortadoğu halklarına yönelik bir saldırdır. Bu saldırı ABD emperyalizminin saldırısıdır.

ORTADOĞU EMPERYALİZMİN DEĞİL HALKLARIMIZINDIR

Türkiye halkları;

Susurluk devletinin icraatlarını artık bilmiyoruz kalmadı. Susurluk Devleti denilince akla katliamlar, çeteler, mafyacılık, vurgunculuk, her türlü yolsuzluk, sömürü ve ahlaksızlık gelir. Susurluk Devleti tarihi boyunca halklar arasında düşmanlık yaratarak, milliyetler ve mezhepler temelinde bölüp, birbirlerine düşürerek iktidarını sürdürmektedir. Halklarımızın adalet, eşitlik ve zulme karşı mücadelesine karşı ise güçsüz kalmıştır. Artık ne emperyalistler, ne tekeller, ne de onların örgütlediği çeteler devletin güçsüzlüğüne çare olamamaktadır. Çaresizleştikçe daha çok katliamlara başvurmuş, hapishaneleri devrimcilerle doldurmuştur. Bütün bu zulüm politikaları devrimci mücadeleyi, adalet, eşitlik ve onurlu bir yaşam mücadelesini; bağımsız, demokratik bir ülke mücadelesini engelleyememiştir.

Siyasi partiler, ordu, polis, bütün devlet kurumları halkın mücadelesi karşısında iflas etmiş ve birbirlerini yemeye başlamışlardır.

Artık yönetemiyorlar. Ne ekonomik, ne siyasi halka verecekleri hiç birşey kalmamıştır. Artık emperyalistlerin savaş politikalarını kardeş halklara uygulayarak, halklar arası düşmanlıkla, şovenizm yaratarak ayakta kalmaya çalışıyorlar.

Susurluk Devletinin savaş çıkırtkanlıkları, tehditleri halklarımızın değil Susurluk Devletinin ve ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarları içindir. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizi engellemek içindir.

Osmanlı'dan miras alınarak cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar; okullarda Araplar aşağılandı, Arap düşmanlığı öğretilti. Bu, Arap halklarıyla halkımızı düşman etmek için bilinçli seçilen bir propagandaydı. Bunun sonucudur ki; bugün, terör demagogileriyle kardeş Arap halkına karşı düşmanlık körüklenmektedir. Ülkemizde Araplar, Türkler, Kürtler, Süryaniler, Çerkezler, Boşnaklar, Lazlar birçok milliyetten, din ve mezhepten halklar yaşamaktadır ve kardeşler. Çıkarları ortaktır. Suriye'de veya başka bir Ortadoğu ülkesinde yaşayan halkların bizden hiçbir farkı yoktur. Bütün halkların düşmanı emperyalistler ve onların işbirlikçileridir.

Emperyalizmin ve Susurluk Devletinin halkları birbirine düşman eden politikalarına karşı çıkalım.

TÜRKİYE HALKLARI AMERİKA'NIN ORTADOĞU'DAKİ JANDARMASI OLMA-YACAKTIR!

TÜRKİYE HALKLARI YENİ BİR İSRAİL YARATILMASINA İZİN VERMEYECEKTİR!

ORTADOĞU ABD EMPERYALİZMİNE MEZAR OLACAK!

EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞALIM, HALKIN GÜCÜNÜ GÖSTERELİM!

Susurluk Devletinin savaş çıkırtkanlıklarına gereken cevabı Susurluk Devletine karşı mücadele ederek verelim.

Susurluk Devleti emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin devletidir.

Susurluk Devleti yıkılmadan, Devrimci Halk İktidarı kurulmadan, zulüm ve sömürü bitmeyecektir. Susurluk Devletinin savaş tehditlerine karşı:

"SAVAŞAHAYIR!

ORTADOĞU HALKLARI KARDEŞTİR, KARDEŞLERİMİZE KARŞI SAVAŞMAYACAGIZ!" şiarıyla Susurluk Devletine karşı mücadele edelim.

KAHROLSUN SUSURLUK DEVLETİ, YAŞASIN ORTADOĞU HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

MUHASEBEDEN VE ÖZELEŞTİRİDEN KAÇIŞ

Solun tarihinin bir yanı kahramanlıkların, direniş destanlarının halka halka birbirine eklenerek oluşturduğu geleneklerdir. Bu tarihin diğer bir yanında ise sürekli tekrarlanan olumsuzluklar, yalpalamalar, kaçışlar

vardır.

Olumsuzlukların, yalpalamaların, kaçışların olmadığı bir tarih yoktur kuşkusuz. Ama ülkemiz solu açısından bu yanı özgün kılan, burada da bir “**gelenekselleşme**” olmasıdır. Direniş gelenekleri, en zor koşullarda dahi halka, devrimcilere soluk aldırان, güç veren, yol gösteren bir işlev yüklenirken, bu olumsuz “gelenek”ler de solun **ayak bağı** durumundadır. **Muhasebe ve özeleştiriden kaçış**, işte bu **ayak bağlarından** biridir. Türkiye solu muhasebe yapmayı sevmez. Eksiklerinden, hatalarından dersler çıkarma ve bunun halka, devrimcilere özeleştirisini verme kültürü yoktur. Muhasebe ve özeleştiriden denildi mi, tabiri caizse tüyleri diken diken olur.

Özeleştiriden devrimci bir yöntemdir. Devrim mücadelesinde iddialı olan ve bu iddiasını sürdürmek isteyen her örgüt, bu devrimci yöntemi kullanmak zorundadır. Özeleştiriden kişiler için olduğu kadar, hatta onlardan çok daha fazla devrimci yapılar için de bir eğitim ve dönüşme aracıdır. Ama bu özeleştiriden baştan savma, geçiştirme mantığıyla yapıldığında hiçbir sonuç elde edilemez. Aksine bu önemli silahın içi boşaltılmış olur.

Kürt ulusal hareketi de içinde olmak üzere, oportünist-reformist sol, sağlıklı bir muhasebe ve samimi bir özeleştiriden anlayışına ve pratiğine sahip değillerdir.

Peki hiç mi özeleştiriden vermemiş, muhasebe yapmamışlardır bugüne kadar? Elbette yapmışlardır, ama nasıl? Hangi şartlar altında? Mecbur kaldıklarında, zevahiri kurtarmak için böyle bir adıma yönelmişler, yaptıklarını, yapamadıklarını “açıklamışlardır”. Fakat bunlara özeleştiriden demek genellikle mümkün değildir. Çünkü, **birincisi**, bunların çoğunda sorgulamanın merkezine kendilerini koymamışlar, **genelleyip** yaşanan tüm hataları kendi dışlarında görmüşlerdir. **Nesnellik** edebiyatı yapmışlardır. Zaten herkesin bu hataları yaptığını söyleyip kendi hatalarını küçültmeye çalışmışlardır. **İkincisi**, yaşadıklarından pek ders çıkarmamışlardır; çıkarmadıklarının kanıtı, aynı şeylerin çoğu kez sürmüş olmasıdır.

Strateji Belirsizdir; Birgün Şu, Ertesi Gün Başka Bir Şeydir; Bir zaman halk savaşını savunmuşlardır. **Öncü ve en doğru onlardır.** Son-

Olumsuzlukların, yalpalamaların, kaçışların olmadığı bir tarih yoktur kuşkusuz. Ama ülkemiz solu açısından bu yanı özgün kılan, burada da bir “gelenekselleşme” olmasıdır. Direniş gelenekleri, en zor koşullarda dahi halka, devrimcilere soluk aldırان, güç veren, yol gösteren bir işlev yüklenirken, bu olumsuz “gelenek”ler de solun ayak bağı durumundadır. Muhasebe ve özeleştiriden kaçış, işte bu ayak bağlarından biridir. Türkiye solu muhasebe yapmayı sevmez.

ra halk savaşını tümünden reddedip ayaklanmacı olmuşlardır. **Öncü ve doğru yine onlardır.** Sonra bunu da reddedip, illegal örgütlenmeyi tasfiye edip legal partici olmuşlardır. **Öncü ve en doğru yine onlardır.** Bu zaten yeterince çarpık bir durumdur. Ama daha da çarpık ve garip olan, bu görüşlerin, birinden diğerine geçerken herhangi bir özeleştirici falan yapmamış olmalarıdır. Biz ayaklanmayı savunurken yanlış yaptık, legal-yasal mücadelenin temel a-

lınması doğru olanıydı, deseler neyse. Ama bunu demiyorlar. TDKP'den Devrimci Yol'a, KSD'den TEKP'e pek çok siyaset aynı durumdadır. Ya '80 öncesi silahlı mücadeleniz, illegal örgütlenme temeldir demeniz yanlış, ya 90'lardaki legal particiliğiniz. Hayır, ne ona, ne diğerine yanlış demiyorlar. Pişkince, 79-80'de de, bugün de en doğrunun kendileri olduğunu iddia etmeyi sürdürüyorlar. Peki, 1974-80'lerin Türkiye'siyle 1990'ların Türkiye'si arasında temel mücadele ve örgütlenme yöntemlerinin, siyasal mücadelenin stratejik hedef ve yollarının değişmesini gerektiren nitelik bir fark mı vardır? Hayır, böyle bir tahlile de rastlayamazsınız.

Yıllar yılı işçi sınıfı, işçi sınıfı demişlerdir. Şimdi bakıyorsunuz, ne o eski vurgular var, ne de pratikte öyle bir "yoğunlaşma", tersine gecekondulara, gençliğe yönelmişler. Aca ba diyorsunuz, biz geçmişte işçi sınıfını çok abarttık diye bir özeleştireli var mı bunların? Bakıyorsunuz, bu da yok. Ama onlara sorarsanız, her zaman en doğru, en komünist, onlar.

Çok büyük savruluşlar yaşamakta, ama bu savruluşları açıklama konusunda en küçük bir sorumluluk duymamakta, muhasebeden kaçmaktadırlar. Bu tarzı sürdürmekte ısrarlı olanların gideceği yer meçhul değildir. Bugün oligarşinin icazetinde, MGK'nın ideolojik etkisi altında hareket edenlerin bir çoğu, 1970'li yıllarda "silahlı

mücadele", "uzun süreli halk savaşı", "Leninist tipte devrim", "Maoist halk savaşı", "barikat savaşları", "toplu ayaklanma" tespit ve sloganlarını dillerinden düşürmezlerdi. O günlerden geriye kalan ne? Geriye teori kalmamış. İdeolojiler belirsizleşmiş. Bir özeleştirici veya muhasebe de yok. Geriye kalan yılgınlık, kaçkınlık, devrim düşmanlığıdır. Silahlı mücadeleyi, egemenlerin ağzından "terör" ilan edip, lanetlemektir.

Şablonculuk Ve Taklitçilik; Oportünist ve revizyonist solun 1970'li yıllar boyunca savundukları devrim modelleri, ya Sovyetler Birliği, ya Çin ya da Arnavutluk'tan taklittir. Yani daha baştan ideolojik anlamda ayakları ülke toprağına basmamıştır. O tarihteki örgütlerden TKP, SBKP'nin adeta bir şubesi gibidir. Tüm politikalar Rusya'da üretilir. TKP şefleri bunları tartışmasız savunur. SBKP herhangi bir konuda eksiklik tesbit ederse, o da eder. Değilse, onlara bir eksiklik kabul ettirmek mümkün değildir. Bir muhasebe, özeleştirici geleneği yoktur.

ÇKP'nin Çin için öngördüğü devrim stratejisini Türkiye koşullarına "uyarlamayı" öngören TKP-ML, Halkın Kurtuluşu gibi örgütler, yıllarca Çin'in koşullarını aramış, bulamamış, dolayısıyla bir türlü stratejilerine uygun bir gelişme sağlayamamışlardır. Fakat bu stratejiyi sorgulayacaklarına, hatayı hep yönetimlerinde, MK'-

Bir zaman halk savaşını savunmuşlardır. Öncü ve en doğru onlardır. Sonra halk savaşını tümünden reddedip ayaklanmacı olmuşlardır. Öncü ve doğru yine onlardır. Sonra bunu da reddedip, illegal örgütlenmeyi tasfiye edip legal partici olmuşlardır. Öncü ve en doğru yine onlardır. Bu zaten yeterince çarpık bir durumdur. Ama daha da çarpık ve garip olan, bu görüşlerin, birinden diğerine geçerken herhangi bir özeleştirici falan yapmamış olmalarıdır.

larda bulmuş, MK'ları değiştirmiş, ama sonucu değiştirememişlerdir. Bu nedenle TKP-ML geleneğinde kongrelerde, konferanslarda çok yoğun bir eleştiri, özeleştiri yapıldığı görünümü vardır. Ama eleştiri de, özeleştiri de **yanlış yerde yapıldığı için sonuçsuzdur**. Daha temelden bir muhasebe gereklidir, ancak yıllardır kaçtıkları da budur. 79'larda Çin'cilerin bir kısmı Arnavutluk Emek Partisi'ni keşfettiler. Başını TDKP'nin çektiği, TİKB, TKP-ML Hareketi vb. örgütlerin ardından gittiği bu kesimler için artık herşey AEP demektir. Geçmişte savunduklarını bir anda unuttular. Ama AEP'çilikle de bir eleştiri-özeleştiri, muhasebe geleneği kazanamadılar.

DY bu konuda bir başka "tarzın" temsilcisidir. İlk dönem görünürde içinden geldikleri çizgiyi, THKP-C'yi savunuyor görünmüş, açıkça tartışmadan, düşündüklerini ortaya koymadan sinsice THKP-C çizgisini tasfiyeye soyunmuşlardır. Açıklığın olmadığı yerde zaten muhasebe aranmaz.

Oportünizmi ve revizyonizmi her dönem yanlış sürükleyen nokta, **ayaklarının ülke topraklarına basmaması, yüzlerinin ise halka dönük olmamasıdır**. Kuyrukçuluğu öylesine ifrada vardırmışlardır ki, takipçisi oldukları partiler kendilerini feshedince, dayanacak dalları kalmamış ve düzene savruluşlar yaşamışlardır. Taklitçilik tüm dinamikle-

rini öldürmüştür.

Özellikle 80 öncesi Çin-Sovyet kutuplaşması ve bunlara bakarak kible belirleyen örgütlerin durumu çarpıcı bir örnektir. Savundukları çizgilerde pek fark olmamasına karşın, sırf SSCB ve Çin arasındaki düşmanlığın yansıması olarak birbirlerini "sosyal faşist" ve "Maocu bozkurt" olarak adlandırmışlardır.

Hiç kuşkusuz tüm bu güdüklükler devrimin gelişmesine hizmet etmemiş, ama düşmanın provokasyonlarına uygun zeminler sağlamıştır. 1 Mayıs 1977 bunun acı ve vahim bir sonucudur.

Aradan bunca yıl geçmiştir ama, hiçbirisi hala bunun ne bir muhasebesini ne de özeleştirisini vermişlerdir. Bu kirli tarih onlarındır. Unutturmaya, yok saymaya çalışıyorlar. Onlar istedikleri kadar üzerini küllesinler, "aştık" pozlarına bürünsünler, tarih onları unutmuyor ve affetmiyor. Halk unutmuyor.

Sol İçi Çatışma ve Sol; "Sol içi çatışma" Kürt ulusalçıları da içinde olmak üzere Türkiye Solu'nun tarihinde kara bir sayfadır. Bu kara sayfayı gün ışığına tuttuğumuzda orada katledilen yüzlerce devrimci görülür. Yüzlerce devrimcinin "devrimci öldürmekten" hapisanelerde yıllarca tutsak yattığı görülür. Ama bu sayfayı daha da iç karartıcı bir leke haline getiren, bunların muhasebesinin, özeleştirisinin sayfa-

Oportünizmi ve revizyonizmi her dönem yanlış sürükleyen nokta, ayaklarının ülke topraklarına basmaması, yüzlerinin ise halka dönük olmamasıdır. Kuyrukçuluğu öylesine ifrada vardırmışlardır ki, takipçisi oldukları partiler kendilerini feshedince, dayanacak dalları kalmamış ve düzene savruluşlar yaşamışlardır. Taklitçilik tüm dinamiklerini öldürmüştür.

nın hiç bir yerinde **görülüyor** oluşudur.

Bu çatışmanın başını, birbirlerini maocu faşist, sosyal faşist ilan eden **TDKP, TKP-ML, TKP** gibi ÇKP'ci ve SBKP'ci gruplar, kendini Türkiye solunun "babası" olarak görüp siyaset yasakçılığı uygulayan **Devrimci Yol**, ve Kürdistan'da kendisinden başkasına hayat hakkı tanımak istemeyen **PKK** çekmiştir.

Oportünizm ve revizyonizm birbirlerine karşı silaha sarılmıştır. Devlete sıkmadıkları kadar kurşunu birbirlerine sıkmışlardır.

Sıkılmış ve sıktıklarıyla kalmışlardır.

Soldaki muhasebeden, öz-

eleştiriden kaçışın tüm çıplaklığıyla ve tüm vehametiyle somutlandığı sorun budur.

Birbirlerini yıllarca Maocu bozkurt, sosyal faşist olarak görüp birbirlerine kurşun sıkanlar, önce hapishanelerde, sonra her alanda **yanyana** olabilmeye başlamışlardır. Diyelim bu olumlu bir adımdır. Ama dün neden çatıştın ve bugün neden birarada olabiliyorsun soruları **cevaplanmayacak mı?** Dünkü o değerlendirme ve birbirinize uygun gördüğünüz isimlendirmeler yanlış mıy-

“Sol içi çatışma” Kürt ulusalçıları da içinde olmak üzere Türkiye Solu’nun tarihinde kara bir sayfadır. Bu kara sayfayı gün ışığına tuttuğumuzda orada katledilen yüzlerce devrimci görülür. Yüzlerce devrimcinin “devrimci öldürmekten” hapishanelerde yıllarca tutsak yattığı görülür. Ama bu sayfayı daha da iç karartıcı bir leke haline getiren, bunların muhasebesinin, özeleştirisinin sayfanın hiç bir yerinde görülmüyor oluşudur.

dı? Hem dünün o tavrı, hem de bugünkü tavır doğru olamayacağına göre!.. Ama işte sol, bu kadar açık bir soruyu bile görmezden gelmiş ve görmeye devam etmektedir.

Enteresandır; ülkede birbirleriyle kanlı-bıçaklı olanlar, cunta karşısında soluğu yurtdışında aldıklarında alelacele “birlik”ler kurdular. Bunda ne var denilebilir? Samimiyetsizlik var. Cuntaya karşı birlik kurmak, birliktelikte ve mücadelede samimi ve kararlı olmak koşuluyla doğru bir tavidir. Ama daha o zaman soruldu onlara: Bu güne kadar birbirinizden onca devrimci öldürdünüz, sol içi çatışmalarda elebaşıydınız. Peki bunların ciddi bir muhasebesini yapıp mı biraraya geldiniz? Herhangi bir özeleştiriyi yaptınız mı? **Yapmamışlardı.** Bu yüzden kurdukları birlikler de ölü doğdu, ölü kaldı. “Sol’un tarihinde **“mültecilik”** yıllarının da bilimsel tarzda muhasebesi, eleştiri ve özeleştirisi yoktur. Varolan nostaljidir, sivil toplumculuktur, öykücülüktür.

Muhasebe yapmıyor. Özeleştiriyi vermiyor. Sorumsuzluk ve pişkinlik had safhada. Sol içi çatışmanın kompedanları, en birlikçi olarak ortada dolaşıyorlar. Kürt ulusal hareketi birlik üstüne birlik kuruyor. DY, legal bir parti içinde solun birliğini sağlamaya soyunuyor. Yani geçmişi yok sayıyor, veya ben yaptım yanıma kar kaldı diye düşünüyorlar. Bugün pratik olarak ortadan kalkmış olan bu tavrın, yarın yeniden

gündeme gelmeyeceğinin hiç bir güvencesi yok. Çünkü dünün özeleştirisi verilmemiş!

Siyasi arenada yeralışımızın başından bu yana sol içindeki çelişkilerin ideolojik mücadeleyle çözüleceği noktasında ısrarcı olduk. Sol içi katliamların önüne geçebilmek için siyasi hareketler arasında bir komisyon oluşturmayı, halka gitmeyi önerdik. Devrimci olmayan tüm yöntemleri, yaklaşımları teşhir ve tecrit ettik. Yoldaşlarımızın kendine devrimci diyenlerce katledilmesi karşısında dahi elimize devrimci kanı bulaşmadı. Bulaşanlardan ise ısrarla özeleştiriyi istedik. Göstermelik, sorunun kaynağına inmekten uzak kimi özeleştiriyi manevraları yapanlar oldu. Ama ne yaratılan tahribat giderildi, ne de gerçekten bu lekeden arınıldı. Solun bu sorumsuzluğunun faturası salt kaybedilen onca kadro, militan, savaşçı, ve bu yüzden tutsaklıklar ile sınırlı değildir. Hepsinden önemlisi halk kitlelerinde, sola karşı yaratıkları **güvensizliktir.**

Faşist Terör Karşısında Tavır; Özeleştirisi, muhasebesi yapılmamış her eksiklik, her yanlış, bir kambur demektir. Bu kamburlardan biri de basık terör dönemleri karşısındaki tavırsızlık, bu dönemlerde halkı faşizmin terörüyle yüzyüze bırakmaktır.

1980 öncesi faşist terör karşısındaki tavır, bu noktada ele alınması gereken önemli bir dönemdir. Solun çok büyük bir

çoğunluğu şu veya bu gerekçeyle, şu veya bu teoriyle anti-faşist mücadelenin gereklerini yerine getirmekten uzak durdular. DY'den TDKP'ye hatta TKP'ye kadar pek çoğu “zorunlu” olarak bu mücadelenin içindeydiler. Ancak yaptıkları saldırıya uğrayınca kendilerini savunmaktan ibaretti. Ki bu da her zaman mümkün olmuyordu. Bu nedenle, devrimci hareketin etkin olduğu bölgelerde devrimci şiddetin temel alındığı, misillemelere başvurulana caydırıcı bir çizgide faşist terör geriletilirken, bu anlayıştaki siyasi hareketlerin etkin olduğu yerlerde faşist terör giderek etkisini artırdı, faşist işgaller yaygınlaştı. Ve nihayet bu koşullarda 12 Eylül 1980'e gelindi. Cunta karşısında da büyük bir kesim hemen “ricat” kararı aldı. Mültecilik yaygınlaştı.

Peki 1980'den sonra bu sürecin muhasebesi yapılmış mıdır? Faşist terör karşısında bizim mücadele yöntemlerimiz neden etkisiz kaldı diye sorulmuş mudur? Böyle bir muhasebe görülmedi solda. Ama herkes birşeyler yazdı yine de.

Örneğin TKP 1983 yılında yurtdışında yaptığı 5. Kongresinde, 12 Eylül öncesi devrimcilerin yürüttüğü anti-faşist mücadeleyi,

“Anarko-terörist grupların bireysel terörizmi (...) faşist tirmanışın durdurulması, askersel devirgenin önlenmesi için yaşamsal önem taşıyan sol güçlerin birliğini önleyici bir etmen” şeklinde değerlendiri-

yor ve bunun **“sol güçlerin saygınlığını yıprattı”**ğını, **“İşbirlikçi tekelci burjuvazinin ve ABD emperyalizminin Türkiye üzerindeki planlarına yardım etti”**ğini söylüyordu.

TDKP, 1980'lerin sonlarına doğru, 80 öncesinde “küçük-burjuva” grupların yürüttüğü anti-faşist mücadeleyi mace-racı vs. diyerek küçümsediklerini, ama kendilerinin de üzerlerine düşeni tam yapmadıklarını tesbit edip, güya bir özeleştiriri yaptı. Ama bu özeleştirisinin pratik hiç bir karşılığı görülmedi o günden bugüne kadar. DY geleneği de, bu konuda bir özeleştiriri yaptı; ama bu “özeleştiriri”si halka değil, cuntanın mahkemelerinde cuntaya verilen bir özeleştiriri oldu. Sadece faşistler saldırdığı için kendilerini savunduklarını, aslında kendilerinin devlete karşı olmadığını, ortada da bir örgütün bulunmadığını söylediler. Bu arada cuntanın mahkemeleri tarafından özeleştirisinin kabul edilmesi için devrimci eylemleri de karalamayı ihmal etmediler. Oysa DY anti-faşist mücadelede şu veya bu biçimde yüzlerce şehit vermişti. Onlara saygının ve vefa borcunun gereği olarak ciddi bir muhasebe-ye ihtiyaçları vardı. Mücadeleyi **“anti-devlet”** bir muhtevada almak yerine **“anti-MHP”** çizgisinde ele alışlarının özeleştirisini vermek yerine, devlete karşı olmadıklarını savunmayı tercih ettiler. Ve zaten sonunda da bu temelde partileştiler, ÖDP'leştiler.

1980 öncesi faşist terör karşısındaki tavır, bu noktada ele alınması gereken önemli bir dönemeçtir. Solun çok büyük bir çoğunluğu şu veya bu gerekçeyle, şu veya bu teoriyle anti-faşist mücadelenin gereklerini yerine getirmekten uzak durdular. DY'den TDKP'ye, hatta TKP'ye kadar pek çoğu “zorunlu” olarak bu mücadelenin içindeydiler.

Niye böyle olmuştu? Koca koca laflar eden oportünizm neden böyle savrulmuştu? İşte hayati önemde bir muhasebe konusu daha. KSD, TKP gibileri cuntanın faşist olup olmadığını bile çözümleyecek bir siyasi basiret gösterememişlerdi.

Hapishane Pratiği; Cuntayla birlikte doğal olarak mücadelenin bir başka alanı olarak hapishanelerin öne çıkması bir yerde kaçınılmazdı. Ama kaçınılmaz olan bir şey daha vardı ki, o da savrulmanın daha çok derinleşmesidir. “Ricat” ve “Dışarıya sağlam çıkma” teorileri... 1984 ölüm orucunu seyretme, hatta mahkum etmeye çalışma... O zamandan bu yana da onlarca siyasi hareket içinde

neden katılmadık, neden o eylemi yanlış tahlil ettik diye muhasebe yapıp, özeleştirisi veren -bir istisna hariç- olmamıştır. 1983'te neden demokrasicilik beklentisine girdik, diye sonradan hiçbir kendisine sormamıştır. Peki bunun yerine ne yapılmıştır? Yapılan bütün bunların **unutturulmaya** çalışılmasıdır. Sanki ölüm orucuna **intihar** diyen kendileri değilmiş gibi, daha sonra gayet pişkin, ölüm orucuna yazılarında, propagandalarında sahip bile çıkmışlardır. Böylelikle onların o dönem nasıl yanlış tahliller yapıp, mücadelenin gerektirdiği bedelleri ödemekten nasıl kaçtıklarını hiç kimse bil-

"Ricat" ve "dışarıya sağlam çıkma" teorileri... 1984 ölüm orucunu seyretme, hatta mahkum etmeye çalışma... O zamandan bu yana da onlarca siyasi hareket içinde neden katılmadık, neden o eylemi yanlış tahlil ettik diye muhasebe yapıp, özeleştirisi veren -bir istisna hariç- olmamıştır. 1983'te neden demokrasicilik beklentisine girdik, diye sonradan hiçbir kendisine sormamıştır. Peki bunun yerine ne yapılmıştır?

meyecek, sormayacaktı! Bugün hapishanelere yönelik bol keseden ahkam kesenler neden 12 Eylül cuntası yıllarında hapishanelerde, *"cezaevleri mücadelenin merkezi değildir. Asıl mücadeleye alanı dışarıdır, dışarıya sağlıklı çıkmalıyız"* teorilerinden söz etmezler? Kırdıkları direnişlerden niye bahsetmezler? Kimler tek tip elbiseyi paşa paşa giydi? Bunu anmazlar pek. Son derece açık, ortada olan gerçekleri telaffuz etmeyi de "siyasal gurur", "küçük düşme" vb. olarak görürler. Tabii korumaya çalıştıkları küçük-burjuva gururdan başka bir şey değildir. Ölüm Orucu için slogan atan direnişçilere **"iman tazeler gibi her gün slogan ne demek"** sözleri ne anlama geliyordu? Muhasebesi yoktur. Olmadığı içindir ki, "İman tazelenenler" bugün Türkiye devrim mücadelesine önderlik yaparken, bu sözün sahibi olan KSD'liler ÖDP içinde MGK'nın dümen suyundadır.

Mülteciliklerin, cuntaya karşı direnmemenin, halkı cuntayla karşı karşıya bırakıp mücadeleyi tatil etmenin, hapishanelerde teslimiyetin, sonrasında legalizme sürüklenişin, tasfiyeciliğin, sivil toplumculuğu keşfetmenin, halkı aldatmanın, muhasebesi yapılmıyorsa, orada bir çürüme vardır. Oradan bir şey çıkmaz. Çıkmıyor da zaten.

Tabii dışarı ve içerisiyle bu döneme ilişkin çeşitli biçimlerde özeleştirisi yapmaya çalışanlar da oldu; ama bunlar da esasında özeleştirisi mekanizmasının

nasıl işlevsizleştirildiğinin bir göstergesi olmaktan öteye geçemedi. Mesela işte 90'lı yılların başında yayınlanan bir değerlendirmeye: "Devrimci hareket 12 Eylül'e hazırlıksız yakalandı" başlığı taşıyan bu yazı şöyle devam ediyor: *"Komünist Hareket işçi sınıfına bağlanmamıştı, kuşkusuz bu işçi hareketiyle hiç bağı olmadığı anlamına gelmez... Bununla birlikte komünist hareketin temel bir gerçeğidir ve darbeye hazırlıksız yakalanmasının temel boyutunu oluşturmaktadır"*. (Emeğin Bayrağı, sayı 29, s. 12) Şimdi bu değerlendirmeyi yapanın varıyoğluyla işçi sınıfına yönelmesi gerekmez mi? Ama değerlendirmeyi yapanların bugünkü durumuna bakarsanız, bunu göremezsiniz. İşçi sınıfı ile ne kadar bağ kurabildiniz, artık cuntalara daha mı hazırlıklısınız? Sorusu havada kalacaktır. Şimdi bu durumda bu bir özeleştiridir, yoksa o günü kurtarmak için yazılmış bir geçiştirme mi? Veya acaba daha sonra başka bir değerlendirme yapıp da *"biz 12 Eylül yenilgisinin nedeni olarak işçi sınıfına bağlanmamış olunmasını tesbit ettik ama bu hatalı bir değerlendirmeydi"* mi dediler? Yo, akıllarından bile geçmez.

O zaman değişen ne? Demek ki onca cilalı cümleyi yan yana dizmekle özeleştirisi olmuyor. Önemli olan yazdıklarını, doğru diye gösterdiklerini hayata geçirmektir. Ancak o zaman geçmişin hatalarından ders çıkarılmıştır. Yoksa, bu tür öz-

eleştiri sahiplerinin, papaz karşısında günah çıkaran, ancak her defasında aynı günahları tekrar tekrar işleyen bir günahkardan farkı kalmaz.

Özeleştirici pratikte ete-kemiğe büründüğünde anlamlıdır. Sürecin olumsuzluklarının, bu olumsuzluklardaki kendi payının ve bunun **NEDENLERİNİN** üstünü kapama mantığıyla hareket edildiğinde, ortaya konulan tesbitlerin hiç bir anlamı yoktur. Yenilgilerin, tıkanıklıkların ideolojik, politik boyutları sorgulanmadan zaten gerçek anlamda nedenlere ve çözümlerine de ulaşamaz.

Devrimci hareket cuntaya karşı direnmiş, yenilen tüm darbelere rağmen de bu çizgiyi terketmemiştir.

Hapishanelerde de cuntaya karşı direnişin ileri mevzilerini yaratmakta tereddüt etmedik. Direnirken muhasebeyi de ihmal etmedik. 1983'te çıkardığımız **"Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele"** başlıklı broşür, cuntanın gelişini, cunta karşısındaki direnişimizi, cuntaya karşı sürdürdüğümüz savaşın yetmezliklerinin nedenlerini, örgütsel zaafılarımızı ortaya koyan bir muhasebeydi. Direnişin, savaşın içinde muhasebe yapma ve bunu kadrolara, halka açıklama cesaretine sahiptik ve bunu yaptık.

Solun Gorbaçov Günahı; 1985 yılında SSCB'de **Mihail Gorbaçov** yönetime geldiğinde ilk keşfettiği şey sosyalizmin "açık" olmadığı ve

"yenilenme"si gerektiği idi. Hemen kolları sıvayarak **"Glasnost"** ve **"Perestroyka"** adını verdiği politikaları uygulamaya başladı. "Yolumuz Ekimlerin Yoludur" diyen Gorbaçov ihaneti, kapitalizmin yolunu düzlüyordu. Kiblesi SBKP olan tüm örgütler, Gorbaçovcu kesilmekte gecikmediler. TKP'den TKEP'e, KSD'ye kadar pek çok kesim Glasnost'a, Perestroyka'ya övgüler yağdırmaya başladı. İlginçti; o güne kadar SSCB'ye yönelik hiç bir eleştiriye tahammülü olmayan, sovyetleri eleştirmeyi neredeyse karşı-devrimcilikle özdeş gören TKP'liler, Gorbaçov'un eleştirilerine harfiyen katılıyor, üstelik bu defa bu eleştirilere katılmayan devrimcilerle re kızıyorlardı. Kendi beyinlerini tatile çıkarmışlardı. Onların yerine SBKP Genel Sekreterleri düşünüyor, onlar da tekrarlıyordu. Yahu bu söylediklerimiz dün söylediklerimizle çelişiyor diye bir muhasebe de yapmıyorlardı; çünkü beyinleri zaten muhasebeye de kilitliydi.

Emperyalizmin yıllardır yapmak isteyip de başaramadığını Gorbaçov oldukça başarılı bir şekilde yapıyordu. Gorbaçov ve şürekası sosyalizmi içten çökertmeye yeminliydiler. Açıkça bir ihanet yaşıyorlardı. Ve ülkemizdeki reformistler, revizyonistler ya ihaneti göremeyecek kadar çapsız, ya da ihaneti "devrimin atağı", Gorbaçov'u da "usta" görecektik kadar körlük içindeydiler. Sos-

Emperyalizmin yıllardır yapmak isteyip de başaramadığını Gorbaçov oldukça başarılı bir şekilde yapıyordu. Gorbaçov ve şürekası sosyalizmi içten çökertmeye yeminliydiler. Açıkça bir ihanet yaşıyorlardı. Ve ülkemizdeki reformistler, revizyonistler ya ihaneti göremeyecek kadar çapsız, ya da ihaneti "devrimin atağı", Gorbaçov'u da "usta" görecektik kadar körlük içindeydiler. Sosyalizmi kurtarsa kurtarsa Gorbaçov kurtarırdı. O, "Lenin'den sonra gelen Sovyet liderlerinin en kalitelisi"ydi.

yalizmi kurtarsa kurtarsa Gorbaçov kurtarırdı. O, "Lenin'den sonra gelen Sovyet liderlerinin en kalitelisi"ydi.

Neyse, sonuç biliniyor. SSCB'de revizyonist iktidar gümbür gümbür yıkıldı ve sosyalizmin tasfiyesi, kapitalizmin restorasyonu başladı. Şimdi siz Gorbaçov'a devrimcilik adına, sosyalistlik, komünistlik

adına bu kadar övgü dizenlerden bir özeleştirici beklemesiniz? Bekleyebilirsiniz, ama muhatabınız Türkiye soluysa, karşılığını bulamazsınız. Gözü-müzden kaçanlar olmuştur belki, ama bu büyük ideolojik kör-lüğün, ihaneti destekler konuma düşmenin de muhasebesi ve özeleştirisi yoktur solda.

Esasında örnekler onlarca, hatta ayrıntıya girersek yüzlercedir.

Mesela, bu gelişmelerin olduğu dönemde, **Romanya'daki** karşı-devrimci komplo ülke-mizdeki bazı siyasi hareketler tarafından "**halk ayaklan-ması**" olarak değerlendirildi. Devrimci Sol, bunu olaylar yaşanırken doğru olarak tesbit edip **Çavuşesku'ların** katledil-mesine karşı çıktı. Kısa süre

içinde zaten komplo tüm ayrıntılarıyla açıklığa kavuştu. Biz, bu ayaklanma tesbiti yapan-ların ciddi bir özeleştirisini görmedik. Onbinlerce ölüden bahsedenler, "**Emperyalist ve gerici haber kaynaklarının göstermeye çalıştıklarının aksine iktidar ağırlıklı olarak sosyalizmi savunan güçlerin eline geçti**" (Yöneliş, TİSP çevresinin yayın organı) diye yazabilenler oldu mesela. Soluğu ÖDP'de alan TKEP de şu derin tahlilleri yapmıştı o zaman. "**Romanya'da halk ayaklanması ve halkla birlikte davranan Romen halk ordusu tarafından Çavuşesku iktidarının yıkılması, N. Çavuşesku ve eşinin idam edilmesi, çıkan çarpışmalarda binlerce insanın ölümü bir sonuçtur.**" TKP-ML'liler emperyalist medyadan alınmış iddialarla Çavuşeskular'ın "**mülk edindikleri sayısız villalar, köşkler, özel av sahaları, yatlar, mücevherler**"den söz ediyor, bugünün MLKP'lileri "**yıgın hareketi**" tahlilleri yapıyordu. Klavuzu emperyalist medya olanların, böyle "**vahim**" yanılgılardan kurtulamayacağı baştan bellidir.

Bir haini sosyalist, bir karşı-devrimci komployu halk ayaklanması olarak değerlendirmek yeterince vahim bir durumdur elbette. Ama, başta da söylediğimiz gibi daha da vahim olan, bu yanılgıların sahiplerinin asla bu yanılgıların muhasebesini, özeleştirisini yapmamalarıdır.

Körfez Savaşı ve Sol;

1990-91 Körfez krizi döneminde yapılanlar ve yapılmayanlar, solun "muhasebesizlik" defterine eklenen önemli bir say-fayı oluşturur.

Durum ortadaydı. Saldırı Ortadoğu halklarına karşıydı. Emperyalizmin hesabı "yeni dünya düzeni" diye adlandırdığı yağmacı, talancı terör politikasını dünya halkları üzerinde egemen kılmaktı.

İki yol vardı. Ya oportünizmin, reformizmin ve Kürt ulusalcılığının yaptığı gibi kenara çekilip olup biten seyredilecek, ya da bizim yaptığımız gibi her türlü bedeli göze alarak emperyalizme yönelip, enternasyonalist dayanışma gösterilecekti. Birinci davranışın anlamı, niyetler ne olursa olsun, "Yeni Dünya Düzeni"nin yörüngesine girmekti. Saddam ile ABD arasında bir kıyaslamaya girerek her ikisi de suçlu, o zaman bizi ilgilendirmeyen de-yip "it dalaşı" tespiti yapmak, objektif olarak emperyalizmin Irak halkını katletmesi karşısında tavırsız kalmaktı.

Sonuçta sol, büyük çoğunluğu itibarıyla emperyalist vahşetin izleyicisi oldu. Dünya kamuoyu savaşı CNN'den nasıl izlediyse, sol da benzer biçimde seyirci konumundaydı.

Ya sonrasında? Aradan yıllar geçti, emperyalizmin amacı konusunda hiç bir kuşku kalmadı, ama birisinin çıkıp da bu konuda bir muhasebe yaptığına tahnık olmadık yine.

Körfez krizinin daha küçük

**Emperyalizmin hesabı
"yeni dünya düzeni"
diye adlandırdığı
yağmacı, talancı terör
politikasını dünya
halkları üzerinde
egemen kılmaktı. ...
Sonuçta sol, büyük bir
çoğunluğu itibarıyla
emperyalist vahşetin
izleyicisi oldu.
Dünya kamuoyu
savaşı CNN'den
nasıl izlediyse,
sol da benzer biçimde
seyirci konumundaydı.**

çaplı bir benzeri **1997 yılı** içerisinde birkez daha yaşandı. Kürt ulusalcıları yine aynı konumdaydılar. Oportünizmden ise, cılız, utangaç anti-ABD sesler duyuldu.

1998 sonlarında yaşanan saldırı tehditleri ve son olarak da Aralık ayı içindeki saldırıda ise, solun en azından bir kısmı, sadece dergi sayfalarında yazıp çizmeyle sınırlı kalsa da, ABD emperyalizmi karşısında bir tavır aldı.

Oysa 91'le ne farkı vardı gelişmelerin. "İt dalaşı" olmaktan niye çıkmıştı peki bu saldırı? Saddam mı değişmişti? Oportünizmin muhasebesizliği işte burada çok somuttur. Esasında ya şimdiki tavrı, ya 91'deki tavrı yanlıştır. Ama o bu çelişkiye hiç bir şey demeden, 91'deki tavrının unutulduğunu varsayarak, hiç bir özeleştir-i, muhasebe yapmadan şimdi farklı bir tavrı alabilir. Her iki durumda da yine "en komünist" o'dur!

Aydınlıkçılar ve Sol; Aydınlıkçıların kim olduğunu burada tekrar etmeye gerek yok. Devrimci katili, ihbarcı, burjuva milliyetçisi bir harekettir. 12 Eylül öncesi pratiği bunlarla biçimlenmiştir. Gazetelerinde devrimcileri, yurtseverleri devlete isim ve adresleriyle ihbar etmişlerdir. 12 Eylül mahkemelerinde yargılandıklarında, **devletin yanında olduk-larını** ispat için kontrgerilla generallerini, Süleyman Demirel'i tanık olarak göster-

mişlerdir.

85-86'lı yıllarda, gençlik hareketi yeniden gelişirken, Aydınlıkçılar gençlik hareketi içinde devletin icazetiyle belli bir güç haline getirilmeye çalışıldılar. Devletin bunu yapması anlaşılırdı. Fakat anlaşılmayan bir şey daha oldu bu dönemde. 12 Eylül öncesinde hemen tüm solun karşı-devrimci ilan ettiği, etmeyenlerin de esasında pek bir ilişki içinde olmadığı Aydınlık, 85-86'larda üniversitelerde daha önce onu mahkum edenler tarafından meşrulaştırılıyordu. 80 öncesini unutmışlardı sanki. Hele Aydınlık ihbarcılarının 86-87 dönemindeki "özeleştir-i" manevrasından sonra, sola karşı Aydınlık'ın savunuculuğunu bile yapar duruma geldiler.

Dev-Genç'lilerin yoğun teşhir ve tecrit çabaları sonucudur ki, Aydınlıkçılar üniversitede istedikleri gelişme ortamını bulamadılar.

Ama sol ihbarcılarını meşrulaştırmakta "kararlıydı"! Oportünizm, revizyonizm, reformizm ve Kürt ulusalcıları, her zeminde Doğu Perinçek'e kucak açıyordu. Yine bu dönemdeki "**Birleşik Sosyalist Parti**" tartışmaları ve girişiminde bu kesimlerle Doğu Perinçek "omuz omuza"ydı. Tam bir hafıza kaybı ve faydacılık hakimdi bu süreçte.

Bu dönemde yine çok çarpıcı bir gelişmeye tanık olundu. PKK ile Aydınlık arasında son derece "samimi" ilişkiler geliştiriliyordu. 80 öncesi PKK'ya

**12 Eylül öncesinde
hemen tüm solun
karşı-devrimci ilan
ettiği, etmeyenlerin de
esasında pek bir ilişki
içinde olmadığı
Aydınlık, 85-86'larda
üniversitelerde daha
önce onu mahkum
edenler tarafından
meşrulaştırılıyordu.
80 öncesini
unutmuşlardı sanki.
Hele Aydınlık
ihbarcılarının 86-87
dönemindeki
"özeleştir-i"
manevrasından sonra,
sola karşı Aydınlık'ın
savunuculuğunu bile
yapar duruma
geldiler.**

"Doğu'nun MHP'si" diyen Aydınlık'la, 84'te çıkardıkları Saçak adlı dergide Kürt gerillalarına eşkıyalar, caniler diyen Aydınlık'la, PKK arasındaki ilişkiler hayret vericiydi. PKK'nın son derece basit bir açıklaması vardı bu ilişki konusunda: onların "2000'e Doğru" adlı dergilerinden yararlanıyorlardı! Perinçek'in dergisinde PKK üzerine çıkacak bir-iki röportaj, Aydınlıkçıların parti binalarından yararlanma adına, herşey mübahtı. Bunun devrimci mücadeleye vereceği zarar, onların pek

umurlarında değildi. Tabii ihbarcılar kimseye yar olmazdı. Bu “balım-gülüm” döneminden sonra Aydınlık ve PKK yine birbirlerine en ağır sözleri söyler duruma geldiler.

Doğu Perinçek aynı Doğu Perinçek’ti. Kaldı ki o da bu yönünü büyük bir aymazlıkla savunmaktan geri kalmıyordu. 1987 yılında Yeni Gündem gazetesinde kendisiyle yapılan bir röportajda 12 Eylül öncesi ihbarcılıkları hatırlatılınca Doğu Perinçek **“İsteyen ihbarcılık desin, bir daha da yaparım”** demektedir. Ona bu cesareti veren oportünizm, reformizmdi.

1988’de oluşturulmaya çalışılan “Sosyalist Dergiler Platformu”na Doğu Perinçek tarafından çıkartılan 2000’e Doğru’nun katılmasına da evet

diyordu sol, karşı çıkan biz vardık. Mesela, **Yeni Demokrasi** dergisi, Aydınlıkçılar’ı, **“önümüzdeki süreçte kısmen olumlu bir dönüşüm sağlayacağı şansının ve zamanının olduğu yönünde umudumuzu yitirmedik”** bir akım diye tanımlıyordu.

İşte muhasebe, muhasebe deyip durmamız budur. PKK Aydınlık’la yaşadığı o “sami-mi” sürecin muhasebesini yaptı mı? Yeni Demokrasi bu büyük öngörüsünün muhasebesini yaptı mı? Pek çok grup Perinçek hainiyle “birleşik sosyalist parti” kurmaya kalkışmanın muhasebesini yaptı mı?

Aydınlıkçıların **“Sosyal emperyalizmin 5. kolu”**, **“sahte sol”**, **“halk düşmanı”**, **“goşist”**, vb. olarak adlandırdığı, devlete ihbar ettiği, fırsatını bulduğunda kurşun sıktığı siyasi hareketlerin bulunduğu bir toplantıda **“Doğu Perinçek çevresinin sosyalist dergiler platformu’nda yeri yoktur”** dediğimizde, bizimle Doğu Perinçek’çiler arasında tercihe giden ve onların yanında tavır alan oportünizm, bugün Perinçek hakkında atıp tutan oportünizm değil midir? O zaman ne değişti? Perinçek ‘70’lerde ne idiyse ‘80’lerde, ‘90’larda da aynı Perinçek’tir. İki de bir değişen, oportünizmdir, Kürt milliyetçi örgütleridir.

Perinçek tayfası, MGK’nın, faşist ordunun şakşakçılığını yapmaya, provokasyonlara, devrimci öğrencilere saldır-

maya, yayınlarında ihbarcılıklarını devam ettirmeye başlayınca oportünizm “asıp kesmeye” başladı. Ancak hiçbir oportünist, reformist örgüt ve PKK, Aydınlıkçıların bugün “sol” etiketle ortalıkta dolaşması ve yeniden ihbarcılığa soyunmasındaki sorumluluk paylarını ortaya koymuyorlar. Bugüne kadar hangi oportünist örgüt çıkıp da **“Biz Aydınlıkçılara karşı izlediğimiz politikalarda şu hatalara düştük. Şu yanlışları yaptık”** demiştir? Cevap yine değişmiyor; **“Hiçbiri!”**

DEVİRİMİ GELİŞTİRMEK İSTEYEN ÖZELEŞTİRİDEN KAÇAMAZ

Sonuç olarak; buraya kadar özeleştiriden, muhasebeden kaçışı somutlamak için tek tek ele aldığımız başlıklara daha onlarca başlık eklenebilir. Gerçekten de solun tarihi bu noktada zengindir(!) Ancak hangi konuyu ele alırsanız alın, sonuçta aynı yere varılacaktır. Bu noktada soru şudur: Solun tarihi neden yenilgilerle, ilkesizliklerle, çatışmalarla, rekabetçiliklerle, politikasızlıklarla, savrulmalarla, kısır döngülerle örülü bir tarihtir? **“Neden?”** sorusunun cevabı çok çeşitli açılardan verilebilir; ancak bunlardan birinin muhasebe yapmama, özleştirme vermeme olduğu kesindir.

Solun tarihi neden yenilgilerle, ilkesizliklerle, çatışmalarla, rekabetçiliklerle, politikasızlıklarla, savrulmalarla, kısır döngülerle örülü bir tarihtir? “Neden?” sorusunun cevabı çok çeşitli açılardan verilebilir; ancak bunlardan birinin muhasebe yapmama, özleştirme vermeme olduğu kesindir.

tiri yapılacaktır. Ama özeleştiriri adına yapılan, kendini aklamaya çalışmaktan öteye geçmez. Lenin, özeleştiriri konusunda “**Bizim herhangi bir özeleştiririye ihtiyacımız yok. Bizim işçi sınıfının kültür düzeyini yükselten, mücadele ruhunu geliştiren, zafere inancını pekiştiren, gücünü artıran ve onun ülkenin gerçek efendisi olmasına yardım eden bir özeleştiririye ihtiyacımız var**” der.

Devrimci özeleştiriri halka, devrime hizmet eder. Özeleştiriri vereni geliştirip, devrimi güçlendirir. Farklı mantık ve kaygılarla yapılan özeleştiririlerin bu sonucu vermeyeceği de açıktır.

Küçük burjuvazinin eleştiriri-özeleştiriri tarzına bakalım; ortada yaratılan bir olumluluk, bir başarı mı var? En önce o sahiplenir. Hem de hiç emeği ve hakkı olmadığı halde. Ortada bir yanlış, mahkum edilmesi ve hesap verilmesi gereken bir durum mu var? O zaman hiç oralı olmaz. Özeleştiriri kaçılacak bir olgudur. Ancak eleştiriri yapılacak bir “fırsat” doğmuşsa kaçırılmaz. Üstelik eleştirdikleri şeyi değiştirmek, dönüştürmek gibi bir kaygıları da yoktur; daha çok mahkum etmek için, veya bir fırsatı yakalamış olma mantığıyla eleştirirler. Başkalarına karşı eleştiride hızlı ve keskin olan bu anlayış kendisi özeleştiriri yaparsa, biz şu konuda eksik yaptık, yanlışımız, hatamız oldu derse, kitlelerin gözünde tüm

“**prestijini**” kaybedeceği, kendisine güvenilmeyeceği, yokolacağı kaygısı taşır. Aslında bu kaygının kökleri çok daha derindir. Onun kendi ideolojisine güvensizliğine kadar uzanır. Tam bu noktada çoğu kez özeleştirinin halka açıklanmasının moral bozucu etkisinden veya örgütsel durumun polis tarafından öğrenileceği vb. itirazlar ileri sürülür. Bir örgütün açıklığıyla, örgütsel sırların saklanması birbirinden farklı şeylerdir. Halka, kadrolara moral verecek olan ise örgütün kararlılığı, kendini geliştirmedeki, savaşı geliştirmedeki ısrarıdır. Morali, eksiklikleri gizlemekte, hataların üzerini küllemekte ve mevcut durumu abartmakta aramak, savaşı kavramamaktır.

Bir devrimci hareket açısından içinde bulunduğu durumu her boyutuyla değerlendirmek ve olumlu-olumsuz tüm yaşananlardan dersler çıkarmak, ileriye doğru atacağı adımların daha sağlam olmasını sağlar. Muhasebenin sonucunda ortaya çıkan gerçekler kadrolara, halka açıklanarak, savaşın, örgütlenmenin yeni hedefleri şekillendirilir. Onyıllardır, THKP-C’den Devrimci Sol’a, Devrimci Sol’dan DHKP-C’ye bu perspektifle hareket ettik. Her dönem halka ve kadrolara karşı açık olmayı, hatalarımızı, yetmezliklerimizi, süreçlerden, olaylardan çıkardığımız dersleri tüm açıklığıyla ifade etmeyi bir gö-

Devrimci özeleştiriri halka, devrime hizmet eder. Özeleştiriri vereni geliştirip, devrimi güçlendirir. Farklı mantık ve kaygılarla yapılan özeleştiririlerin bu sonucu vermeyeceği de açıktır. ... Bir devrimci hareket açısından içinde bulunduğu durumu her boyutuyla değerlendirmek ve olumlu-olumsuz tüm yaşananlardan dersler çıkarmak, ileriye doğru atacağı adımların daha sağlam olmasını sağlar. Muhasebenin sonucunda ortaya çıkan gerçekler kadrolara, halka açıklanarak, savaşın, örgütlenmenin yeni hedefleri şekillendirilir.

rev bildik.

Muhasebe bir hesaplaşmadır ve bir görevdir. Olumsuz sonuçları yaratan ideolojik, siyasal, örgütsel nedenlerin açık yüreklilikle tartışılması, özeleştirisinin yapılması ve aşılmasıdır.

CEPHE'DEN

Aşağıda DHKC Basın Bürosu tarafından yapılan çeşitli açıklamalar yer alıyor.

Açıklamalar, devrimci hareketimizin THKP-C'den bu yana sürdürdüğü bir gelenekle, süreç açısından belli bir yere oturan hemen her eylemimizi resmi bültenlerle, bildirilerle üstlenme, şehitlerimizi kamuoyuna resmi açıklamalarımızla duyurma geleneğimizin bir devamıdır. Ayrıca oligarşinin çok çeşitli spekülasyonlarına, saldırılarına verilen cevaplarımız da bu bültenler arasında yer almaktadır.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 10 Eylül 1998

Açıklama: 69

İHBARCILAR CEZASIZ KALAMAZ

Tokat-Niksar Kuyucak Köyünde yaşayan Ali Atıcı'nın ihbarcılığını çevre halkı bilmektedir. Bu şahıs Temmuz 1997'de bir grup savaşçımıza bizzat ateş etme suçunu işlemiştir. Bunun dışında düşman kuvvetlerine kılavuzluk yaparak devrimcilerin izini sürmektedir. Defalarca yapılan uyarılara rağmen işbirlikçi faaliyetine devam ettiğinden hakkında ölümle cezalandırılma kararı alınmıştır.

8 Eylül 1998 günü saat 22:00 civarında Recai Dinçel Karadeniz Bölge Komutanlığına bağlı bir DHKC Kır Silahlı Propaganda Birliği Ali Atıcı'yı cezalandırmak amacıyla Kuyucak Köyü'ne girdi. Baskın sırasında Ali Atıcı'nın babası ve eşinin evden ateş etmelerine rağmen eve girildi. Ama Ali Atıcı bulunamadı. Ali Atıcının babası ve eşi de Ali Atıcı ile birlikte ihbarcılık suçunu işlemiş ve savaşçılarımıza ateş etmiş olmalarına rağmen haklarında ölüm kararı verilmediğinden cezalandırılmamışlardır. Baskın sırasında yaralanma-

ları, savaşçılarımıza ateş etmeleri nedeniyledir. İhbarcının evine girilmiş, suçlulara gerekli uyarı yapılmış, ateş ettikleri pompalı tüfek alınarak geri çekilmiştir. İhbarcının evi ise diğer evlerin zarar görebileceği düşünülerek imha edilmemiştir.

Düşmanla işbirliği yapan, ihbarcılığı meslek edinenler bu yolu terketmelidir.

İHBARCILAR CEZASIZ KALMAYACAKTIR!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 16 Eylül 1998

Açıklama: 70

KARADENİZ'DE BİNLERCE FİLİZİMİZ OLACAK

Faşizmin Karadeniz korkusu gittikçe büyüyor. Faşisti, Özel Timi, Polisi bol Karadeniz. Adeta oligarşinin insan deposuydu. Büyük ölçüde hala da öyledir. Ama bu durumun giderek değişeceği ve Karadeniz halkının kendi gerçeğiyle yüz yüze ge-

Devamı sayfa 92'de

Baştarafı sayfa 96'da

lip faşizme tavır alışının gündeme gelebileceği endişesi büyüyor.

"Bitirdik, bitti" demagojileri de her seferinde yerle bir olmuş ve oligarşinin çaresizliği halk tarafından bir kez daha görülmüştür. Bölgeye sevk edilen binlerce Özel Tim, takviye edilen karakollar, komando birlikleri, muhbir ağı, bazı kesimleri silahlandırma çabaları da bir sonuç vermemiştir. Gerilla Karadeniz'de yaşamaya ve etkinliğini arttırmaya devam etmiştir.

Karadeniz'i kaybetme korkusu yaşayan ve gerilla karşısında acizleşen faşizm, bir tek gerillanın katledilmesinden büyük sevinç duymakta ve bunu karşı devrimci propagandaya dönüştürerek mevzi kazanmak istemektedir.

9 Eylül 1998 saat 21:00 sıralarında Niksar-Reşadiye arasında Kelkit Irmağı üzerindeki Kılıgeriş Köprüsü üzerinde düşman güçleriyle bir müfrezemiz arasında çatışma çıkmıştır. Bu çatışmada düşmanı ilk fark eden Filiz, düşmana ateş açarken kendisi de şehit olmuştur.

Bir gün sonra Filiz'in cesedini bulan düşman, zafer çığlıklarıyla devrimcilere karşı karalama kampanyasını başlatmıştır. Her türlü yalanı ve ahlaaksızlığı meşru gören faşizm, Filiz'in nasıl kandırıldığı, aşk kurbanı olduğu, devrim nikahı yaptığı gibi yalanlarla bölge halkını etkilemeye çalışmıştır. Susurluk Devletin pisliklerinin artık tüm dünya tarafından bilindiği bu koşullarda, devrimcilere pislik sıçratmaya kalkanlar pislik bataklığında boğulmaktan kurtulamayacaklardır. Devrimciler halktır, yaşamlarıyla savaşlarıyla halkın gözleri önündedir.

FİLİZ ÜNAL (REMZİYE)

1974'te, Tokat'ın Turhal ilçesi Çerçiköyü'nde doğdu. Türk milliyetindendir. Çocukluğu ve gençliği Tokat ve Turhal'da geçti. 1994 yılında Tokat Gazi Osman Paşa Üniversitesi İktisat Muhasebe bölümüne girdi. Üniversitede aktif bir devrimci yaşamı olmadı. Ailesinin de onayı ile nişanlandı. Ailesi nişanlılık ve evlilik ilişkisiyle devrimci mücadeleden vazgeçirmek istiyordu. Ama

Filiz bunu reddetti. O artık devrimci mücadele ile tanışmış ve hızlı bir arayış içine girmişti. 1996'da okulu bitirdi. Ailesinin baskıları daha da arttı. Eve hapsedme, polisle işbirliği yapma gibi karşı devrimci tavırlarını sürdürdüler. Fi-liz, bu baskı-

lara karşı direndi ve yenilmedi. Artık savaşmak istiyordu. Ailesinin baskılarında da düzeni görüyordu. Ailesi ve düzen baskı ve zor ile onursuz bir yaşamı dayattı. Silahını kuşa-

nıp kurtuluş bayrağını dağlarda taşımak istiyordu. Üniversite bitirmekle de hiçbir şeyin değişmediğini, tersine çelişkilerinin çoğaldığını görmüştü. Gençlik yıllarında aktif mücadeleden uzak durduğu yılları telafi etmeliydi. Kendisini düzene bağlayan bütün ilişkileri terketti. Dağlarda kurtuluş savaşçısı olmak istiyordu. Ama 1997 Ocak'ında gözüaltına alınarak kısa bir tutsaklık yaşadı. İnanç ve coşkusundan hiçbir şey kaybetmeden yine beynini, yaşamını Parti-Cepheye teslim etti.

1997 Haziranında Tokat dağlarında silah kuşandı ve Recai Dinçel Karadeniz Kır SPB'leri savaşçısı oldu. Tokat halkının öz evladıydı Filiz. Tokat dağları onun doğup büyüdüğü topraklardı. Orada doğdu, orada büyüdü. Yaşamının en güzel yıllarını Tokat ve Sivas dağlarında gerilla olarak yaşadı. Ve 9 Eylül 1998'de kadın kahramanlarımızla buluştu.

GERİLLA, KARADENİZ VE İÇ ANADOLU DAĞLARINDA, FAŞİZMİN KORKULU RÜYASI, HALKIN KURTULUŞU OLACAKTIR!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 1 Ekim 1998

Açıklama: 72

Emniyet Genel Müdüriinden Asılsız Açıklama

BÜTÜN PİSLİKLERİ ORTAYA SAÇILAN, ÇİRPİNDİKÇA BATAN MAFYACI SUSURLUK DEVLETİ, ÇARESİZLİK İÇİNDE PİSLİĞİNE DEVRİMCİLERİ DE BULAŞTIRMAYA ÇALIŞIYOR

Bütün dünya alem gördü ve biliyor ki ülkemizdeki tüm pis işlerin başı, mafyayı yöneten, yönlendiren Susurluk devletidir. Uyuşturucudan kadın ticaretine, kumardan rüşvete kadar her işte onun parmağı vardır. Susurluk'tan sonra bu gerçek tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır ve hala da çıkmaya devam ediyor.

Tüm bu gerçekler karşısında her geçen gün daha fazla teşhir olan, kendini aklamaya çalışırken battıkça batan Susurluk devleti, ne yapacağının çaresizliği içinde devrimcilere saldırmaya devam ediyor.

Susurluk devletinin emniyet genel müdürü Necati Bilican 30 Eylül'de yaptığı açıklamada, Mersin'de bir gemide ortaya çıkan uyuşturucu kaçakçılığının arkasında Devrimci Sol'un olduğunu söylüyor. 30 Eylül ve 1 Ekim tarihlerindeki TV ve burjuva basında bu şekilde yalan haberler yer almıştır. İsmi geçen Mehmet Kargılar iki yıl önce bir sempatizan olarak bazı demokratik faaliyetlere girmiştir. Daha sonra şaibeli, serseri tavırları nedeniyle dövülüp atılmıştır. Örgütümüzle hiçbir ilişkisi olmayan karanlık işlerle uğraşan biridir. Örgütümüzün ne bu olayla ne de Susurluk devletinin yaptığı bunun gibi kirli işlerle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Uyuşturucunun da, uyuşturucu ticareti yapanların da en büyük düşmanıdır. Kimse, DHKP-C'nin geçmişinde tek bir kara leke bulamaz.

Ama ne yapsın kontrgerillanın maaşlı uşağı za-

vallı Necati Bilican, çürüdükçe çürüyen ayakta kalacak dermanı kalmayan Susurluk devletinin yıkılacağına hezeyanı içinde yalan ve iftiralarıyla biz batıyoruz bari devrimcileri de bu pislığe bulaştıralım gayreti içindedir. Susurluk devletinin tüm gayretleri boşunadır. Bu yalan ve iftiralarını onyıllardır sürdürüyor, ama bugüne kadar bir tekini bile kanıtlayamamıştır.

Uyuşturucu ve her türlü mafyacılık işlerini kimin yaptığı ortadır. **Çakıcıları, Çatlıları, Yeşilleri**, yüzlerce mafya çetesini kimlerin kullandığı, kimlerin onlarla işbirliği yaptığı ortadır. Onların içinde bir tane devrimci yoktur. Kimler var? Necati Bilican bilmiyorsa gitsin Süleyman Demirel'e, Mehmet Ağar'a sorsun, MGK'ya sorsun, parlamentodaki başbakanlara, bakanlara, milletvekillerine sorsun.

Hiç utanmadan, yüzleri kızarmadan hala konuşuyorlar. Sağa sola çamur atarak kendilerini kurtarabileceklerini sanıyorlar. Boşunadır. İftiralarınızla, yalanlarınızla devrimcilere pislüğünüzü bulaştıramazsınız.

Yıkılmaya mahkumsunuz. Yalanlarınız, karamalarınız, hiçbir güç sizi bu sondan kurtaramaz.

Korkmakta haklısınız. Korkmaya ve yalanlarınıza devam edin. **DHKP-C** yaptığınız tüm pislüklerin hesabını sormaya, korkunuzu büyütmeye devam edecek. Tüm pislükleriyle birlikte Susurluk devletini tarihin çöplüğüne gömeceğiz.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 14 Ekim 1998

Açıklama: 74

PİSLİĞİNİZİ BİZE BULAŞTIRAMAZSINIZ

Susurluk Davası'nın 12 Ekim'de yapılan duruşmasında, gerçekte yeri Susurluk sanıkları sırasında

olması gereken bir “tanık” dinlendi. Duruşmaya “tanık” sıfatıyla katılan Mehmet Eymür, verdiği ifadede MİT’in, polisin pisliklerini anlattı.

Eymür, ifadesinde Mehmet Ağar’ın Yaşar Öz ve Nurettin Güven aracılığıyla “Dursun Karataş’a ulaşmak için” yurtdışına 80 kilo uyuşturucu gönderildiğini, Tarık Ümit’in bu uyuşturucuyu Alman polisine ihbar ettiği için Ağar’la aralarının bozulduğunu söylüyordu.

Eymür’ün ifadeleri burjuva basında genellikle “Ağar’a suçlama” gibi başlıklarla yereldi. Oysa, bu ifadedeki asıl suçlama, önderimiz Dursun Karataş’a yönelik olan yanıdır. Ağar’ın ve onun gibilerin eroin ticaretiyle uğraşmaları, devrimci önderleri katletmek için her yola başvurmaları, onların konumuna da, kişiliğine de uygundur. Açığa çıkan herşey zaten bunu kanıtlamaktadır. Ancak Eymür, “it dalaşı” çerçevesinde yaptığı bu açıklamaların arasına Dursun Karataş’ın ismini karıştırmayı da ihmal etmemiştir.

Her tarafından pislik akan devlet, hala bu pisliğe bizi bulaştırmak istiyor. Bir kez daha söyleyelim: **BULAŞTIRAMAZSINIZ.** Bu bayatlamış kontra taktik ve propagandalarla devrimci hareketin önderliğini lekeleyemezsiniz.

Yurtdışına uyuşturucu sevkettikleri kesindir. Bunu daha önce de Yaşar Öz açıklamıştır. Zaten ortada yakalanmalar da vardır. Muhtemel ki, eroini kendi çıkarları için kullanmış ve birbirlerini aldatmışlardır. Kavga bunun kavgasıdır. (*)

Tabii bu pisliği “**ulvi amaçlar**” için yapmış gösterip meşrulaştırıyorlar. Öyle bir senaryo ki, Parti-Cephe’nin uyuşturucu işi yaptığı üzerine kurulmuştur.

Bu “ulvi amaç”, DHKP-C önderi Dursun Karataş’ın yokedilmesidir. Bu amaç, düzenin gözünde her şeyi meşrulaştırmaktadır. Mafyacılara, faşist katillere, polis, MİT şeflerini söylenen şudur: Dursun Karataş’ı yoket, ne istersen yap!

Şimdiye kadar **Alaattin Çakıcı, Tefik Ağansoy, Nurettin Güven ve Tarık Ümit**’in Dursun Karataş’ı öldürmek için görevlendirildiği açığa çıktı. MİT de, Mehmet Ağar da bu işin içindedir. Dursun Karataş’ı öldürmek için kimlere neler teklif ettiler, ne vaatlerde bulundular. Bunları

biliyoruz. Başka görevlendirilenler de var.

Örneğin geçtiğimiz yıl Hüseyin Baybaşı’nın Artı-Haber dergisiyle yaptığı röportajda şunları söylüyordu: “*Yanlış hatırlamıyorsam 1994 yılı sonlarıydı. Daha önce Türkiye’den tanıdığım bir eski emniyet istihbaratçısı ile Amsterdam’da kendi isteği üzerine görüştük. Bana Karataş olayına ilişkin gelişmeleri anlattı. Karataş’a bir türlü ulaşamadığını belirterek böyle bir bağlantı kurabilir miyim diye bağlama çektiler. O zaman bunun bu kişinin fikri değil de devlet içinde yer alan çetenin fikri olduğunu anladım ve açık açık sordum ‘bana görev mi veriyorsunuz’ diye. ‘Neden olmasın’ dedi. Cantürk için de böyle bir öneri getirmişlerdi onu da reddetmiştim. Teklif götürülen, bunu kabul eden insanları biliyorum.*”

Bundan bir süre önce de Tefik Ağansoy, benzer açıklamalarda bulunmuştu: “*Çakıcı... Almanya’da bulunduğumuz sürede bize Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Lideri Dursun Karataş’ın fotoğrafını gönderdi. ‘Bunu mutlaka öldürmemiz lazım’ dedi. Biz Köln ve Frankfurt’ta Karataş’ı aradık, ancak bulamadık.*” (11 Nisan 1996, Milliyet)

Baybaşı’nın, Çakıcı, Ağansoy, “*En büyük hayalim Dursun Karataş’ı yoketmektir*” diyen Tarık Ümit, Nurettin Güven, Yaşar Öz... liste uzayıp gidiyor. Dursun Karataş’ı vurmak için MİT’in, polisin, çok çeşitli bürokratların nerelere girip çıktığını, kimlere neler vadettiklerini biliyoruz. Artık herkes de biliyor. Bir sonuç alamamışlardır. Alamazlar da. Bunu başaramayacaklardır.

Eymür ifadesinde Nurettin Güven’e susturucular da gönderildiğini açıkladı. Güven’deki susturucular da Dursun Karataş’ı vurmak içindi. Ama anlaşılan o ki, onları başka işlerde kullandı.

Sonuç ortada. Eroinler, silahlar, milyonlarca dolarlar, yeşil ve kırmızı pasaportlar, her şey Dursun Karataş’ı vurmak için. Sonunda Dursun Karataş’ı vuramıyorlar ve birbirlerine giriyorlar. Ancak birbirlerini vuruyorlar, ve birbirlerine düşüyorlar. İşin kuralı bu. Onlar kendi çıkarlarını düşünüyor.

Dursun Karataş’la ilgili bir iddiası olan varsa, ispatlar.

İspatlamayan **ŞEREFSİZLİĞİNİ** ispatlamış olur.

Hiç bir leke konduramazsınız. Pislik Susurlukçuların, MİT'çilerin, ölüm mangalarındaki katillerin, mafyacıların karakteridir. Susurluk'un niteliğidir. Bu pisliklerle bizi vurmaya kalkan kendisi vurulur.

Şimdi it dalaşı yeniden başlamıştır. Ve bu dalaşmada herkes kendini aklamak istiyor. Avcı, Eymür ve daha başkaları, güya itiraflarda bulunuyorlar, ama halka karşı işledikleri suçları itiraf etmiyor hiç biri. Tersine it dalaşı yaparken bile, devrimcilere, devrimci harekete ve önderliğine zarar vermeye çalışıyorlar. Dursun Karataş'ı öldürmek karşılığında Yaşar Öz'e de, Alaattin Çakıcı'ya da, Nurettin Güven'e de ve benzeri tüm kontra, MİT uşaklarına, mafyacılar, eroin dahil her türlü kaçakçılıkta özgürlük verilmiştir. Bunlar, kendilerine verilen "görevi" yapamamış ama, diğer "iş"i yaparak, milyarlarca para kaldırmışlardır.

Bakmayın bugün kavga ettiklerine. Eymür, Ağar, Eken hepsi aynıdır. Avcı köpekleridir onlar. Hepsi Dursun Karataş için birlikte organizasyonlar yapmışlar, bu pis "iş"leri de birlikte organize etmişlerdir. Çıkarları çatışınca şimdi birbirlerini satıyorlar. Onların ahlakı yoktur. Tek değerleri para ve ihanettir. Bu organizasyonların en tepesindeki isimlerden biri Ağar'dır. Ağar, Susurluk olayının başından itibaren susarak, herşeyi "yukarıya, sorgulanamaz bir yerlere havale ederek" kendini kurtarmaya çalışmıştır. Ama bütün çırpınmalarına rağmen başaramadı. Ve planları kendisini vurdu. Onların "kadroları" böyledir. Çıkarları bozulunca ihanet de başlar.

Mehmet Eymür, Hiram Abas'ı bir türlü unutamamıştır. İntikam peşindedir. Dursun Karataş'a özel düşmanlığı da buradandır. Birbirlerine girmişken bile bir taşla iki kuş vurma hesabı yapmaktadır.

Ağar'ın da, Eymür'ün de sonu Hiram Abas gibi olacaktır. Devlet de onları koruyamayacaktır. Hiç bir koruma önleminin sonuçta bizi engelleyemeyeceğini en iyi kendileri bilirler. Ağar'dan

da, Eymür'den de hem halka karşı işledikleri suçların, hem bu iftiraların hesabını soracağız.

Eroinle Dursun Karataş'ı bulacaklardı masallarını Ağar, Çakıcı, Eymür, Güven birbirlerine anlatıp, birbirlerini kazıklayabilirler. Ama bu masallara kimseyi inandıramazlar.

ARTIK MASKELER DÜŞTÜ, mafyacı, eroinci yüzleri tümüyle açığa çıkmıştır.

Halk düşmanları, eroin tacirleri! Bir yere kaçamazsınız. Dursun Karataş'ı vurmak bile sizi kurtarmaz. Tüm Türkiye halkları sizi artık iyi tanıyor. Eymür, Eken, Ağar üçlüsü ve bu organizasyonlar içinde yeralan herkes, er geç hesap verecektir. Hiç bir yere kaçamazlar. Daha çok şey açığa çıkacaktır.

Devrimci hareketin önderine pislüğünüzü bulaştırmaya çalışarak, kendi suçlarınızı gizleyemezsiniz. Ve önderimize o pislği de hiç bir zaman bulaştıramazsınız.

PİSLİĞİ TEMİZLEYECEK, HALK DÜŞMANLARINDAN HESAP SORACAĞIZ!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

(*) Burjuva Basını Tekrar Uyarıyoruz.

Mehmet Eymür'ün ifadelerinde 80 kilo eroinin yurtdışına Dursun Karataş'ı yakalamak için sevk edildiği, ancak Tarık Ümit tarafından ihbar edildiği için yakalandığı belirtilmektedir.

Ancak Eymür'ün ifadesi bile böyle olmasına rağmen, pek çok gazete "*bu uyuşturucunun Nurettin Güven tarafından Dev Sol örgütü lideri Dursun Karataş'a aktarıldığı*" şeklinde yazmış, sanki uyuşturucunun Dursun Karataş tarafından teslim alındığı havasını yaratmaya çalışmışlardır.

MİT'in, kontrgerillanın, mafyacıların aleti olmayın. Devrimcilere ilişkin bir iddia varsa, bu iddiayı araştırıp soruşturmadan, iddiaya muhatap olan taraflara sormadan yazmayın. Değilse, suçunuz Mehmet Eymür'ün suçuyla aynıdır.